

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2006

*„Skrze nejsvětější Pannu Marii
přišel Ježíš na svět
a skrze ni také musí vládnout ve světě.“
(sv. Ludvík z Montfortu)*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Stává se dost často, že Katolický týdeník otiskne kontroverzní článek, podle mého mínění škodlivý. Stalo se tak v čísle 45. Názor tiskového mluvčího České biskupské konference, mgr. Martina Horálka uvádím v plném rozsahu:

Oficiální vyjádření biskupů může být skrytou reklamou

Proč se církev nevyjadřuje k některým aktuálním otázkám, které se bezprostředně týkají našeho života? Například bych uvítal, kdyby se vyslovila k současným reality show.

T. R., pražská arcidiecéze

Váš dotaz vystihuje dilema, které musím jako mluvčí ČBK řešit poměrně často. Rozhodnutí, k čemu se mají biskupové vyjádřit a na co reagovat, nebývají jednoduchá.

Ke všemu se vyjádřit nelze

Možná si říkáte, proč vlastně takový problém řešit? Vždyť poslání učít, tedy vyjadřovat se i k problémům dnešního světa, je součástí biskupského úřadu. Jenže – zkuste si představit, že by se třeba takový prezident republiky začal vyjadřovat ke každému tématu, které by občany a novináře zajímalo. K doживosti krav a k aktuálnímu nedostatku banánů před Vánoce si sice někteří prezidenti naší historie již také promlouvali, ale jen těžko bychom je proto označili za vzory státnické diplomacie. Stejně tak i biskup, který představuje určitou oficiální autoritu, se nemůže vyjadřovat ke všemu.

Reklama novin i reality show zadarmo

Snahou většiny novinářů je, aby byl jejich příspěvek co možná nejzajímavější. Proto píší o kontroverzních tématech, hledají lidi se zcela protichůdnými názory. Představitelé církve jsou v tomto ohledu vděčným objektem zájmu: často hájí názory, které jsou většinovou společností považovány za přežitky - občas zesměšňované, jindy nenáviděné. Dám vám zcela smyšlený příklad: někdo z biskupů poskytne interview, kde bude protestovat proti tomu, že v reality show lze vidět nahé ženy ve sprše. A výsledek? Serióznější listy přinesou palcový titulok – „Církev kritizuje reality show!“. Ty bulvárnější tiskoviny budou spekulovat o tom, kolik času tráví biskupové sledováním těchto programů a která sprchující se soutěžící je asi mohla tolik pohoršit. Titulek článku raději ani nedomyšlím... Ovšem kromě

vydavatelů novin budou nejvíce jásat producenti reality show, kteří by za podobnou reklamu svých pořadů museli všude jinde tak draze zaplatit! Podobných příkladů bych mohl uvést ještě mnoho. Biskupové proto občas musí zvažovat doslova každou větu.

Jsme dospělými křesťany?

Co ale zamyslet se spíše nad tím, jaké je vlastně skutečné poslání církve? Nevede nás evangelium k tomu, abychom dokázali rozlišovat to, co je v lidském životě skutečně důležité, od všeho bezcenného „haraburdí“, kterým nás současný svět zásobuje? A není nakonec náš nezáměr o věci, které si pozornost vzdělaného a kultivovaného člověka opravdu nezaslouží, tím neúčinnějším svědectvím světu?

Na závěr ještě jednu poznámku – otcové II. vatikánského koncilu nás učí, že církví jsme my všichni: že jsme společenstvím Božího lidu. Neskrývá se za otázkou „Proč se církev nevyjadřuje ...“ nevyslovené přání, aby nám někdo jiný jasně nalinkoval, co si máme myslet a jaký má být náš názor? Naučme se být dospělí – jako občané i jako křesťané. A tuto dospělost projevme třeba tím, že svůj názor na reality show napíšeme Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Věřte, že pár takových stížností bude ve skutečnosti daleko účinnějším prostředkem než oficiální memorandum našich biskupů.

mgr. Martin Horálek, tiskový mluvčí ČBK

Autor textu: Hortvík, Václav

Uvedený článek odhaluje duchovní nezralost tiskového mluvčího ČBK a nechce se mi věřit, že je názorem biskupů – to by bylo tristní. Nechci věřit, že by biskupové byli tak opatrní a zbabělí. Není na místě, aby si zvolili k prezentování svých názorů někoho kompetentnějšího? Nejde o žádné dilema. Biskupové mají povinnost reagovat na vážné porušování morálky a je cynické to přirovnávat k projevům komunistických prezidentů k nedostatku banánů nebo doживosti krav. Je škodlivé si myslet, že prezentování názorů může být skrytou reklamou na cokoli. To by se muselo třeba mlčet k prodeji antikoncepčních pilulek, aby se třeba některá žena neinspirovala k jejich užívání. Takových příkladů je nepřeberně. Podle pana mgr. Horálka by se neměla vůbec hlásat katolická morálka, vždyť všichni jsou dospělí a mohou mít jakýkoliv názor?! Pan magistr navrhuje psát stížnosti Radě pro rozhlasové

a televizní vysílání. Což o to, je možné psát, ale o televizních programech je už rozhodnuto u zednářů, kteří mnohá média vlastní. Není možné mlčet!

To, že mám pravdu, dosvědčuje fakt, že všichni slovenští biskupové se dne 8. 11. 2005 vyjádřili k „reality show“. Jako jeden muž odsoudili toto vysílání a vyzvali věřící, aby se vyhnuli sledování tohoto pořadu.

To, že se často při otevření Katolického týdeníku divíme, je faktem. Musel jsem kroutit hlavou nad postojem Aleše Palána v příloze „Do ma“ (KT č. 52 – 53). Mluví o Harry Potterovi. Říká: „Děti netrpělivě čekaly na začátek prosince, aby mohly být při tom. Škarohlídi varovali před tím, aby film nepřinesl jen dávku spektakulárního násilí a matení pojmů ... Čtvrtý zfilmovaný díl příběhů čarodějnického učně skutečně plní kasy kin nevídaným tempem, děti jsou nadšeny směsicí energie a napětí, která je bez oddechu zaplavuje z plátna, a škarohlídi ještě více vztyčují svůj kárný prst. Pravda bývá mnohvrstevnatá, a tak nezbyvá, než i v tomto případě uznat, že ji do značné míry mají všechny jmenované skupiny.“

Aleš Palán hodnotí první dva díly: „Šlo o vcelku milou a krotkou moderní pohádku.“

„Režisér čtvrtého dílu se na několika místech literární předlohou pouze inspiruje a co se týká napětí a práce s efekty, staví svou práci na roveň trilogii Pán prstenů. Vnitřní smysl Harryho příběhů je zde překryt temnými násilnými scénami. Temnota přitom režiséra evidentně fascinuje – v celkovém barevném pozadí snímku ocelově šedá, mnohé rituály nápadně připomínají praktiky různých kultů magie. Ba i víc: Newell neváhá tyto temné praktiky světit do rukou postav, od kterých bychom spíše čekali, že budou bojovat především čistým srdcem. Poselství Ohnivého poháru je tak jasné: I zlo může být použito k dobrému účelu ...“

„Uniknout Harryho podivné moci se však přece jen dá: Ne tím, že dětem návštěvu filmu zakážeme, ale například tím, že s nimi budeme mluvit třeba o rozdílech mezi magií a rituálem.“

„Film Harry Potter a Ohnivý pohár zřetelně vystupuje z celé dosavadní série potterovských snímků i všech knižních předloh: zvláště účelnou terapií po shlédnutí snímku by mohla být četba příslušného dílu potterovské ságy. Knižní příběh Ohnivého poháru má totiž neporovnatelně hlubší a světlejší poselství. Nechává prostor pro tajemství, osobní rozhodování a přemýšlení. V současném světě „zábavního průmyslu“ to není málo.“

Pan Aleš Palán si myslí, že každý má svou pravdu a propagaci čarodějnictví zlehčuje. Zase zednáři svým filmem masakrují také českou mládež.

Ve zhoršující se situaci potřebujeme pomoc Boží, přímluvy svatých a modlitby věřících. Je třeba pamatovat i na duše v očistci, aby se i ony za nás přimlouvaly. Plnomocné odpustky za duše v očistci nejsou záležitostí pouze dní kolem „dušiček“. Získávám plnomocné odpustky pro duše v očistci každý den. Jsou k tomu čtyři způsoby: četba Písma půl hodiny nebo společný růženec, společná křížová cesta nebo adorace Nejsvětější svátosti půl hodiny. Dále nutné podmínky pro každý odpustek jsou: jakákoliv modlitba na úmysl svatého Otce, přijetí Eucharistie, zpověď v rozmezí 14 dní (před nebo po). Kolik lidí se společně modlí růženec a nevědí nic o odpustcích. Pro ty, kdo jsou vážně nemocní, můžou kněz stanovit „náhradní“ individuální podmínky.

Věřím, že časopis „Řád“ podpoříte modlitbou i finančně.

Jsem vděčen i za Vaše připomínky, kterých není mnoho, nejsem žádný autoritář a přijímám dobře míněné postoje. Je potřeba mít „zpětnou vazbu“.

2. 1. 2005

P. ing. Karel Dachovský

Homilie ze Štědrého večera (proneseno v kostele s v. Rocha)

Největší svátky v roce jsou Vánoce a Velikonoce. Ačkoliv většinu obyvatel republiky tvoří ateisté, svátky církevního roku se dodržují, i když obsah pro mnohé vyprchal a může jít spíše o folklór. Symbolem se stal vánoční stromeček a dárečky. Jistě nic nemám proti poesii Vánoc a lepšímu chování všech lidí a proti míru o Vánocích. Zamysleme se nad tím, že se dětem říká, že dárečky naděluje Ježíšek. Jde vlastně o podvod a dětem se od počátku špatně vštěpuje postava Ježíše. Je potřeba velmi přemýšlet, aby lidský rozum dospěl k poznání existence Boha. Dokonalý vesmír a ještě dokonalejší člověk nemohly vzniknout náhodou a z ničeho. Nejsme však odkázáni jenom na rozum. Bůh v dějinách zjevoval svou existenci a dal lidem morální zákon – Desatero. Kdyby lidé dodržovali Desatero, nebyly by války a násilí a problémy mezi lidmi. Na druhé straně právě Desatero je brzdou pro některé lidi připustit existenci Boha. Víra v Boha předpokládá dodržování morálky. Víra bez skutků

je mrtvá, jak říká svatý Jakub ve svém listě. Příchod a zrození Božho syna překračuje lidský rozum a tady je potřeba víra. Když pročítáme evangelium, musíme uznat se současníky Ježíše: „Nikdy nikdo nemluvil jako tento člověk.“ Některé věci se nám zdají samozřejmé, jako jsou sociální dávky, péče o nemocné a staré, ale tyto charitativní projekty přineslo až křesťanství a mnohé národy – jako je například buddhistická Barma neznají vůbec nemocnice. Právě křesťanské ctnosti: víra, naděje a láska činí lidi šťastnými a dělají život ve společnosti snesitelným. Bible není výmyslem, ale zvláště evangelia jsou historickým pramenem o životě Ježíše. Ten se zrodil z naprosto čisté a svaté Panny Marie a byl počat z Ducha svatého – třetí božské osoby. Tedy Ježíš je Synem Božím – druhou božskou osobou a Boží život celé božské Trojice je velkým tajemstvím a je odhalen těm lidem, kteří přijdou po smrti do nebe a budou celou věčnost nazírat Boha a celé společenství těch, kteří na základě dobrého života jsou vzati po smrti do nebe. Nemylme se však – existuje i Boží spravedlnost a lidé žijící zle a v nepřátelství s Bohem přijdou do pekla, což je společnost lidí s padlým andělem – ďáblem. Lidové představy o pekle a ďáblu jsou naprosto falešné, a jen tak někteří lidé mohou říkat, že chtějí raději do pekla, kde prý bude legrace. Dnes se však spíše zaměříme na největší událost dějin – narození Ježíše, který vládne vesmíru a je schopen mnoha způsobů zasahovat do našeho života na základě našich modliteb. Je svět nejen ten materiální, ale i duchovní a modlitba není mluvením do prázdna. Žijme tedy i duchovně, ne materialisticky, hmota pomíjí, ale lidská duše je nezničitelná. Mějme tedy dnes radost z Ježíše, naší hlavní posily a podpory v našem životě. I dnes hovoří Ježíš skrze svou církev: „Obraťte se, přiblížilo se Boží království.“ „Čiňte pokání.“ Všichni potřebujeme nějaké zdokonalení svého já. Bez Boha nemůžeme dobře žít. „Bez Božího požehnání marné lidské namáhání.“ Blížíme se také Novému roku, tak bilancujme svůj život a zapojme Ježíše, který už není jako bezmocné dítě v jeslích, ale je svrchovaný Pán vesmíru – Král králů. Nebuďme kazisvěty a nepřekážejme svou svobodnou vůlí Božímu plánu. Ať se stane tento svět snesitelným místem, i když nikdy nebude rájem. Ráj je otevřen dobrým lidem v nebi. Jásejme spolu s anděly při Ježíšově narození: „Sláva na výsostech Bohu a pokoj lidem dobré vůle.“

P. ing. Karel Dachovský

Německo

Biskup G. L. Müller oznámil, že ve své diecézi Regensburg rozpustil diecézní radu laiků, protože je spjata s poměry 60. a 70. let a už nevyhovuje dnešku. Podle něj Církev není demokracií a nemůže být srovnávána s politickou situací. Biskup Müller tento krok konzultoval s vatikánskou Kongregací pro klérus (její prefekt, kardinál Darío Castrillón Hoyos tento krok schválil s tím, že nejde o porušení církevního práva.)

Kardinál K. Lehmann řekl, že to není dobrá věc a je to krok zpátky. Takto prý biskup jmenuje do funkcí v diecézi sám a nebere ohled na hlasy „zdola“. Navíc prý to způsobí „vření“ v diecézi. Kardinál Wetter (arcibiskup v Mnichově) zase má za zlé, že biskup Müller nekonzultoval tento krok s Bavorskou biskupskou konferencí.

H. J. Meyer – prezident ZdK – laické organizace říká, že jde o otevřené porušení církevního práva bez precedentu v Německu. Prý biskup velmi poškodil Církev a jeho rozhodnutí zobrazuje „autoritářskou vizi Církve a paternalistické a autokratické pojetí biskupského úřadu a nedůvěru v laický apoštolát.“

Mexiko

Na stadionu v Guadalare bylo blahoslaveno 13 Mexičanů zabitých při pronásledování katolíků koncem 20. let minulého století. Na obrazovkách bylo také promítnuto vystoupení papeže ve španělštině, který řekl, že tito mučedníci jsou stálým příkladem pro nás – povzbuzením vydávat konkrétní svědectví naší vírou v dnešní společnosti.

Rusko

Pravoslavná církev podpořila postoj Vatikánu ohledně homosexuálů v seminářích a obvinila protestanty z podlehnutí sekulárním hodnotám. Předseda moskevské komise patriarchátu pro mezikřesťanský dialog P. I. Vyzhanov řekl, že ve svatém Písmu je homosexualita označena jako hřích a není jiná možnost to jinak interpretovat a na homosexuály by se mělo pohlížet jako na lidi s vážnou chorobou.

Vztahy mezi katolíky a pravoslavnými v Rusku a východní Evropě jsou napjaté, protože si pravoslavní stěžují na katolický proselytismus a vzepnutí řecko-katolíků nebo jiných východních církví, které kombinují východní liturgii s loajálností Římu a jsou pejorativně nazýváni pravoslavnými jako „uniaté“.

Před pěti lety se sešla v USA mezinárodní komise pro katolicko – pravoslavný teologický dialog – kvůli „uniatům“ došlo k roztržce na pět let, ale nyní se komise znovu sešla v Římě.

Pravoslavný biskup Hilarion řekl, že věří, že Katolické biskupské konference spojí úsilí spolu s pravoslavnými, aby se zastavila evropská dechristianizace a předešlo se ztrátě staletí trvající křesťanské identity v Evropě.

Kolumbie

Diecéze Quibodó dostala národní mírovou cenu jako uznání za pomoc chudým černošským a indiánským komunitám v džungli u hranic s Panamou, kde bylo 40 000 lidí vyhnáno ze svých domovů v důsledku politického násilí.

Kanada

Katolická organizace Kolumbovi rytíři byla odsouzena k zaplacení tisíce dolarů plus soudní výdaje. Důvodem bylo odmítnutí přání dvou lesbiček, které žádaly pronájem haly domu Kolumbových rytířů ke své „novomanželské“ hostině. Soud se vyjádřil, že Kolumbovi rytíři zranili důstojnost, city a sebevědomí obou lesbiček.

Čína

Přes 100 000 lidí demonstrovalo v Hong Kongu za větší autonomii v rámci Číny. Biskup Joseph Zen Ze-Kuin demonstraci podpořil, protože čínská vláda nerespektuje základní lidská práva.

USA

Skandály některých kněží (zneužívání mladistvých) takřka neměly vliv na návštěvnost katolických mší. Co však znepokojuje: 58 % katolíků si myslí, že se nemusí věřit, že potrat je vražda (v roce 1987 to bylo jen 39 %). 57 % katolíků si myslí, že by měl být více uplatňován trest smrti. Ohledně politické orientace: 41 % podporuje demokraty, 37 % republikány.

Velká Británie

V Anglii a Walesu klesá počet svateb, kostelů, kněží (3 643) a nedělní účast na mších. (941 208), lehce vzrostl počet křtů.

* * *

Katolické základní školy mají nadprůměrnou úroveň podle průzkumu vlády. Katolické základní školy tvoří 10 % škol, ale v Británii polovina dětí je z etnických minorit, 18 % z rodin uprchlíků. Polovina dětí má angličtinu jako svůj druhý jazyk. Vláda chce zavést větší svobodu do škol. Nadprůměrná úroveň katolických škol má za následek, že se tam snaží dostat děti z bohatých a dravých rodin.

* * *

V diecézi Middlesbrough bude snížena počet farností o polovinu – to je na 24. Za posledních 10 let se návštěvnost kostelů snížila o polovinu. Nyní je zde 61 kněží – za 20 let by zůstala polovina. V diecézi chodí na nedělní mši svatou 19 600 věřících. Ve městě Middlesbrough je 18 kostelů, což znamená, že některé budou zavřeny. Biskup Crowley chce přenést evangelizaci na mladé a každý týden by se měly konat hodinové modlitby za kněžská povolání před vystavenou Nejsvětější svátostí.

* * *

Paní Jessenová (28 let) z USA promluvila na nočním shromáždění v katedrále ve Westminsteru. Setkání mělo prohloubit spolupráci skupin pro život. Paní Jessenová měla být potracena v 7,5 měsíci těhotenství své matky.

Injekce solného roztoku selhala, a tak po předčasném porodu byla dána do inkubátoru. Kardinál Murphy O'Connor řekl, že její svědectví posune záležitost interrupcí před zraky parlamentu a společnosti jako celku.

Řím

Papež překvapil mnohé jmenováním nového sekretáře Kongregace pro Bohopoctu (druhá nejvýznamnější funkce v této Kongregaci). Je jím arcibiskup ze Srí Lanky Mancolm Ranjith. Byl dosud spíše znám prací pro chudé než jako expert na liturgii. Má mnohé vztahy a kontakty na generálního superiora Společnosti sv. Pia X. („lefebrovci“). Arcibiskup vloni napsal v L'Osservatore Romano (noviny Vatikánu), že „se říká“, že místo aby ochránily a posílily věřící před pokušeními sekularismu a náboženské lhostejnosti ... liturgické změny zavedly a zhoršily stávající krizi, protože důvody pro ně byly nejasné.“

Arcibiskup Ranjith byl vysvěcen na kněze v Římě roku 1975 papežem Pavlem VI. po studiích na Urbanianum. Získal licenciát pro biblistiku a poté se vrátil na Srí Lanku. Zde pomáhal chudým a stal se prezidentem místní charitativní organizace Caritas. Byl jmenován pomocným biskupem pro Kolombo (1991) a prvním biskupem právě vytvořené diecéze Ratnapura (1996). Popudil liberály v Církví kritikou teologie Balasuriya, OMI, což vedlo k exkomunikaci tohoto teologa. Poté se stal pomocným sekretářem Kongregace pro evangelizaci národů, kde popudil jejího prefekta, kardinála Sepeho. Poté byl „odsunut“ jako nuncius Indonésie a Východního Timoru (byl tam 1,5 roky). Proslýchá se, že se za něj přimluvil kardinál Angelo Scola (patriarcha Benátek). Papež zná osobně Rajintha z doby jeho působení v Římě. Rajinthovi je 58 let.

* * *

Papež jmenoval kardinála Nicora do čela speciální komise, která vypracuje plán na reorganizaci římské Kurie. Čeká se slučování nebo zrušení některých papežských rad.

Papež důvěřuje zejména některým kardinálům (kardinál Schönborn z Vídně a kardinál Ouelett z Quebecu).

Novým teologem papežského domu je P. Wojciech Giertych, OP.

Vánoční přenos z Vatikánu šel do 70 zemí (100 televizních společností). Vatikán nežádal za televizní přenos žádné poplatky, naopak poskytl zdarma komentář v angličtině, francouzštině, španělštině, portugalštině, italštině a ukrajinštině.

* * *

Podsekretářka vatikánské Kongregace pro zasvěcený život – sestra Enrica Rossana (prý nejvýznamnější žena v římské Kurií) řekla, že: „Lidé mají dnes jiné životní cíle a hledání Boha už v nich není na prvním místě.“ Představené řeholnic ve světě varují, že pokračuje úpadek řeholního života v západních státech v důsledku sekularizace společnosti.

Ve Varšavě na sjezdu osmdesáti reprezentantek Mezinárodní unie generálních představených promluvila právě sestra Enrica. Řeholnice by se měly zajímat o urovnání konfliktů ve světě a pomáhat lidem v chudých zemích (jako je Indie, Nigérie a Mexiko).

Na sjezdu se také hovořilo o poklesu počtu řeholnic o 20 % za 20 let (současně je 776 000 řeholnic ve světě). To vytváří problém při formaci mladé generace. Počet novicek na Západě je takřka nula. I v Polsku je pokles za posledních 5 let. Katolická Litva má jen 12 novicek.

* * *

Papež jmenoval nového teologa papežského domu, což znamená pomocníka při psaní papežských spisů a projevů. Je jím 54 letý P. Wojciech Giertych, OP. Nahradil 83 letého kardinála Cottiera, OP, švýcarského filosofa, který působil v této funkci od roku 1989.

Pater Giertych,OP pochází z dobře známé rodiny v Polsku v rozmezí tří generací. Je synem Jędrzeje Giertycha, polského nacionalisty, který prchl před komunismem a usadil se v Londýně. Je autorem mnoha spisů (některé jsou pro ochranu nenarozených). Některé jeho politické články byly kritizovány jako antisemitské.

Starší bratr Wojciecha je Maciej (69 let), který byl papežem povolán jako pozorovatel při biskupském synodu o laicích (1987). Je poslancem

v Evropském parlamentu a vede konzervativní Ligu polských rodin. Jeho syn Roman (34 let) je členem polského parlamentu a předsedou pravicové strany, Ligy polských rodin, která je inspirována katolickým učením. Strana militantně odporuje interrupcím, homosexuálním „právům“ a feminizmu. Je nacionalistická a proti Evropské unii.

Wojciech Giertych se narodil v Londýně (1951). Má bratra a sedm sester (dvě jsou řeholnice). Byl vychován v Anglii. V roce 1970 odešel do Polska studovat historii. Vstoupil k dominikánům (1973) a po teologických studiích v Krakově byl vysvěcen v roce 1981. Získal licenciát ve spirituální teologii (1983) a doktorát z morální teologie (1989) – obojí na Angeliku v Římě. Učil morální teologii v Polsku i v Římě (Angelikum).

* * *

Papež ve své nezvykle dlouhé řeči ke skupině latinskoamerických biskupů shromážděných na pozvání Papežské rady pro rodinu odsoudil potraty, svazky homosexuálů a výzkum na embryích. Odsoudil sekularismus jako hrozbu základním hodnotám manželství a rodiny. Nynější fenomén sekularismu zatemnil identitu a misi rodiny a vedl k nespravedlivým zákonům, které ignorují základní práva rodiny. Jsou falešné koncepce rodiny, které nerespektují původní Boží plán a jsou „nové formy manželství“, dosud neznámé. Děti mají právo se родit a vyrůstat v lůně rodiny, založené na manželství, kde rodiče jsou základními vzdělavateli vřy dětí.

Interrupce nazval zločinem. Nejistřeji odmítl výzkumy na embryích, což je hrozba pro samotné lidské bytí. Varoval politiky a zákonodárce, že mají povinnost bránit základní právo na život, ovoce Boží lásky.

* * *

Při shromáždění k modlitbě Páně (5.12.2005) řekl papež poutníkům, že hrozbou pro náboženskou svobodu je převládající kultura agnosticismu a relativismu – ještě zákeřnější než protináboženské ideologie nebo režimy. Druhý vatikánský koncil trval na náboženské svobodě jednotlivců i komunit v dekretu Dignitatis humanae. Dekret odsuzuje formy vlád, které činí život

zvláště obtížným a nebezpečným pro náboženské skupiny. Bylo to největší papežovo vystoupení od konkláve.

Protestanté oceňili papeže sv. Pia X.

Před několika týdny zesnulý německý kardinál Leo Scheffczyk, vynikající teolog, známý svojí pravověrnou orientací, uvedl ve své poslední přednášce pro veřejnost, že mnozí protestantští teologové v době pontifikátu papeže sv. Pia X. vysoce ocenili tohoto papeže, jmenovitě pro jeho encykliku „Pascendi Dominici Gregis“ a dekret „Lamentabili“. Pius X. v těchto dokumentech kategoricky odsoudil modernismus jako „snůšku všech herezí“. Německý evangelický teolog Fr. Heiler, jehož kardinál Scheffczyk cituje, napsal, že tento papež svým odsouzením modernistických tezí zachránil autentickou křesťanskou víru v tradiční církevní dogma, v božský původ bible a v její pravdivost. Heiler se takto vyjádřil v souvislosti s odsouzením názorů katolického teologa Loisyho, předního hlasatele modernismu, jenž popřel Kristovy zázraky. Podle Heilera papež „jasně prohlédl a formuloval nebezpečí, které od Loisyho kritiky hrozilo tradičnímu církevnímu dogmatu“. Podobně se vyjádřil i významný protestantský církevní právník a historik Joseph Schnitzer.

Fels 7/2005

Klečení při mši svaté přežitkem?

V Německu vzrůstá počet farností, kde farní rada odhlasovala „přiměřený postoj věřících při proměňování“, což znamená odstranění klečení, které prý je „přežitkem“. V mnoha kostelích odmontovali v lavicích klekátka. Tendence odbourat z bohoslužeb klečení nebo i jen pokleknutí je patrná v celé Evropě. Klečení při proměňování má být nahrazeno stáním. Tam, kde se ještě klečení při proměňování zachovává, se však prosazuje povstání ihned po konsekračních slovech a setrvávání v tomto stavu až do okamžiku sv. přijímání. To ale odporuje nejen veškeré církevní tradici, nýbrž i Písmu svatému. Svatý Pavel píše, že „ve jménu Ježíšově musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí“ (Fil 2,10). Papež bl. Jan XXIII. se vyjádřil, že „člověk není před Bohem nikdy větší než tehdy, když je na kolenou“. Církevní spisovatel Tertullian již ve 2. století požadoval vyloučit z Církve ty, kteří „dávají

pohoření tím, že nechtějí před Pánem sklonit kolena“. I kardinál Joseph Ratzinger, nynější papež Benedikt XVI. ve své knize „Duch liturgie“ naléhavě žádá zachovat klečení při mši svaté.

Fels 7/2005

Naše poznámka: Proto je kategoricky nepřijatelné, když u nás někteří kněží vyžadují, aby věřící ihned po proměňování povstali. Je to i nelogické, neboť při proměňování přichází Pán Ježíš na oltář a sluší se setrvat v úctě vůči Němu delší dobu, nejen v okamžiku, kdy se chléb a víno stanou Jeho Tělem a Krví. Tak nás k tomu vedli katecheté v hodinách náboženství ještě v době všeobecné platnosti staré liturgie sv. Pia V., kdy jsme klečeli celou dobu od proměňování až do sv. přijímání. Neslušelo by se snad v nové liturgii zachovat z úcty před Bohočlověkem, jenž přichází mezi nás, postoj klečení od proměňování až po „Otče náš“? Samozřejmě jen pro toho, kdo je k tomu zdravotně způsobilý, nejsme zélotičtí ritualisté.

PhDr. Radoslav Malý

Čarodějnické procesy nejsou minulostí

Pohanská pověra o čarodějnicích a čarodějích, tj. ženách a mužích majících poměr se zlými duchy, a tím i nadpřirozenou schopnost škodit druhým, napáchala mnoho zla. Církev proti ní od prvopočátku bojovala, bohužel ale v době renesance mnozí její reprezentanti jí sami podlehli a mlčeli k tzv. čarodějnickým procesům, které zachvátily především německou jazykovou oblast. Ani dnes není tato pověra minulostí, v Africe naopak krutou přítomností. O život přicházejí nejen ženy, ale i děti. Konstatuje to sám Scotland Yard, britská kriminální policie. Afričtí animisté organizují v rámci svých kmenových a rodových zákonů soudy s domnělými čarodějnicemi a čaroději, které potom rituálně zabíjejí. Tyto případy se objevují stále častěji v samotné Velké Británii, kde se usazuje mnoho animistů z bývalých britských kolonií v Africe. Podle údajů Scotland Yardu od roku 2000 bylo zavražděno pro údajné „čarodějství“ svými rodiči nebo příbuznými přes 300 dětí. Os miletá Afričanka Victoria Climbiová byla pro „čarodějství“ umučena svojí tetou, tělo pětileté Nigerijky, vylovené z Temže, mělo na sobě znaky rituálu, který pohanští animisté užívají k potrestání „čarodějství“.

Glaube und Kirche 7/2005

Hanebný rozsudek

Striptýz je umění. Tuto nestoudnost konstatoval soud v norském Oslu, když dal za pravdu jednomu striptýzovému baru, který odmítl platit daně. Podle norských zákonů jsou totiž firmy a organizace, provozující dramatické nebo výtvarné umění, jako divadla, koncertní tělesa nebo galerie, osvobozeny od daní. Podle výroku soudu v Oslu jsou s nimi na stejné úrovni i majitelé striptýzových lokálů

GK 7/2005

Proti obchodu s lidmi

V Německu již několik let působí charitativní organizace „Solwodi“. Jeho zakladatelka, řádová sestra Lea Ackermannová, neustále upozorňuje na stále se zvyšující počet mladých žen a dívek z bývalých komunistických a z rozvojových zemí, s nimiž majitelé nevěstinců obchodují jako s dobytkem. Tyto ženy, ze své vlasti buď vylákány podvodem nebo násilím uneseny, jsou vězněny v domech pasáků, kde se s nimi zachází hůře než s otrokyněmi. Většina jich je surově bita, některé byly i zmrzačeny. Sestra Ackermannová si velmi stěžuje na lhostejnost politiků vůči tomuto krutému násilí a útoku na lidskou důstojnost. Podobně se děje i v Rakousku, jak na to poukazuje velký bojovník proti potratům a pornografii Martin Humer, jenž se loni dožil 80 let.

GK 7/2005

Kříž musí pryč!

Na základě rozhodnutí Hesenského správního soudu musí být odstraněn ze zasedacího sálu Zemského sněmu kříž, ačkoliv tam visel celou poválečnou éru. Podle výroku tohoto tribunálu „mohou ateisté a nekřesťané chápat přítomnost kříže jako útok na svoji náboženskou svobodu“.

GK 7/2005

Spolovina biskupů

Biskup německého Eichstättu Walter Mixa prohlásil, že na současném nedostatku kněží v Německu mají velkou spolovinu právě biskupové, neboť se nesnaží, aby získali pro kněžství „duševně zdravé, pracovité a zbožné mladé muže“, ačkoliv právě toto by měla být jejich hlavní úloha.

GK 7/2005

Skandál v Luzernu

Asi 10 tisíc osob se účastnilo manifestace homosexuálů a lesbiček ve švýcarském Luzernu. Ti se, jako obvykle, domáhali „práva“ na manželství a na adopci dětí. Oficiální Katolická církev nejenže k tomu mlčela, nýbrž propůjčila homosexuálům dokonce i františkánský kostel, v němž se konala v intencích gayů „ekumenická bohoslužba“. Jediným katolickým společenstvím, které protestovalo, bylo Kněžské bratrstvo sv. Pia X., jež zorganizovalo průvod s modlitbou růžence. Účastnilo se ho několik stovek věřících. Bratrstvo rozdávalo i letáky, kde vyzývalo ke smírné adoraci před Nejsvětější svátostí za urážky a rouhání, které Ježíš Kristus ve svatostánku musel trpět, když v kostele byla propagována homosexualita, což je objektivně těžkým hříchem. Protesty proti homosexuální „ekumenické bohoslužbě“, které byly adresovány na biskupství do Basileje, tamní biskup Kurt Koch bez vysvětlení odmítl.

GK 7/2005

Nenechme se balamutit!

Současné učebnice dějepisu neustále omílají, že prý osvícenství, Francouzská revoluce a vůbec liberalizační proces 18., 19. a 20. století znamenaly humanizaci společnosti. Totalitní režimy nacismu a komunismu se svými zvěrstvy a hrůzami byly prý pouhou anomálií, výjimkou. Moderní demokratická společnost, založená na pluralismu a relativismu pravdy, kdy křesťanské náboženství hraje v jejím životě minimální, případně nulovou roli, je údajně mnohem lidštvější a civilizovanější než středověk, kdy Katolická církev měla rozhodující úlohu. Na tuto argumentaci přistupují i mnozí pravověrní katolíci, dokonce i vysoce vzdělaní s akademickými tituly. Proto je

zapotřebí vnést do záležitosti jasno, neboť katolík se nesmí nechat mást a balamutit. Jaká je tedy pravda? Rozeberme si jednotlivé body:

1) Středověk samozřejmě nebyl rájem na zemi. Ten ostatně Církev na rozdíl od novověkých -ismů nikdy nikomu neslibovala, neboť vždycky učila a učí, že člověk je hříšný. Ve středověku bylo mnoho násilí, krutosti, proradnosti a zločinů. Ve srovnání s pohanským starověkem však znamenal neobyčejný pokrok – a to ve vědě, v kultuře i v morálce. Může se snad pohanský starověk vykázat vynálezem brýlí, což je dílem františkánského mnicha Rogera Bacona ve 13. stol., systematickým popisem všech druhů ryb a jiných živočichů, jak ho zpracoval ve 13. stol. církevní učitel sv. Albert Veliký, stanovením přesného postupu přírodovědného experimentu, který vytvořil taktéž ve 13. stol. kancléř oxfordské univerzity Robert Grosseteste, dokonalejšími znalostmi v oboru léčení nemocí, kde se vyznamenaly v 11. stol. Trotulla di Ruggiero, první žena–univerzitní profesorka nebo řeholnice sv. Hildegarda z Bingen? Možno ještě přidat lepší znalosti astronomie, jež byla jasně oddělena od astrologie, čili pověry a vynález kompasu, který umožnil velké zaoceánské plavby Magalhãesovy, Kolumbovy a da Gamovy. Vědecký pokrok není ale pro katolického křesťana tím rozhodujícím. Ptejme se, jestli nastal proti starověku i pokrok mravní, jestli středověká společnost byla humánnější než starověká. Na tuto otázku nelze odpovědět jinak než kladně. Zmizelo otroctví, které nahradilo poddanství. Poddaného sedláka již nemohl pán bezrestně zabít tak jako dříve otrokář otroka, měl vůči němu i své povinnosti (např. v době neúrody živit jej ze svých zásob), což ve vztahu otrokář–otrok bylo neslýchané. Největšího mravního pokroku bylo dosaženo na úseku rodiny. Legalizace monogamního manželství znamenala, že muž nesměl svoji ženu bezrestně vyhnat z domu, rovněž tak byl vymýcen barbarský zvyk, kdy otec rodiny mohl narozené dítě nepřijmout a dát je utratit. Přísně zakázány byly také obětování lidí při pohanských rituálech a posvátná prostituce. Na rozdíl od pohanské společnosti se stal trvale nemocný a postižený člověk předmětem láskyplné péče, kterou zajišťovaly charitativní instituce, zakládané a provozované Církví. Tento nepopíratelný mravní, humanizační a civilizační pokrok je dílem křesťanství, jehož nositelem byla Církev.

2) Teze o rozhodujícím a dominantním vlivu Církve ve středověku je mýtus. I ve společnosti, kde kromě Židů v ghettech byli všichni pokřtěni, musela Církev zápasit o svá práva a svobodu proti mnohým katolickým

panovníkům, kteří si z ní chtěli udělat svoji kulturně vzdělávací instituci, jež by hlásala Boha a Jeho příkázání poddaným, aby byli „hodní a poslušní“, avšak nikoli jim, vládcům. Ti chtěli mít svobodu bezuzdně hřešit, aniž by jim to někdo připomínal. Proto ve středověku docházelo k mnoha konfliktům mezi duchovní a světskou mocí, tekla i mučednická krev. Velký papež sv. Řehoř VII., hájící svobodu Církve proti německému císaři Jindřichu IV., zemřel roku 1085 ve vyhnanství, do exilu utekl i papež Bonifác VIII. roku 1303 před hněvem francouzského krále Filipa IV. Sličného. Velký učenec a zakladatel scholastiky, arcibiskup sv. Anselm z Canterbury v Anglii, musel také kvůli hájení práv Církve odejít do emigrace, jeho pozdější nástupce sv. Tomáš Becket byl roku 1170 z téhož důvodu pohánky krále Jindřicha II. zavražděn. V 11. stol. byl na rozkaz krále Boleslava II. v polském Krakově probodnut u oltáře biskup sv. Stanislaw Szczepanowski, protože káral panovníka za jeho nezřízený život. Mučednická smrt sv. Jana Nepomuckého spadá rovněž do tohoto ustavičného konfliktu panovníků a Církve, který se vine celý m středověkem.

Ideový účinek Církve na formaci tehdejší společnosti tu samozřejmě byl, a to značný, nikoli však neomezený. Aby toto Církev mohla alespoň trochu uplatnit, musela vstoupit velice často do konfliktu i s křesťanskými panovníky, kteří v jejich věroučných a mravních nárocích viděli omezování své moci. I toto byl středověk.

3) Novověký odklon od křesťanství, zahájený osvícenstvím, prý přinesl zrušení nevolnického poddanství, a tím osobní svobodu jednotlivcovu. Skutečně? Nesvobodu poddaných rolníků nelze samozřejmě hájit. Na úsvitu středověku, kdy nahradila dřívější otroctví, měla své dobré stránky, v 18. stol. se však přežila. Dřívější nevolník se mohl naprosto svobodně stěhovat za prací, uzavírat manželství mimo své bydliště, dávat děti na studia bez povolení vrchnosti apod. Jenže kolik jich toho mohlo využít? Kapitalismus nahradil dřívější feudalismus a byl ve svých počátcích mnohem horší. Za nevolnictví poddanému nikdy nehrozila smrt hladem (s výjimkou živelných katastrof a válek, které postihly pána i sedláka), neboť vztah vrchnosti a nevolníka byl přesně stanoven co do práv a povinností. Když se po zrušení nevolnictví drobný rolník v naději na lepší existenční podmínky odstěhoval do města za prací v továrně a zaměstnavatel potom zkrachoval, octl se s hladovějící rodinou na žebrotě, neboť žádné podpory v nezaměstnanosti tenkrát

neexistovaly. Za feudalismu měl přece jen doma zajištěnou obživu ze skromného hospodářství. Osobní svoboda, kterou přineslo zrušení nevolnictví, se tak stala nepoužitelnou. K čemu je, když ji provází riziko smrti hladem?

4) Liberální společnost bez křesťanství prý znamenala odstranění šlechtických privilegií a nastolila rovnost občanů před zákonem. To je iluze. Šlechtická privilegia samozřejmě nehájíme, jenže jejich místo zaujala privilegia bohaté buržoazie, i když zákon zaručoval rovnost. Feudalismus byl alespoň natolik upřímný, že šlechtické výsady týkající se přístupu k vysokým úřadům a ke vzdělání legalizoval. Bezbožecký kapitalismus se pokrytecky tvářil, že existuje rovnost před zákonem, ve skutečnosti ale trvala dál tatáž privilegia na základě peněz. Nominace do vyšších funkcí nebo přístup ke vzdělání tím byly často přímo podmíněny. Feudalismu se také vytýká, že šlechtici byli souzeni za kriminální delikty před zvláštními tribunály, tj. mírněji než poddaní. Nehájíme to, jenže co jiného znamenala v éře raného kapitalismu možnost zaplacení kauce, na jejímž základě mohl být i ten nejhorší zločinec propuštěn? V některých zemích existovala i možnost vykoupit se z trestu smrti, samozřejmě za tučný obolus. Tyto výsady byly ještě horší než dřívější feudální. Ty byly motivovány přece jen poněkud etičtěji. Šlechta je odvozovala od legendy svého rodu, kdy na počátku stál nějaký hrdinský čin jeho zakladatele, buď statečnost v boji a věrnost nebo ušlechtilý skutek lásky, na jehož základě došlo k povýšení do šlechtického stavu. Jednalo se tedy o privilegia kvůli zásluhám předků o celek. Privilegia novověkých zbohatlíků vycházela ale jedině a pouze z peněz, aniž koho zajímalo, jakým způsobem byly získány. Ze zkušeností víme, že za obrovským bohatstvím, nabytým snadno a rychle, vězí často podvod, krádež nebo jiný zločin. Rovnost občanů před zákonem v pojetí novověkého osvícensko-liberálního bezbožectví je „boudou na lidi“, majetní se stali ve větší míře „rovnější“ než ti druzí.

5) Protikřesťanský novověk, zahájený osvícenstvím, údajně zlikvidoval čarodějnické procesy, torturu a kruté způsoby poprav jako čtvrcení, lámání kolem, zavedl lidštější žaláře atd. Katolická církev se na počátku středověku stavěla proti tortuře i čarodějnickým procesům. Papež Mikuláš I. v 9. stol. vyhlásil exkomunikaci nad každým soudcem, jenž by při výslechu užil mučení (proto byl postižen klatbou i pasovský biskup Hermanarich, jenž týral ve vězení sv. Metoděje), pohanská pověra o čarodějnicích byla zásluhou Církve ve středověku téměř úplně vymýcena. V 11. stol. papež sv. Řehoř VII. hrozil

dánskému králi Haraldovi církevními tresty, když zahájí proces proti ženám, obviněným z toho, že ve spolupráci se zlými duchy vyvolaly sucho a neúrodu. Až na úsvitu novověku se tato pověra opět vrátila v důsledku zvýšeného renesančního zájmu o pohanství a vyvolala zejména v Německu kruté upalování domnělých čarodějnic a čarodějů. Proti ní vystoupili nejprve katolíci, nikoli bezbožní osvícenci. Papež sv. Pius V. v 16. stol. zakázal tyto procesy v Církevním státě, v 17. stol. v důsledku agitace německého jezuita Friedricha von Spee aj. jednotlivé země čarodějnické procesy zastavovaly. Když v 18. stol. Voltaire a francouzští osvícenci dokazovali jejich zřůdnost, přicházeli „s křížkem po funuse“, neboť v této době již byly ve Francii dávno zakázány. Postupná likvidace útrpného práva je také na prvním místě zásluhou von Spee a i jiných jezuitů, poukazujících na absurditu vynucování doznání mučením.

Osvícenci, velcí bojovníci proti tortuře, ji však sami uplatňovali. Portugalský první ministr Pombal, osvícenec a svobodný zednář, dal kruté mučit zatčené jezuita. Voltaire, jeho nadšený obdivovatel, k tomu mlčel, vůbec neprotestoval. Za Velké francouzské revoluce, která prý nastolila epochu svobod a lidských práv, byli domnělí i skuteční odpůrci vládnoucí kliky týráni ve věznicích. Byla to právě „demokratická“ Francouzská revoluce, jež zavedla poprvé v dějinách koncentrační tábory, z nichž se neměli odsouzení vrátit živí. Fungovaly ve francouzské kolonii Guayaně v Jižní Americe. Nebyli to tedy až bolševici nebo nacisté, nýbrž „demokraté“, mající plná ústa volnosti, rovnosti a bratrství, kdo přišel s tímto hrůzným nápadem. Je pravdou, že s nástupem osvícenství přestaly kruté formy poprav, nicméně k smrti odsouzení delikventi byli naprosto legálně ve svých celách před rozsudkem bití a týráni. Tvrdit, že tortura se dnes nepoužívá, je lež. Statistiky humanitárních organizací poukazují nejen na totalitní a diktátorské režimy, nýbrž i na demokratické státy, v nichž je běžné, že policejní vyšetřovatelé naprosto beztrestně vynucují z obviněných doznání surovým násilím.

6) Nejčastějším argumentem ve prospěch novověkého laického státu, zbaveného vlivu křesťanství, je údajná svoboda náboženství, svědomí, myšlení, slova a tisku. Jako katolíci samozřejmě nehájíme vnucování katolické víry nekatolíkům, konkrétně protestantům, státním násilím. Katolická nauka hned od 4. stol., kdy křesťanství se stalo státním náboženstvím, odmítala křty a konverze pod hrozbou vězení, smrti nebo jiných sankcí. Že na toho nebylo v

pozdějších obdobích dbáno, je politováníhodné. Jenže osvícensko–liberálně chápaná svoboda, kdy stát zachovává v náboženských otázkách neutralitu, je opačným extrémem. Zkušenost ukázala, že tato neutralita je utopií. Každý stát má nějakou nosnou ideu, jež se dotýká náboženských otázek, neboť otázka realizace moci není jen otázkou ryze praktickou, nýbrž i teoretickou. Jestliže se nějaký stát prohlašuje za laický, čili bezkonfesní, už v tom je skryt určitý světový názor. Takový, že Bůh nemá ve společenském životě co dělat, věřit nebo nevěřit v Něho je ryze soukromou věcí každého, proto ani morálka, vycházející z lidské přirozenosti a garantovaná vírou v Boží existenci, nesmí být pro všechny závazná. Tento postoj ovšem není neutrální, nýbrž protikřesťanský, odmítající Boha ve veřejném životě. Stát je buď náboženský nebo protináboženský, třetí možnost neexistuje.

Jestliže se od dob Velké francouzské revoluce (1789–99) zdůrazňuje, že stát je povinen garantovat všem náboženskou a světonázorovou svobodu na stejné úrovni, neboť objektivní pravda je relativní a nedokazatelná, pak je už v tomto požadavku zahrnuta netolerance ke všem, kteří mají odvahu trvat na své víře jako jedině skutečné pravdě. V takovém zřízení lze být – důsledně vzato – katolíkem jen za předpokladu, že nebudu pokládat toto náboženství za samospasitelné a závazné pro všechny. Pokud ano, tak mne postihne „netolerance k netolerantním“. Demokratický režim Velké revoluce to náležitě dokázal svými bestialitami vůči katolíkům, jejichž jediným „zločinem“ bylo, že se nechtěli vzdát víry svých otců. Monografie polského historika a biskupa bl. Sebastiana Pelczara z počátku 20. stol. a nedávno u nás vyšlá publikace současného polského dějepisce J. R. Nowaka jsou otfásajícím dokumentem. Sluší se ocitovat z Nowakovy publikace, co se dělo v kraji Vendée, kde si rolníci nechtěli nechat dát zavřít kostely: „Všechno to, co praktikovala SS, bylo již dříve vykonáno ‘demokraty‘ vyslanými z Paříže: ze seškrabané kůže obyvatel Vendée se vyráběly boty pro úředníky, z jemnější kůže žen rukavičky. Stovky mrtvol byly zpracovány na tuk a mýdlo. Ve Vendée došlo poprvé k uplatnění chemické zbraně, k použití jedovatých plynů a otrávené vody. Tehdejšími plynovými komorami byly lodě naplněné venkovany a kněžními, zavezené doprostřed řeky a potápěné ...“ (J. R. Nowak: „Církev a Velká francouzská revoluce“, str. 62, vyd. Matice cyrilometodějská Olomouc 2003). Pokořitel Vendée generál Westermann psal do Paříže takto: „Občané republikáni, Vendée už neexistuje! Díky naší svobodné šavli zemřela i se

svými ženami a dětmi. Rozhodl jsem se pohřbít v lesích a bažinách celé město. Využil jsem oprávnění, která mi byla dána, děti rozdupal koňmi a vyvraždil ženy, aby nemohly nadále plodit bandity. Není mi líto ani jednoho vězně. Zničil jsem všechny ...“ (Nowak....str. 65). Demokratické úřady odpověděly na tuto sebechválu generála-sadisty nadšenými gratulacemi. Toto se nedělo za vlády totalitní diktatury nacismu nebo komunismu, nýbrž v demokratickém revolučním režimu Velké revoluce, kdy fungovaly parlament, svobodné volby a ústavou zaručená volnost náboženského vyznání, slova a tisku.

Státní zřízení, vzešlé z Velké francouzské revoluce, nazývající se demokracií a odvolávající se na lidská práva, nejenže nezaručuje svobodu jednotlivce a jeho právní jistotu, nýbrž v některých ohledech, jak dokazují právě dějiny této revoluce, se může stát ještě mnohem horší než předchozí panovnický absolutismus. Nejsou-li vznešená hesla o volnosti, rovnosti a bratrství podložena vírou v Boha a v Toho, koho On poslal jako Spasitele světa, jsou nejen jalová a prázdná, nýbrž i nebezpečná. Francouzská demokracie za Velké revoluce povraždila cca 800 tisíc lidí jen proto, že odmítli akceptovat domnělý „pluralismus“ pravdy a hájili názor, že jediná pravda je v Ježši Kristu. Desetitisíce nevinných obětí z katolických řad má na svědomí Mazziniho demokratická republika v Římě v revolučním roce 1848, půl milionu demokracie v Mexiku ve 20. letech uplynulého století za vlády generálů Callese a Obregóna, stejným počtem se může „pochlubit“ demokratická vláda Caballerových socialistů ve Španělsku 30. let. Sečteno a shrnuto: Během necelých dvou set let povraždily demokratické režimy, honosící se svobodou a lidskými právy, přes dva miliony nevinných lidí, především katolíků, jen proto, že měli tu „drzost“ hlásit ke své víře a vyznávat ji jako jedinou pravdu. Zdůrazňujeme, že se jedná o demokratické, nikoli totalitní systémy, jejichž oběti jdou do desetimilionů. Srovnajme s tím nevinné oběti inkvizice a barokní násilné rekatolizace v celé Evropě a v Americe za období pěti set let. Tyto skutky taktéž odsuzujeme, nicméně historikové dospívají k číslu maximálně dvaceti až třiceti tisíc. Co bylo tedy horší, „temný“ katolický středověk nebo éra demokracie, zahájená Francouzskou revolucí s jejími hesly volnosti, rovnosti, bratrství a gilotinou pro katolíky?

Katolická církev neodmítá a nikdy neodmítala demokratický parlamentarismus a priori. Ten existoval už ve starověku v Athénách a jiných městských státech, ve středověku v italských městských republikách, v Anglii

byla panovnická moc omezena parlamentem na základě Velké listiny svobod z roku 1215, což podpořil i papež Innocenc III. Církev má právo v dané konkrétní situaci říci svůj názor, nepřísluší jí však autoritativně s definitivní platností rozhodovat, které státní zřízení je lepší, za určitých okolností může být umírněná diktatura prospěšnější a mravnější než demokracie. Frankova diktatura ve Španělsku znamenala přece jen velký pokrok proti předchozí Caballerově demokracii, která umožnila bezrestné vraždění duchovenstva, řeholnic a katolických laiků na ulici za bílého dne, Salazarova autoritativní vláda v Portugalsku dala v porovnání s anarchií, jež panovala za předchozí demokratické republiky, zemi právní řád a stabilitu. Církví jde především o to, aby legislativa ve státě byla v souladu s přirozeným mravním zákonem, který garantuje Desatero. Ideálním je stav, kdy stát vychází z faktu, že plnost pravdy je pouze v Katolické církvi, a proto je třeba ji všemi prostředky podporovat. Poněvadž ale katolickou víru nelze vnutit druhým lidem násilím, je třeba, aby stát toleroval nekatolická i nekřesťanská vyznání a umožnil jim vše, co je nutné k jejich svobodné existenci za předpokladu, že nebudou šířit názory, které jsou v rozporu s přirozeným mravním zákonem a dopouštět se objektivně nemorálních skutků. Tolerance je nezbytná i pro ateisty, kteří nesmějí být diskriminováni. Tento požadavek, zastávaný v 19. a 20. stol. velkými papeži bl. Piem IX., Lvem XIII., sv. Piem X., Piem XI. a Piem XII., je však realizovatelný pouze ve státech, kde mají katolíci většinu. Těch je stále méně. V nábožensky pluralitních zemích Církev podporovala náboženskou svobodu, jak ji garantovaly demokratické ústavy, zároveň ale připomínala a snažila se o to, aby legislativa se neocetla v rozporu s přirozeným mravním zákonem, proto vedla kampaně proti rozvodovým a potratovým zákonům. Tento správný postoj zaujala Církev také na II. vatikánském koncilu. Bohužel ale dvojznačnost textu koncilové deklarace „Dignitatis humanae“ umožnila falešný výklad, že státu nepřísluší ani tam, kde mají katolíci většinu, se přihlásit k podpoře Církev, což v praxi znamená, že rozvody, potraty, eutanázie, klonování, pokusy s embryi, pornografie, registrované partnerství pro homosexuály atd. nepodléhají striktnímu zákazu, o němž se nediskutuje, ale že stoupenci těchto zhovadilostí mají „v duchu pluralismu, dialogu, demokracie a svobody svědomí“ právo pro své požadavky agitovat a nechat si je odhlasovat v parlamentě, což se také ve většině katolických zemí stalo.

Z katolických řad lze často slyšet: Za tento vývoj si mohou katolíci sami. Oni zklamali, zpronevěřili se svému poslání. S tím bohužel nutno souhlasit. Protestantismus, osvícenství, liberalismus, marxismus a nacismus se nezrodily přes noc, ale jsou důsledkem závažného selhání mnoha katolických křesťanů včetně nejvyšších církevních hodnostářů. Jenže budeme se s katolickými neomodernisty rozcházet v konkrétním určení, co je tímto selháním. Podle nich spočívalo v tom, že katolíci byli netolerantní, nerespektovali svobodu svědomí druhých a uplatňovali duchovní násilí lpěním na dogmatu a jeho autoritě. Proto musel přijít protestantismus, aby vrátil křesťanství zpět k bibli a posléze osvícenství, aby zpochybnilo a popřelo dogmata jako taková, odmítlo konfesní křesťanství a nastolilo požadavky svobody svědomí, myšlení a náboženství. Katolická církev prý závažně selhala, když se k těmto trendům, byť vzešlým z protikřesťanských pozic, postavila záporně a teprve na II. vatikánském koncilu je údajně akceptovala jako kladné hodnoty, jež se osvědčily v praxi.

Pravověrný katolicismus, věrný tradiční nauce Církve a učení všech papežů včetně současného, vidí selhání katolíků v úplném opaku. Jestliže neomodernisté nazírají vinu Církve v tom, že údajně „lpěla“ na svém učení a odmítala přijímat impulsy odjinud, my spatřujeme její selhání naopak v tom, že se jím neřídila a koketovala s nekřesťanskými myšlenkovými a světonázorovými proudy. Projevy intolerance a krutosti, jako upalování kacířů a mučení, nebyly křesťanského, nýbrž pohanského původu a Církev závažně pochybila tím, že je přijala a opustila svoji původní nauku o nepřípustnosti tortury a trestu smrti za herezi. Taktéž ve věci čarodějnických procesů Církve, která původně odmítala tuto pověru jako pohanskou, ji posléze bulou papeže Innocence VIII. „Summi desiderantes“ v 15. stol. akceptovala, a tím se přizpůsobila renesanční mentalitě své doby, nekriticky obdivující pohanskou antiku včetně jejího hédonismu, jemuž propadli i někteří papežové, jak dokazuje případ Alexandra VI. I za osvícenství nečelila Církev tomuto zlu s náležitou razancí, naopak papež Klement XIV. zrušil roku 1773 hlavní ideovou baštu protiosvícenského působení – jezuitský řád. Mnoho prelátů ve Francii i v jiných zemích ztratilo pravé katolické smýšlení a hlásalo z kazatelen i svými knihami myšlenky protikřesťanského osvícenství, čímž ničilo víru katolického lidu. Tito duchovní chtěli mít za každou cenu – řečeno dnešní terminologií – „prst na pulsu doby“, ve skutečnosti proto, aby se zalíbili

a sklídili chválu, že nejsou „netolerantní“, „dogmatictí“ a „poplatní barbarskému středověku“.

Selhání Katolické církve je podobné jako selhání izraelského národa ve Starém zákoně. Bůh jej káral a trestal ne za to, že „neměl prst na pulsu doby“, nýbrž naopak za to, že ho tam pevně držel, když propadl módní modloslužbě a uctíval Baala místo Hospodina. Totéž platí i pro katolíky. Jejich obrovská „mea culpa“ v minulosti i současnosti spočívá právě v tom, že odsouvali stranou Písmo svaté a dogma a koketovali s pohanskými a bezbožeckými teoriemi, diametrálně odporujícími zjevené pravdě, ať už to bylo v renesanci nebo později v osvícenství. Totéž pokračuje v mnohem větší míře dnes, kdy mnoho osobností Církve poklonkuje novověkému sociálliberalismu včetně jeho sexuálních zvráceností, vražd nenarozených dětí a posedlostí majetkem a penězi, čemuž napomáhají četní teologové svými naukami. Summa summarum: Závažná vina Církve za nynější stav tkví v její nevěrnosti zjevené pravdě a nikoli v její věrnosti vůči ní, jak se nám snaží namluvit neomodernistické teologové a církevní hodnostáři. Proto její současný zoufalý stav nutno chápat jako Boží trest úměrný trestu izraelského národa ve Starém zákoně.

Do tohoto Boha urážejícího „přizpůsobování se“ současným myšlenkovým směrům spadá i argumentace o blahodárném vlivu protikřesťanského osvícenství a liberalismu, jež prý nastolily humánní éru svobod a lidských práv, v níž se údajně žije daleko lépe než v katolickém středověku. Fakta však toto vyvracejí. Zatímco „barbarský“ středověk a počátek novověku vykazují v katolickém světě počet nevinných obětí nepřesahující dvacet tisíc, čísla nevinných obětí novověkého odvratu od Krista jdou do stovek milionů. Jen katolické oběti demokratických režimů dosahují několika milionů. Bezbožecký komunismus a novopohanský nacismus se svými desítkami milionů popravených, umučených nebo zavražděných by se nezrodily, kdyby nebylo osvícenství a Velké francouzské revoluce. V. I. Lenin ve svých spisech na mnoha místech velebí jakobíny za Velké francouzské revoluce a nabádá bolševiky, aby se od nich učili a uplatňovali jejich metody teroru. A neběží jen o to. Současné stamiliony dětí zavražděných umělým potratem, lhostejno, zda chirurgickým nebo pomocí antikoncepční pilulky, volají o pomstu do nebe právě tak jako masově rozšířená promiskuita, lavinovitě se šířící obchody s „bílým masem“ a legalizace eutanázie i sodomského hříchu. Toto jsou snad

dostačující logické důvody, proč nemůžeme jako katolíci akceptovat tvrzení, že svět po Francouzské revoluci a v jejím důsledku se stal lepší a lidštitější. Ke skutečnému pokroku došlo pouze ve vědě a technice, ty jsou ale nezávislé na náboženství a morálce a záleží na tom, jestli jsou využity k dobrému nebo ke zlému. V současnosti se jedná stále častěji o to druhé.

Jestliže přijmeme a budeme opakovat slova, vyřčená T. G. Masarykem v závěru jeho „Světové revoluce“, že prý „teprve Francouzská revoluce kodifikovala práva člověka a tím i úplnou svobodu svědomí a uskutečnila ji v ohledu náboženském ...“, tak popíráme zásluhy Kristova evangelia a Jeho požehnaný vliv na kulturní, civilizační a mravní pokrok lidstva. Ten, jak jsme ukázali výše, skutečně v křesťanském středověku v porovnání s předchozím pohanským starověkem nastal. Bylo to navzdory lidským slabostem i závažným hříchům samotných nositelů křesťanského poselství. Kristovo evangelium prosadilo svůj vliv i jim navzdory. Odvrat od Krista, jenž započal částečně už v renesanci a dovršil se v osvícenství, nejenže neznamenal proti křesťanskému středověku civilizační a mravní pokrok, ale naopak sestup k totální barbarizaci a ze zvrěčtění, ne-li přímo zdábelštění člověka. Klíč k záchraně má pouze Kristus, který ho svěřil do opatrování své Církvě. Té Církvě, jež tolikrát zradila a selhala, když se přizpůsobila modernímu světu a chtěla Barabáše místo Krista, nicméně v ní nikdy nechyběli světci, kanonizovaní i nekanonizovaní, kteří nesli na svých bedrech to, čím jejich souvěrci tolikrát pohrdli: neměnnou nauku Páně, aplikovanou v teorii i v praxi bliženské lásky. Nespočetný zástup svatých Františků, kteří se ukázali být v hodině dvanácté zachránci autentické civilizace, mravního řádu a kultury. V tom je naděje i pro dnešní svět.

PhDr. Radomír Malý

Proč chybí pozitivní informace

Kdysi měly noviny a časopisy rubriku „Černá kronika“. Podobně i rozhlas a televize. Dnes bychom ji marně hledali. Je zbytečná, neboť veškeré zpravodajství a komentáře budí samy o sobě dojem „černé kroniky“. V televizi, rozhlasu i celostátním tisku převažují informace o trestných činech: Jako by naše republika byla jen samý podvod, zlodějna, násilí, sexuální deviace, na politické scéně potom hulvátství a la David Rath, který překonává i

kdysi pověstného Miroslava Sládka, s tím „nepatrným“ rozdílem, že Sládek nikdy nebyl členem vlády. Tak se někdy ptám: Kam se podělo dobro? Odešlo snad definitivně do důchodu? Proč o něm média téměř vůbec nehlesnou?

Jedna signifikantní ilustrace: O brutálním zavraždění Otce Ladislava Kubíčka referovaly všechny vlivné sdělovací prostředky bez výjimky. Ani slovo však o jeho úžasném nasazení pro dobro, ačkoliv jeho iniciativy ve prospěch romského obyvatelstva, bezdomovců a rodin s dětmi by poskytly látku k mnoha zajímavým reportážím. Podobně si počínal i před třemi lety surově zavražděný Otec Cyril Vrbík z Olomoucka. Reakce médií byla tatáž jako v případě Otce Kubíčka. Bez rozpaků si troufám skutky blížeňské lásky Otce Kubíčka a Otce Vrbíka srovnat s týmiž aktivitami faráře a poslance, později olomouckého arcibiskupa A. C. Stojana z doby před cca 100 lety. Tenkrát o něm psal nejen katolický tisk, nýbrž i bulvární plátky pochopily jeho nevšední iniciativy pro potřebné a trpící jako „senzaci“, o níž stojí za to, byť z ryze komerčních důvodů, psát, například o tom, jak právě Stojan obětavě vymohl mlynáři Pípalovi, jemuž vyhořel mlýn, státní subvenci, ačkoliv on proti němu štvál v novinách a na schůzích bezbožeckých spolků jej častoval nejsprostějšími nadávkami.

Dnes je dobro pro média nezajímavé. Tato situace je celosvětová, není to jen české specifikum. Přitom by bylo tolik námětů. Stačilo by jen zajít do hospiců a poreferovat o láskyplné péči, kterou věnují tamní sestry umírajícím a těžce trpícím pacientům, porozhlédnout se po rodinách, kde obětavě a s láskou ošetřují trvale nemocnou osobu, ležáka odkázaného do konce života jen na svoji postel. Jak vděčným tématem na reportáž by byl pohled do rodin, kde adoptovali cizí děti, kterých se matka zřekla. Dobro může mít ale i jiné podoby. Znáám turistické a skautské oddíly, jejichž členové, děti a mládež, věnují zcela zadarmo spoustu času zvelebování přírody, například čištění lesních studánek. Kde o tom v médiích uslyšíte nebo se dočtete? Někdy by stačilo upozornit i na zdánlivě nepatrný projev dobrého srdce. Před lety na Slovensku, kde jsem s přáteli trampoval, jsme pozdě večer přijeli do jednoho malého města, hladoví, neboť naše zásoby došly. Ptali jsme se na nádraží železničáře, jestli je někde poblíž otevřená hospoda, kde by se dalo najíst. Řekl, že nikoliv, všechno je zavřeno. S naprostou samozřejmostí ale vytáhl své chleby se salámem a sýrem, které si vzal do služby a nabídl, že se s námi

rozdělí. Podobných zážitků má jistě mnoho občanů, stačilo by pouze, aby je někdo shromáždil a mediálně zpracoval.

Za časů Stojanových bylo přece jen dobro mediálně více zajímavé než dnes. Proč došlo během zhruba čtyř generací k tak obrovské změně? Bojí se snad protikatolicky zaměření provozovatelé a sponzoři médií, že by tím dělali reklamu katolicismu, protože hodně skutků bliženské lásky pochází právě od zbožných katolíků na základě jejich křesťanské motivace? Určitě je to také důvod, jenže ne jediný. I křesťané jiných vyznání konají mnoho dobra, i lidé formálně nenáboženští, kteří podvědomě čerpají z duchovního dědictví křesťanské civilizace. Hřebík na hlavičku udeřil podle mého soudu nechvalně známý německý dramatik Bertolt Brecht svým výrokem, vloženým do úst hrdinovi své jedné hry: „Dobro nesmí být pácháno.“

Tato slova starého přísluhovače komunistického režimu bývalé NDR mají větší logiku, než by se na první pohled zdálo. Co je to dobro? Co je to zlo? Pro katolíka, jenž zná Desatero, je to jasné. Pochybnosti nemá ani slušný člověk bez vyznání, který se řídí přirozeným mravním zákonem. Jenže kritériem tohoto poznání je pravda. Tu zpochybnil už Pontius Pilatus, když se ptal Krista, cože vlastně to je ta pravda. Podle pravdy Desatera, evangelia a přirozeného mravního zákona je almužna daná chudákovi a služba lásky, kterou poskytl milosrdný Samaritán z Kristova podobenství raněnému a okradenému pocestnému, dobrem, kdežto rozkrádání veřejného majetku, podvody, sexuální zvrácenosti, potraty, antikoncepce aj., jednoznačně zlem. Novověká filozofie už od osvícenských dob pravdu relativizovala. Je-li ovšem pravda relativní, pak je relativní i kritérium dobra a zla. Potom ale i názor, že ošetřování starých nemohoucích rodičů je zlem a eutanázie dobrem, má stejnou hodnotu jako jeho opak. Kdo v praxi nakonec rozhodne, co bude platit?

Dějinná zkušenost ukázala, že kde přestala být kritériem pravda, staly se kritériem peníze. Relativismus pravdy vede k tomu, že vzniká obrovské množství často si navzájem odporujících „pravd“. Protože ale ve společnosti musí být některá „pravda“ závazná, neboť jinak by se nedalo žít, tak dojde nutně k vzájemnému soupeření stoupenců jednotlivých názorů a -ismů. Některým se podařilo na kratší či delší čas chopit se moci revolučním násilím. Vznikly totalitní diktatury nacismu a komunismu. Obě zkrachovaly, sami jejich protagonisté pochopili, že tato ulička je slepá. K cíli vede daleko lépe

cesta vydlážděná penězi. Kdo je má, koupí si vlivná média a jeho názor se tak stane monopolním. Obyvatelstvo je jednostranně indoktrinováno pouze tímto -is mem a žádným jiným. Že katolíci nemohou nikdy být onou skupinou, je nabíledni. Peníze nemají a nebudou mít, protože pravda, kterou hlásají, jim nedovoluje opatřit si je nepoctivým způsobem. Zastánci relativismu pravdy tyto zábrany nemají, protože poctivost a nepoctivost jsou podle nich taktéž relativní pojmy. Zákon logiky neúprosně říká, že čím více podvodů a zlodějen, tím více financí. Diktatura ideologií tak byla nahrazena diktaturou peněz, i když formálně funguje demokracie. Prostřednictvím peněz se tak prosazuje jako rigidní taková ideologie nebo takové náboženství, jež není v opozici proti této nadvládě tištěných bankovek.

Dobro v tom smyslu, jak je chápeme jako katoličtí křesťané, stojí vůči totalitě peněz v jednoznačné opozici, proto „nesmí být pácháno“. Obětává pomoc a láskyplná služba bližnímu popírá základní tezi této novověké skryté diktatury, že peníze jsou tím nejdůležitějším, proto takové skutky nesmějí být propagovány. Není pravdou, že jsou nezájímavé. Většina tuctových občanů má v sobě sklony k dobrému i ke zlému a příklady dobra, jsou-li vhodně a profesionálně přes média prezentované, dovedou lidská srdce nadchnout. Skrytí i otevření režiséři mediální scény to moc dobře vědí, ale nemají zájem. Jejich monolitní diktatura peněz by dostala vážnou trhlinu. Ze stejného důvodu jsou potlačovány jakékoliv informace o škodlivosti a nemravnosti pornografie, antikoncepce a potratů. Tyto ohavné hříchy jsou totiž zdrojem obrovského přílivu financí, které zajišťují nejrůznějším zednářským či liberálně socialistickým lobby obrovskou moc. Diktatura peněz má svoji ideologii. Není to ideologie jediné politické strany jako za komunismu či za nacismu, ale ideologie konzumu a úspěchu, jíž musí být podřízeno všechno včetně demokratických institucí, politických stran a také církví. Zde je kořen současné vnitrocírkevní krize. I Církev potřebuje peníze na opravu kostelů, na charitu, školství atd. Ano, sponzoři budou štedří, jenže ne zadarmo. Když dosadíte na rozhodující místa v hierarchii a na učitelské stolce teologických fakult lidi s necírkevním smýšlením, když nebudete zdůrazňovat v pastorační praxi kontroverzní témata, jako jsou potraty a sexuální morálka, finanční dary se jen pohmou. Jestliže ale budete postupovat zcela opačně, tak nejenom nic nedostanete, ale octnete se v křížové palbě naší mediální kampaně: Senzacechtivá veřejnost bude přímo hltat naše informace o homosexualitě v

seminářích a nemravném životě kléru. Že to není pravda? Ale milánkové, víte přece, že podle naší ideologie je pravda relativní, o tom, co je skutečnost a co lež, rozhodujeme my.

Mnoho osobností Církve a vůbec mnoho katolických i nekatolických křesťanů se tím nechalo zastrašit nebo – co je ještě horší – zlákat vidinou peněz, podlehnout tomuto pokušení. Proto katolíci, věrní Desateru a evangeliu, jsou předmětem pronásledování nejen protikatolicky orientovaných státních či společenských institucí, nýbrž i samotných církevních úřadů, poplatných novověké diktatuře peněz a kolaborujících s ní. Tyto šikany se nevyhýbají ani papeži, zesnulý Jan Pavel II. byl mnohokrát terčem neomalených útoků ze strany mnohých teologů, biskupů a nejrůznějších laických grémií pro svůj zásadový postoj ve věci potratů, antikoncepce, pornografie a ro zvodů.

„Dobro nesmí být pácháno!“ Postupně, nenápadně, ale cílevědomě zákulisní manipulátoři vyřazují z médií jakoukoliv obhajobu nenarozeného života, nezastupitelnosti rodiny a sexuální čistoty právě tak jako informace o skutcích obětavé lásky a milosrdenství. Člověk musí být zformován úplně jinak. Má se přesvědčit o tom, že v soudobém světě se vyplácí jako zcela přirozené a normální bezohledná tvrdost, schopnost napálit druhého, drzost a finanční machinace daleko za hranicí toho, co slušní lidé nazývají krádeží a podvodem. Smyslem života se má stát požitek a rozkoš za každou cenu, zvláště sexuální, jež byla dlouhá léta tabu. Tomuto trendu je třeba přizpůsobit mediální politiku.

Jak se máme k tomuto trendu postavit my, kteří jsme si uchovali správné zásady a principy? Není jiné cesty než využít těch nepatrných mediálních možností, které nám ještě zbyly, abychom v co možná největší míře informovali o dobru, které je kolem nás a jež se nepodaří žádným mafním zlikvidovat. Samo zřejmě nelze upadnout do druhého extrému, tj. mlčet o zlu, jehož je kolem plno. Jeho odhalování a pranýřování je důležitou součástí svědectví evangeliu, proto nemůže být opomíjeno. Naivní představa valdenských, Chelčického a Tolstého, že zla si je nejlépe nevšímat, je bludná a Církev ji několikrát odmítla jako heretickou. Nikdy však nelze zapomenout, že vedle zla existuje v tomto životě i mnoho dobra, prokazovaného člověku člověkem – a o tom je třeba referovat vyváženě spolu s tím, jak je nutné upozorňovat na zlo. Toto je autentický obraz křesťanského realismu. Začteme-li se pozorně do evangelií a budeme-li je pečlivě rozjímat, zjistíme, že tentýž

obraz světa kolem nás předkládá sám Ježíš Kristus. Následujme Ho i v tomto ohledu!

PhDr. Radomír Malý

Bůh mne volá! Bud'te sbohem!

Tato slova napsal v dopise na rozloučenou před svojí popravou rakouský kandidát blahověčení Carl Lampert, katolický kněz a mučedník nacistické tyranie. Narodil se roku 1894 v selské rodině ve Vorarlbersku, po studiu teologie získal doktorát církevního práva a roku 1939 se stal generálním vikářem diecéze v Innsbrucku. Bylo to již po připojení Rakouska k Německé říši. V diecézi Innsbruck nacisté proti Církvi zle řádili. Teologická fakulta, známá svojí vysokou úrovní, byla zrušena, stejný osud potkal i 14 mužských a 12 ženských klášterů. Řeholní sestry z kláštera Nejsvětější svátosti v Innsbrucku, postižené zrušením, však odmítly dobrovolně vyklidit prostor a shromáždily se v klášterním kostele k adoraci. Policie použila násilí a některé sestry odeslala do koncentračního tábora. Innsbrucký biskup Rusch ihned protestoval a domáhal se jednání s úřady. Ty však autoritu tohoto preláta neuznávaly pro jeho protinacistický postoj a odmítaly s ním jednat. Nevděčného úkolu se proto ujal generální vikář Lampert. Hovořil přímo s gauleiterem (*pozn. red.: představeným župy, dnes bychom řekli krajským hejtmanem*) Hoferelem, skálním nacistou. Došlo k tvrdému střetnutí, při němž prelát Lampert vyčetl nacistickému režimu i zákaz katolických mládežnických spolků, agitaci pro vystupování lidí z Církve a krádež darů pro charitu. Lampert byl krátce po tomto rozhovoru zatčen a odeslán do koncentračního tábora Dachau. Odtud jej ale v srpnu 1941 propustili, nesměl se však vrátit do své diecéze. Byl mu určen Štětín na severu Německa jako místo pobytu, kde mohl sice sloužit mše a vysluhovat svátostmi, měl ale zákaz kázání, neboť úřady proti němu uplatnily tzv. kazatelnicový paragraf. Gestapo na něj nasadilo špicla, jenž zjistil, že dr. Lampert pozval do svého bytu polské dělníky, kteří tam byli totálně nasazeni a pohostil je. To bylo zakázáno. Patera Lamperta zatkli a odsoudili k smrti pro údajnou „špionáž“. 13. listopadu 1944 ho popravili. Osud dr. Lamperta, kněze svatého života, je dalším důkazem, jak

Církev „kolaborovala“ s nacisty, což se lze stále ještě dočíst v mnoha publikacích a periodikách.

Podle Fels 11/2005 PhDr. Radomír Malý

„Když se demokracie poddá vnitřnímu volání po rozkoši a lidským chtíčům, když myslí stále jen na sebe a své uspokojení, a přesto není nikdy s dosaženým spokojena ..., když všechny zákony pošlapává nohama, potom není žádná možnost její záchrany.“

Platon

Věděli jste, že ...

dva dny po hurikánu Kathrina, jenž loňského roku málem zničil město New Orleans na jihu USA ve státě Louisiana, byla právě tam naplánována obrovská slavnost homosexuálů s předpokládanou účastí 125 tisíc lidí? Všude visely plakáty s nahotinami, zvoucí na tuto akci. Křesťané, kteří proti tomu veřejně protestovali, byli pozatýkáni. Starosta New Orleans, Ray Nagin krátce předtím nadšeně vykřikoval: „Není na zemi vhodnějšího místa pro tuto slavnost než právě naše město!“ Měl pravdu. Americký tisk již delší dobu popisoval New Orleans jako „město s nejlepšími bordely a nejhezčími prostitutkami“. Tomu odpovídá i kriminalita v tomto městě, která je podle oficiálních údajů desetkrát vyšší než její průměr v USA. Můžeme v tom vidět Boží trest, podobný zničení Sodomy a Gomory? Všechno tomu nasvědčuje.

Mitteilungsblatt FSSPX 1/2006

Krásný „příklad“ ekumenického postoje

Ve Spolkové republice Německo je ve školách už od prvního ročníku povinná tzv. sexuální výchova, kterou označují všichni slušní lidé – jak jsme referovali v mnoha minulých číslech Řádu – jako „výchovu k pohlavní promiskuitě“, čili ke hříchu. Děti od útlého věku jsou nuceny dívat se v učebnicích na obrázky pohlavních orgánů, učitelé je seznamují už v osmi

letech s průběhem soulože, poučují je o antikoncepci jako „ochraně“ před nežádoucím otěhotněním, předkládají sex mládeže jako normální atd. Protesty věřících rodičů nic nepomohou, i když existuje zákonná možnost dítě z hodin sexuální výchovy odhlásit. Takový žák (žačka) je však často předmětem šikany ze strany nejen spolužáků, nýbrž i učitelů. Nejsmutnější ale je, že se do toho zapojují i katolické školy. Většina z nich, aby nepřišla o státní dotaci, vyučuje sexuální výchovu podle ministerstvem předepsaných osnov bez ohledu na mínění rodičů a uplatňuje stejnou perzekuci těch dětí a jejich rodičů, kteří nesouhlasí. Dokladem je případ jednoho manželského páru, přesídlenců německého původu z Kazachstánu, kteří byli baptistického vyznání. Svě dítě dali do katolické základní školy v Severním Porýní–Vestfálsku. Když došlo na sexuální výchovu, domáhali se svého práva odhlásit je. Protože vedení školy jim dělalo potíže, odhlásili nakonec svoji dceru i ze školy přímo uprostřed školního roku. Ta se domáhala zaplacení pokuty ve výši 250 Euro. Když rodiče odmítli zaplatit s odůvodněním, že na vině je škola, která vychovává k nemravnosti a nikoliv oni, stanuli před soudem, který potvrdil „právo“ školy vymáhat od rodičů v tomto případě pokutu. Tak se tedy chová katolická (!) výchovná instituce k žákům protestantského vyznání a jejich rodičům jen proto, že tito se drží pravé křesťanské morálky na základě Desatera a bible. V této rovině žádný „ekumenický dialog“ neprobíhá. Je to do nebe volající hanba!

Information FMG 87/2005

Slovo Svatého Otce : Stát musí chránit rodinu!

„Církev, které je vlastní zkoumat Boží vůli, vepsanou do lidské přirozenosti, vidí v rodině důležitou hodnotu, jež musí být chráněna před každým útokem, zaměřeným na rozleptání její pevnosti a zpochybnění její existence. Dále Církev chápe lidský život jako prvořadé dobro, jemuž musí být podřízeno všechno ostatní. Proto prosí, aby byl ctěn a respektován od početí až ke své přirozené smrti, přičemž podtrhuje obrovský význam paliativní medicíny, která činí smrt humánnější. Co se týká školy, tak nemohu než vyslovit přání, aby bylo respektováno právo rodičů na svobodnou volbu

vzdělání pro své děti, aby kvůli tomu nebyli obtěžováni neúnosnými břemeny...”

*Papež Benedikt XVI. u příležitosti
návštěvy italského prezidenta Ciampiho 24.6.2005, cit. podle
Information FMG 87/2005*

Nestoudná slova kardinálova

Arcibiskup německé Mohuče, kardinál Karl Lehmann vyvolal rozruch svými slovy, publikovanými ve „Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung“. Řekl doslova: „Víme už dlouho, že děvčata na Svatopetrském náměstí, která nadšeně jásají papeži, mají přitom v kabelce antikoncepční pilulky a chlapi v kapse kondomy.“ Tím chtěl zdůraznit, že encyklika Pavla VI. „Humanae Vitae“ je zastaralá a proto katolická nauka prý potřebuje v tomto směru „korekci“. Jeho výroku však ostře oponoval kolínský kardinál Joachim Meisner, jenž ho považuje za urážku všech mladých katolíků, kteří chtějí respektovat neomylnou morální nauku Církve. „To se hluboce dotklo mnoha mladých lidí ... Řekl mi to přímo jeden mladík,“ uvedl kardinál. Uvedl naopak jako potěšující zprávu, že přibývá mladých katolíků, kteří se zavazují veřejným slibem k sexuální čistotě až do manželství. Biskup z Osnabrücku, Franz Joseph Bode, který je v rámci Biskupské konference Německa zodpovědný za pastorační mládeže, se zase vyjádřil, že prý „nelze předkládat mládeži jednoznačně, že volba je pouze mezi předmanželskou čistotou a smilstvem. Nemůže jít buď o všechno nebo o nic.“ K mládeži, která nedodrží předmanželskou sexuální abstinenci, je prý třeba přistupovat „s pochopením“. Takový postoj však vyvolává řetězovou reakci: Když je třeba přistupovat k jednomu hříchu „s pochopením“, proč ne ke všem? Proč ne také k potratům, krádežím, podvodům atd.?

Information FMG 87/2005

Zrušte Königsteinskou deklaraci!

Těmito slovy se obrátil světící biskup z rakouského Salcburku, Andreas Laun k Německé biskupské konferenci. Němečtí biskupové roku 1968 odmítli

na svém zasedání v Königsteinu encykliku Pavla VI. „Humanae Vitae“ a prohlásili užívání antikoncepčních pilulek za „věc svědomí“ každého katolíka. Biskup Laun naopak na kongresu morálních teologů v Budapešti prohlásil, že Königsteinská deklarace má svůj podíl na poklesu porodnosti v německy mluvících zemích. Kritizoval, že jen velmi málo katolických organizací v současné době plní tvář v tvář současnému úpadku sexuální etiky prorockou úlohu. Zde je třeba hodnotit kladně především organizace „Pro Life“. Laun podrobil ostré kritice současnou antikoncepční mentalitu a řekl doslova: „Děti bohatá rodina se opět musí stát ideálem.“

Information FMG 87/2005

Přijímat do úst je důstojnější

Prefekt vatikánské kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kardinál Francis Arinze se vyjádřil v interview pro rakouský „pur magazin“, že „tradičně viděno, je lépe, když věřící přijímá Tělo Kristovo na jazyk“. Zároveň vyzval k většímu rozšíření adorace před Nejsvětější svátostí. Tentýž kuriální kardinál, pocházející z africké Nigérie, řekl, že zákaz udělovat Tělo Páně rozvedeným a znovu sezdaným není žádným „zákonem Církve“, nýbrž zákonem Božím, který Církev vzhledem ke Kristovým slovům o nerozlučitelnosti manželství nemá pravomoc zrušit.

Information FMG 87/2005

Vyloučena z vánočního koncertu

Brazilská zpěvačka Daniela Mercuryová, jež měla zpívat na slavnostním vánočním koncertu ve Vatikáně, byla z tohoto angažmá vyloučena. Důvodem se stala její horlivá agitace pro kondomy a napadání Církve pro její sexuální morálku.

Information FMG 87/2005

Pravověrné semináře a řády mají příliv zájemců

Zatímco semináře a řeholní řády, zachvácené neomodernistickým duchem, zaznamenávají neustálý pokles uchazečů, tradiční semináře a komunity se naopak těší neustálému nárůstu zájemců. Konkrétní příklady: noviciáty jezuitů, dominikánů, františkánů aj., poplatné *aggiornamentu* a náboženskému synkretismu, se potýkají s kritickým nedostatkem dorostu, četné kláštery se musely kvůli tomu zrušit. Naproti tomu kongregace zvaná „Legionáři Kristovi“, jež postavila celou svoji existenci na péči o pravověrnost, dosahuje rekordního počtu noviců. Tradičně zformovaný klášter sester dominikánek v americkém Nashvillu má zase problémy, kam umístit rostoucí počet novic, musí koupit další dům. V USA většina diecézních seminářů zeje prázdnotou, mnohé musely být dokonce zavřeny, avšak semináře v diecézích, řízených pravověrnými biskupy, jakým je např. F. Bruskewitz v Lincolnu, jsou neustále plné. Na nedostatek uchazečů si nemohou stěžovat ani semináře komunit, které formují budoucí duchovní pro tradiční ritus, jako např. Bratrstvo sv. Petra, společenství Servi Jesu et Mariae nebo brazilské Bratrstvo sv. Jana Křtitele Vianneye. Příliv bohoslovců vykazují i semináře Bratrstva sv. Pia X., které založil známý arcibiskup Marcel Lefebvre. To všechno dokazuje, že hlavní chyba, proč je nedostatek kněží, spočívá v tom, že se mládeži nepředkládá ideál kněze jako „druhého Krista“, proto není pro ně přitažlivý. Neomodernisté vidí v knězi především manažera a „šoumena“, k tomu ovšem není zapotřebí celibátu a oběti. Naproti tomu tradiční diecéze a komunity, které prezentují kněze jako „druhého Krista“ a kladou důraz především na jeho duchovní poslání, se setkávají se zájmem, neboť toto mladým lidem nikdo jiný nenabízí jako životní úlohu a seberealizaci.

Information FMG 87/2005

„Mama Rosa“ bude blahorečen

V Itálii bude brzy zařazena mezi blahoslavené Eurosia Fabrisová, jež zemřela roce 1932 ve věku 66 let, manželka, později vdova a matka devíti vlastních a dvou nevlastních dětí. Její tři synové se stali kněžími, dva světskými, jeden mnicem františkánského řádu. Žila v obci Quinto Vicenzino v severní Itálii jako prostá selka, vynikala zbožným životem, aktivitou ve farnosti a především vzornou péčí o rodinu a děti. Vyvíjela také rozsáhlou

charitativní činnost, hleděla vždycky pomoci tam, kde se někdo octl v nouzi či nesnázi. Pro tuto její dobrotu jí říkali „mama“, neboť se stala „matkou“ širokému okolí. Byla též františkánskou terciářkou, ženou hluboké modlitby a duchovního života. Už papež Pius XII. potvrdil zázraky, jež se staly na její přímlovu, jako autentické. „Mama Rosa“, vyzdvihena na oltář, je ztělesněním vznešeného poslání matky a manželky a dokladem, že i na této cestě je možno dosáhnout heroických ctností a svatosti.

Information FMG 87/2005

Urážka Ježíše Krista

V srpnu vstoupí v Holandsku a v Belgii v platnost nový pravopis spisovné nizozemštiny. Podle něho se bude psát „Ježíš Kristus“ malými začátečními písmeny. Všechna jiná jména, včetně jmen zločinců, se budou nadále psát velkými písmeny, jen jméno Bohočlověka, Pána a Spasitele, malými. Toto nelze kvalifikovat jinak než jako hrubou urážku bytosti, jež by měla být každému člověku nejdražší, neboť nikdo jiný za něj neproléval krev na Kalvárii, aby mu zajistil přístup do nebe. Co na to holandská a belgická církve? Jak to, že není slyšet jejich mohutný protest?

Gość niedzielny 44/2005

Revize případu v Aschaffenburgu?

V roce 1973 vzbudil rozruch případ 24leté studentky Anneliese Michelové v německém Aschaffenburgu. Tato mladá žena projevovala známky ďábelské posedlosti. Byli k ní zavoláni dva kněží, pověření místně příslušným biskupem provést exorcismus. Anneliese však brzy na to zemřela. Kněží byli obviněni, že zanedbali povinnou péči o zdraví dotyčné, neboť nezavolali lékaře. Prokuratura na základě narychlo vypracovaného posudku psychiatrů tvrdila, že zemřelá trpěla obyčejnou epilepsií. Skutečností, jež nyní vycházejí na povrch, však svědčí o něčem jiném. Tato žena nikdy nejevila známky epilepsie, naopak dokumentace případu jasně dokazuje, že se jednalo o mimořádné jevy, které nelze připsat nikomu jinému než zlému duchu. Polský jezuita Alexander Posacki, známý exorcista, v této souvislosti napsal: „Anneliese se stala obětí pseudovědy a materialistické ideologie, jež se vydává za vědu, a ne údajně

zastaralé teologie ... Odsouzení kněží se stali obětmi pronásledování stoupenců modloslužebného 'náboženství vědy' a také autoritativnosti státu, který si činí nárok na hodnocení náboženských jevů.“

Italský exorcista Gabriel Amorth si v nedávných dvou svých knihách zase stěžuje, že téma satanismu je i v samotné Církvi ignorováno, ačkoliv počet satanistů celosvětově vzrůstá. Mají své rituály, kněže a čarodějnice. Tím více je třeba exorcistů, tento požadavek ale naráží většinou na hluché uši, píše pater Amorth. Z římských papežských vysokých škol pouze univerzita „Regina Apostolorum“ má pravidelné přednášky o exorcismu, na nichž jsou posluchači seznamováni s posedlostí, okultismem a magií a učí se rozeznávat nadpřirozené jevy od projevů duševní nemoci.

GN 44/2005, GK 12/2005

Protesty v Maďarsku

Zhruba 20 tisíc žáků, jejich rodičů a učitelů katolických škol se shromáždilo v Budapešti k protestu proti krácení státních dotací církevním vzdělávacím zařízením. Organizátoři manifestace zdůraznili, že jim nejde o čerpání finančních prostředků od státu na provoz církevních škol, ale o právo rodičů zvolit si vzdělávání dětí podle vlastního přesvědčení a svědomí.

GN 52/2005

Zákon budící obavy

Španělsí biskupové ostře protestovali proti novému školskému zákonu, který v rámci vyučovacího předmětu občanská výchova zavádí jako povinnou sexuální výchovu podle vzoru jiných západních zemí, což znamená navádění k promiskuitě a systematické znepravování mládeže.

GN 52/2005

Kdy se narodil Ježíš Kristus?

Dnes je možno pokládat za téměř jisté, že Pán Ježíš se narodil roku 6 před naší érou. Mylné datum jeho narození vzniklo z chybného přepočtu římského

kalendáře na křesťanský v 5. stol., který učinil mnich Dionysius. Nelze pokládat za legendu ani vyprávění Matoušova evangelia o mudrcích z východu, kteří byli vedeni hvězdou. Právě v letech 7 – 6 př. Kristem došlo totiž ke konjunkci Saturna a Jupitera, což vyvolalo dojem silně zářící hvězdy. Mudrci z východu byli pravděpodobně astrologové z Persie. V té době propukla podle amerického astronoma Michaela Molnara mánie tzv. „královských horoskopů“. Věřilo se, že osoba z královského rodu, narozená v čase postavení určitých planet na obloze, bude vládcem. Perští mágové, když zpozorovali konjunkci Saturna a Jupitera, se vydali hledat někoho, kdo se v tu dobu narodil a sám pocházel z královského rodu. Ježíš, pocházející z rodu krále Davida a narozený v jeho městě Betlémě, naplňoval tato očekávání.

GN 52/2005

Evropští vrahové nenarozených dětí

Jinak nelze nazvat poslance Evropského parlamentu, kteří 12. dubna loňského roku odsouhlasili financování potratů z prostředků EU. Je to prý v zájmu „rozšíření zdravotní péče a jejího zkvalitnění“. Větší cynismus si lze sotva představit.

Glaube und Kirche 5/2005

Kde není víra, nastupuje pověra

V Německu, jako všude jinde v EU, klesá počet praktikujících věřících a tím i víra v pravého Boha. Tím více ale vzrůstá pověra. Podle Allensbachova institutu 42% Němců věří, že trojlístek přináší štěstí, 40% je přesvědčeno, že hvězdy určují jejich osud, 28% si myslí, že třináctka je nešťastné číslo a 25% věří, že černá kočka přináší neštěstí. Proti stavu ze 70. let stoupl počet pověřivých Němců o více než o polovinu.

GK 5/2005

Tvrdě ji proti odpůrcům potratů

Zemský sněm rakouského hlavního města Vídně přijal usnesení, podle něhož bude možno veřejnou demonstraci nebo modlitební shromáždění před potratovými klinikami považovat za trestný čin. Odpůrci potratů jsou tak kriminalizováni. Nejsmutnější je, že toto rozhodnutí podpořili i poslanci „křesťanské“ Rakouské lidové strany. Proti tomuto usnesení veřejně protestoval salcburský světící biskup Andreas Laun.

GK 5/2005

Počátek mnohoženství?

Jeden 46letý muž v Holandsku žije nesezdán se dvěma ženami, 35 a 31letou. Požádal na úřadě o uzavření nikoliv manželství, nýbrž „registrovaného partnerství“, samozřejmě s oběma ženami. Když mu místní úřady nevyšly vstříc, odvolal se k soudu, který jeho žádost prohlásil za legální. Je to logické: když mohou tzv. „registrované partnerství“ uzavírat homosexuálové, tak proč ne bigamisté nebo polygamisté?

GK 11/2005

Více než obětí holocaustu

Od zavedení potratového zákona v Rakousku roku 1974 dva miliony dětí, což je o mnoho více než rakouských obětí protizidovského holocaustu za vlády Hitlerovy. Nevolá tento hlas krve k nebi o pomstu podobně jako krev Abelova?

GK 11/2005

Budou v Itálii opět zakázány potraty?

Italský parlament ustavil zvláštní komisi, která má přezkoušet legitimitu zákona z roku 1978, jenž dovoluje bezrestné potraty. Stalo se tak mimo jiné i na naléhání Sv. Otce Benedikta XVI., který několikrát vyzval odpůrce interrupcí k „odvážným akcím“. Na rozdíl od řady jiných evropských zemí je v

Itálii otázka potratů jedním z horkých volebních témat. Kéž by se tato země stala další, kde budou interrupce zakázány!

GK 11/2005

Cenzura v Evropském parlamentu

Poslanci Evropského parlamentu za polskou Ligu polských rodin zorganizovali přímo v jeho sídle ve Štrasburku protipotratovou výstavu, jež ukazuje dětská tělíčka roztrhaná po potratu. Vedle nich byly ukázány fotografie vězňů z osvětimského koncentračního tábora. Na základě stížnosti francouzských poslanců za Stranu zelených musela být tato výstava uzavřena. Jménem poslanců polské LPR podal protest jejich předák Maciej Giertych.

GK 11/2005

OSN: Potraty i pro desetileté děti!

Fond OSN pro populaci UNFPA požaduje, aby jednotlivé státy legalizovaly potraty pro desetileté děti, které přijdou do jiného stavu. Odvolává se přitom na „sexuální a reprodukční práva mládeže“, pod kterou zahrnuje lidi ve věku od 10 do 24 let.

GK 12/2005

Nová zrůdnost

Ve švýcarském městě Lausanne začali v místní nemocnici praktikovat „novátorskou“ metodu léčby popálenin. Zničenou pokožku nahrazují kůží z potraceného plodu.

GN 35/2005

Požehnaná iniciativa

V Polsku na příslušných stránkách novin se objevují často reklamy gynekologů, nabízejících „zákroky“, a to přesto, že potraty jsou v této zemi zakázány s výjimkou ohrožení života ženy, incestu nebo znásilnění. Mezi nimi

se však objevuje často i tato reklama: „Nedostaly jste měsíčky? Můžeme pomoci!“ Následuje příslušné telefonní číslo. Tam se ale neozve gynekologická ordinace, ale milý hlas dívky z jezuitského centra pro mládež v Katovicích. Rozvine se dialog po telefonu, kdy se děvče z jezuitského centra snaží přesvědčit zoufalou maminku, aby nezabýjela své dítě. Často dojde i k osobnímu kontaktu s dotyčnou ženou. Iniciativa vyšla právě z řad mladých, kteří chtějí pomoci matkám v těžké situaci a zabránit tomu, aby šly na potrat. Působí již déle než rok a podařilo se jim zachránit několik lidských životů.

GN 48/2005

Luterský pastor našel katolickou víru

Německý luterský pastor Ralf Oppermann konvertoval ke Katolické církvi. Cestu k ní našel – podle vlastních slov – skrze úctu svatých. Poznal, že právě toto mu v protestantismu chybělo. Úcta svatých má podle něho biblický základ, neboť už ve Starém zákoně byli uctíváni patriarchové a proroci, u jejich skutečných nebo domnělých hrobů prosili Židé o přímluvu a pomoc. Taktéž prvotní křesťané na hrobech mučedníků. Dr. Oppermann ještě před svojí konverzí sám učinil zkušenosti s přímluvou Matky Boží a světců.

Kirchliche Umschau 5/2005

Na místě údajných zjevení v Olawě vznikne farnost

Polská Olawa se stala v posledních desetiletích známá svými údajnými zjeveními Panny Marie, které měl vizionář Kazimierz Domański. Církevní autorita je neuznala jako pravá, příslušný arcibiskup z Vratislavi Henryk Gulbinowicz vydal před lety exkomunikační dekret pro všechny, kdo by buď jako kněží sloužili na tomto místě mši svatou nebo jako laici by se jí účastnili. Vizionář Domański zemřel. Ještě za života shromáždil značné finanční prostředky od poutníků a postavil v Olawě přes nesouhlas církevních autorit kostel. Ten byl nyní dán pod správu vratislavského arcibiskupství, které zde zřídilo farnost. Záporné vyjádření o údajných zjeveních dosud trvá.

GN 48/2005

V Krakově vedli školáky k homosexuálnímu chování

K obrovskému skandálu došlo v polském Krakově. Na tamních základních a středních školách proběhla z iniciativy magistrátu instruktáž o předcházení AIDS. Akce se ale ujaly homosexuální organizace, které vyzývaly žáky, aby si „vyzkoušeli“ tento způsob života, k tomu nabádaly i rozdávané letáky. To vyvolalo obrovské pobouření rodičů, záležitost řeší policie.

GN 50/2005

Proč nedošlo k odsouzení komunismu

Na II. vatikánském koncilu předložila skupina latinskoamerických biskupů v čele s brazilským kardinálem Proenca-Sigaudem a část italských prelátů v čele s biskupem Luigim Carlim požadavek, aby sněm slavnostně odsoudil bezbožecký komunismus. To našlo podporu také u prefekta kongregace pro nauku víry kardinála Alfreda Ottavianiho a vlivného janovského kardinála Giuseppeho Siriho. Návrh, podepsaný 322 koncilními otci, se však vůbec nedostal na pořad jednání. Stalo se tak na základě intervence samotného papeže Pavla VI. V poslední době vychází najevo, že před zahájením II. vatikánského koncilu se uskutečnilo v Metách ve Francii setkání vlivného kuriálního kardinála Eugena Tisseranda se zástupci ruské pravoslavné církve. Ti podmínili svoji účast na koncilu tím, že tam nebude odsouzen komunismus, což byla i podmínka sovětské vlády, aby zástupci moskevského patriarchátu mohli být přítomni na koncilu jako pozorovatelé.

GN 50/2005

Pomoc těhotným ženám a informace:

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

Telefon: 603 976 231

Bankovní spojení: 159205438/0300

Variabilní symbol: 5030

Nakladatelství Řád zašle tyto publikace:

- 1) P. K. Dachovský: „P. Paul Marx OSB“ Kč 30,-
- 2) P. K. Dachovský: „Ctihodná Edel Quinová“ Kč 30,-
- 3) P. K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím“ Kč 10,-
- 4) P. K. Dachovský: „Alexia“ – čtrnáctiletá dívka obětovala své utrpení za Církev Kč 30,-
- 5) P. K. Dachovský: „Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer“ Kč 50,-
- 6) P. K. Dachovský: „Cestou k Bohu“ – první informace o Bohu pro dosud nevěřící Kč 10,-
- 7) P. K. Dachovský: „V srdci Londýna“ – novela z prostředí emigrantů v roce 1987 Kč 30,-
- 8) P. K. Dachovský: „Cesta františkánského kněze Jana Bárty“ o knězi vězněném komunisty 16 let Kč 10,-
- 9) P. K. Dachovský: „Česká odyseá“ – náboženské básně Kč 15,-
- 10) P. K. Dachovský: „Miniatury“ – básně Kč 15,-
- 11) P. K. Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“ – básně Kč 15,-
- 12) P. K. Dachovský: „Pod klenbou katedrály“ – básně Kč 10,-
- 13) P. K. Dachovský: „Budu Ti Bože zpívat“ – básně Kč 10,-
- 14) Stella Lilley: „Život s utrpením“ (sv. Padre Pio) Kč 9,-
- 15) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“ – poezie Kč 8,-
- 16) P. Fr. Mikulášek, SJ: Nový zákon – výklad Kč 50,-
- 17) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano nebo ne?“ Kč 10,-
- 18) Zpovědní zrcadlo Kč 1,-

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Do boje proti nám vyslali televizi

Srpen 2003

Všude, i v Brně přselo. Jen na Obilním trhu ne v čase, kdy jsem tam stál. Když jsem to zjistil, bylo to pro mě Božím znamením. V knize Jana Klase čtu: „Ať (strážcové) nikdy nejsou zticha! Nemáš dost víry? Zadívej se na nebesa (v noci). Právě ten, kdo stvořil toto vše, je Tvůj Tatínek.“

Je připraven Tě slyšet a jednat. Čtu Žalm 80,6: „Chlebem slzí jsi je (nás) krml.“ Modlím se: „Pane Bože, navrať se k našemu národu. Sešli Ducha svatého na náš národ, církve. Prosím Tě ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného. Amen.“ Když jsem se modlil za MUDr. Ventrubu napadl mě např. Žalm 54, verše „...na Boha neberou zřetel. Avšak Bůh mi poskytuje pomoc ...“ Také Žalm 57: „...Bůh za mě dokončí zápas, sešle svou věrnost, budu zpívat, propěvovat žalmy ...“

S Karlem Š. jsme se ve 12:00 chystali k odchodu z Obilního trhu. Tu přišla televize Prima a začala mě filmovat. Zpravodajka Michaela Minksová natočila se mnou rozhovor i zpěvné čtení Žalmů. Točila od Žalmu 37,34 až po část Žalmu 38. Lekl jsem se tvrdosti verše 38 v Žalmu 37, a tak jsem vynechal tuto druhou půlku verše „potomstvo svévolníků bude vymýceno.“ Žalm 38 jsem vnímal jako pocity ženy po potratu.

V pondělí 4.8.2003 přišla televize Prima opět. Tentokrát nás filmovala i s mými malými dětmi, které rozdávaly letáčky. Pak přišla městská policie a pomocí lži mě vykážala až na chodník do parku. Po odvysílání na jihomoravském regionu mi katolický kněz František sdělil, že Prima hrubě zkreslila celou skutečnost a že bych měl příště tu redaktorku odmítat. A však byla zde i pravdivá informace: „Ženatý duchovní a jeho dvě děti protestují proti interrupci, antikoncepci a umělému oplodnění.“

Čtu Žalmy 88 a 89 v následujícím smyslu: „Hospodin je nepřemožitelný. I jeho pomazaného služebníka bídák nepokoří. Před ním potřu jeho protivníky.“ Následující den mým dětem na Obilním trhu donesl z nemocnice 55 letý pán v civilu bonbony za letáčky. Kněz František jim donesl zmrzlinu. Pomyslel jsem si: „Bože, prosím, požehnej jim za ten projev dobré vůle.“ Tento kněz mi řekl, že mě vede Svatý Duch.

Na Obilním trhu jsem si povšiml, že mě z dálky sleduje a zkoumá situaci

Radomír M., historik církevních dějin na katolické teologické fakultě. Prosím: „Bože, dej mi další spolupracovníky. Děkuji Ti za Š.-ovi.“ Po několika dnech Radomír M. přistoupil u nemocnice přímo ke mně. Řekl, že minule pozoroval tváře lidí. Viděl v některých nenávisť, v jiných posměch, ale u jisté menšiny sympatie.

Neznámá žena na mě zařvala. Posílala mě kázat raději chlapům do hospody, aby si navlékali kondom. Pak opakovala větu z televize, že škodím pacientkám. Já odvětil: „Vy věříte televizi?“ Po zději, jiného dne, když jsem za ní došel k lavičce v parku, tak se mnou debatovala v klidu. Někdo po mně hodil rajče a skryl se, abych ho nezahlédl. Netrefil se. Přijela městská policie. Ukázal jsem jim oznámení o shromáždění, dané městské části Brno – střed. Pak odjeli.

V 11:45 dne 7.8.2003 ke mně přistoupil jeden mladý muž. Daroval jsem mu knihu o psychickém utrpení žen po potratu „Proč pláčeš, Miriam“. On řekl, že je moc dobře, co zde děláme.

Mé děti mi přispěly na nákup letáčků ze svých pokladniček. Mají strach, že tatínka zatknou policie.

Ženě, která už byla na potratu, neboť jí lékaři řekli, že by jinak porodila nemocné dítě, jsem dal knihu „Proč pláčeš, Miriam“. Jeden pán mě zastrásoval: „Nemám nic proti modlitbě, ale jen proti Vaší přítomnosti zde!“

Když jsem psychicky i fyzicky vyčerpaný, čtu Žalm 89, verš 23: „Nepřítel ho (mě) nepřekvapí a bídák ho nepokoří.“ Přesto však emocionálním vyčerpaním i za bílého dne náhle usnu. Dokud jsem četl Žalmy blízko dveří nemocnice, nepotřeboval jsem silný hlas, neboť mi pomáhala ozvěna dvou zdí nemocnice. Poté, co mě odsud vykázali, jsem pomoc ozvěny ztratil. Proto jsem se modlil za dar silného hlasu. Byl jsem kupodivu vyslyšen. Jednoho dne, když jsem stál až na chodníku v parku a zpíval Žalmy, zvolal neznámý muž: „Kde je ten chlap s tím megafonem?“ Já megafon neměl.

Navázal jsem kontakt s klášterem sester františkánek u kostela svatě Rodiny. Prosil jsem je o modlitby, neboť jsem příliš psychicky vyčerpan.

Pravidelně mě i mou manželku povzbuzuje vzpomínka na vidění mé manželky o mé práci na tomto duchovním poli. Povzbuzuje mě zaslíbení Žalmu 92, verše 15, které vnímám osobně, že ještě v šedinách ponesu plody, zůstanu statný a svěží. Také mě utěšuje Žalm 55, verš 19, že On, Bůh vykoupí mě z války a verš 23, že Bůh nedopustí, abych se zhroutil i verš 24, že lstiví

lháři nedožijí ani poloviny svých dnů.

Dvě ženy 45 až 50-ti leté mě přišly osobně poděkovat za to, že na Obilním trhu stojím. Jedna z nich řekla, že byla někdy na potratu a že to je tak hrozné, že by to už nikdy neudělala. Přála mi požehnání od Boha. Oběma jsem dal knihu „Proč pláčeš, Miriam“.

Mladá dívka s dredy úcesem vyjádřila velmi stydlivě úctu a obdiv k mé práci na Obilním trhu. Odpověděla františkánské řeholnici Celestině, že je dobře, že tu stojím tak dlouho. Že je dobře, že všichni lidé v okolí Obilního trhu o mě mluví.

Má manželka poprosila Pána Boha, aby mou duchovní bolest od nemocnice mohla zčásti nést. Aby se mi ulevilo. Pak plakala bolestí.

Vítězství u Krajského soudu ČR

Tajemníkovi městské části Brno – střed, právníku JUDr. Radovanu Novotnému si na mě stěžoval ředitel Fakultní nemocnice Brno MUDr. Jan Burian. Tajemník mě proto pozval 14. 8. 2003 k sobě tzv. na kobereček. Než jsem k němu šel, tak mi v modlitbě přišlo, že mám před tajemníka předstoupit tak pevně, jako Mojžíš před faraóna. Že s ním nesmím uzavírat kompromisy. Že On Bůh tajemníka donutí. Že se uskuteční 13. verš Žalmu 36: „Ano, pachatelé ničemnosti padli, jsou sraženi, nejsou schopni povstat“ i 10. verš Žalmu 64: „Všichni lidé se budou bát, budou rozhlašovat Boží skutek a pochopí Jeho dílo.“ Tak mi 14. 8. 2003 dal tajemník protizákonný písemný zákaz shromáždění před nemocnicí na Obilním trhu. Současně mě neznámý právník nabídl pomoc. Ta však spočívala v tom, abych stál jinde než před nemocnicí. Takovou pomoc jsem po nečekané telefonické poradě s prezidentem Hnutí Pro život Mgr. R. Ucháčem odmítl.

15.8.2003 nás bylo poprvé na Obilním trhu „jako much“: já, František S., Karel Š., Karel S. – čtyři. Odpoledne se uskutečnila první společná schůzka pěti spolupracovníků. Na následující týden mi příslibili, že nebudu na Obilním trhu sám. Každý z nich tam bude se mnou jedno dopoledne 10:00 – 12:00. Tím se ustálil přesný čas mých pravidelných stání na Obilním trhu. Čas se v budoucnu nezměnil, ač později většina prvních spolupracovníků, přestala na Obilní trh chodit.

Seznámil jsem se s druhým právníkem.

Kněz dominikán mi příslibil, že též přijde na Obilní trh. Později jednou

přišel. Stál zde v bílém dominikánském rouchu.

Zjistil jsem, že mi byl v Pravoslavné církvi snížen plat o 2 000 Kč. Avšak Bůh se o nás postaral. Za oznámený nález peněženky jsem dostal 800 Kč, od dlužníka – bezdomovce 500 Kč a od přátel 1 000 Kč.

Správce objektu nemocnice na Obilním trhu, pan Kopecký na nás dne 18.8.2003 přivolal dvě městské policistky. Vyšší z nich se chlubila, že když jí lékař doporučí jít na umělý potrat ze zdravotních důvodů, tak na něj půjde. (Zdravotním důvodem je selhání hormonální a nitroděložní antikoncepce, nebo věk do 15 let, nebo věk od 40 let, nebo když žena dvakrát rodila císařským řezem.) Opsaly si údaje z mého občanského průkazu a odjely. Po zhruba třech týdnech mi velící orgán městských policistek, přestupková komise úřadu městské části Brno–střed zaslala poštou složenku, abych zaplatil 1 000 Kč. To jsem odmítl. Měl jsem 2 svědky, kteří dosvědčili, že dne 18. 8. 2003 jsem přestupek nespáchal.

Právě jsem rozdával letáčky a Petr C. se místo mě modlil Žalmy. Rómka uviděla plakát potracených dětí, připevněný na mém těle, a proto mi řekla, že na potrat nepůjde, ačkoliv má už 3 děti.

Stáli jsme na chodníku před nemocnicí obaleni plakáty jako starověcí vojáci štítů. Pan vrátný z nemocnice nás posílal na chodník do parku. František S. mě přemlouval, abychom ho poslechli. Já ale odmítl ustupovat. Když na lavičku v parku usedl příslušník policie České republiky, František se ulekl, že nás zatkne. Nic se však nestalo. Zároveň se nás zastal neznámý muž. Pravil, že mu manželka bez jeho souhlasu vzala nedávno dceru sem na umělý potrat.

Profesor Biofyzikálního ústavu Akademie věd České republiky v Brně, RNDr. Vladimír Vetterl, pravoslavné víry jako já, měl velkou radost z toho, co proti potratům dělám.

Na Obilním trhu jsem byl s Jurou C. a jeho manželkou Šárkou na invalidním vozíku. (Šárka ochrnula, když její maminka rodila a lékař porod pokazil.) Měla na sobě protipotratový plakát. Jistý lékař zařval, aby ho Šárka dobře slyšela: „Taková se neměla narodit! Lépe kdyby zemřela!“ Připojil velmi vulgární výrazy. Cizí muž v parku to uslyšel. Přiběhl k lékaři. Vytkl mu, že se nestydí na mrzáčka a na nás, kteří tu krásně zpíváme. Lékař zabouchl auto a ujel. Pak přijela dvakrát městská policie. Strážníci mně i tehdejšímu správci nemocnice Kopeckému oznámili, že protestovat můžeme dál na chodníku přímo před nemocnicí. Poté odjeli.

Správce nemocnice, pan Kopecký dal na hranici mezi dvorečkem před vchodem a chodníkem namalovat žlutou čáru. Zakázal nám ji překračovat.

Zdravotní sestra z Obilního trhu, dnes již v důchodu, ode mě vděčně přijala knížku a letáčky. Letáčky si vzal i učitel z církevní školy z Kroměříže. Tři ženy mi nenápadně děkovaly za to, co na Obilním trhu dělám. Ukázal jsem fotky potracených dětí tomu muži, který pravidelně vozí do této nemocnice stále jiné ženy – pravděpodobně prostitutky – na potrat. Zděsil se. Podařilo se mi hovořit s jednou lékařkou z Obilního trhu. Jedna místní zdravotní sestra si ode mě vzala letáček. Neplodnému páru nevěřících lidí jsem dal adresu nepotratáské gynekoložky MUDr. Ludmily L. z CENAP. Těž jsem je povzbudil, aby se zkusili modlit a chodit na bohoslužby. Vždyť i neplodnému Abrahamovi, když to zkusil, se narodil syn.

Před odchodem k nemocnici dostávám do mysli Žalm 45: „...do boje vyjeď za pravdu ... zasáhneš srdce nepřátel ... miluješ spravedlnost, nenávidíš zvlůli, proto Tě Bůh pomazal nad tvoje druhy ...“

Dne 26.8.2003 jsem po poradě s věřícím právníkem podal ke Krajskému soudu ČR žalobu proti rozhodnutí tajemníka městské části Brno–střed, JUDr. Novotného. Učinil jsem to úmyslně ve výroční den památky brněnského kněze Martina Středy. Jeho modlitby podepřely roku 1645 vítěznou obranu Brna před přesilou vraždících Švédů. Tělo tohoto modlitebníka dodnes nezetlelo. Stalo se Božím znamením.

Soudobí lékaři zkoumají matematickou pravděpodobnost genetického postižení nenarozených dětí. Matkám pak zpravidla vnutí umělý potrat. Je známo, že vlastní děti gynekologů, kteří provádí interrupce na Obilním trhu, byly podle těhotenských genetických testů zdravé. Přesto se narodily postižené. (Během dvou let mně přišlo 10 žen na Obilní trh říci, že jim lékaři předpověděli nemocné dítě. Ony odmítly interrupci a modlily se. Většinou to byly katoličky. Děti se jim narodily zdravé. Pouze dvěma z nich se narodilo dítě postižené – jedna byla běloška z Českobratrské církve evangelické a druhá byla Rómka. Čelní představitelé Českobratrské církve evangelické se v současnosti většinou podobají ateistům. I když se modlí, nemají ani nejmenší víru v zázraky. Příliš věří v lidské autority a nedůvěřují Bohu. Bůh jim proto zázračně nepomáhá. Obě ženy mají své postižené děti rády. Proto je odmítly dát do ústavu.)

Včera i dnes jsem pokaždé jiné neplodné ženě na Obilním trhu navrhl

modlitbu za oplodnění. Vzpomněl jsem si totiž na Milana, neobvyklého člena Českobratrské církve evangelické. On mi fandí v boji proti umělým potratům. Řekl, že lékaři nejsou vševědoucí. Vždyť je mu kapacita z Obilního trhu, Prof. MUDr. Uher řekl, že on je neplodný a nikdy nebude mít děti. Jakmile však jeho manželka uvěřila ve vzkříšeného Ježíše Krista, v ten den otěhotněla. Pak s velkým břichem potkali Prof. MUDr. Uhra a řekli mu to.

27.8.2003 vyslovily souhlas s naší aktivitou 4 ženy. Dalších 10 lidí odpovědělo, že by také chtěli, aby zde byla jen porodnice a ne i potratárna. Jeden z nich byl pravoslavného vyznání jako já. Souhlasil s námi také Francouz, který bojuje proti potratům na ulici v Paříži. Jen 2 lidé odpověděli, že jsou opačného názoru. Toho dne mě a Františka P. fotily a zpovídaly brněnské noviny Rovnost, redaktorka Veselá.

Následující den 28.8.2003 se v novinách objevila fotografie a pomlouvačný článek o tom, jak škodím pacientkám v budově nemocnice hlasitým zpěvem Žalmů na ulici. Článek si však přečetl i pan Karel Formánek. Přišel mě povzbudit právě v den, kdy spolupracovník František S. propadl z novinářské pomluvy takovému strachu, že před nemocnicí dělal, že ke mně nepatří. Pan Karel Formánek přišel v okamžiku, kdy do mě rýpal správce objektu Kopecký. Knihu „Proč pláčeš Miriam“ jsem daroval pošťákovi, kterému se nelíbilo, jak na mne nemocnice vytrvale posílá městskou policii, aby mne odtud vyhodili. Redaktor Impulsu se mě ptal na mé názory. Pak šel do nemocnice vyzkoumat, zda je mě uvnitř opravdu slyšet. Když se vrátil, oznámil mi, že mě tam slyšet není. Natáčela mě Česká televize a rádio Brno. Vysílali to v pomlouvačném duchu hned večer na jiho-moravském regionu. Před odchodem z Obilního trhu se objevil redaktor z Blesku, který si mne vyfotografoval. Večer se mi stalo něco s páteří. Já ulehl neschopen pohybu. Neschopen zajít příštího dne na Krajský soud ČR, kde se toho dne v urychleném řízení rozhodne o mé žalobě na rozhodnutí tajemníka městské části Brno–střed JUDr. Novotného.

Dne 29.8.2003 vyšla má fotografie a krátký nepomlouvačný článeček v celostátním Blesku. Ležel jsem nehybně na podlaze. Veřejného rozhodnutí Krajského soudu ČR byl účasten místo mě pan Karel Formánek. On vyslechl, že jsem soud vyhrál. Přišel mi to oznámit. Soud má lhůtu 30 dní na písemné odeslání rozsudku žalobci i straně žalované. Na Obilním trhu mě dnes měl zastoupit dominikánský kněz. Nepřišel. V katolickém týdeníku „Světlo“ byl o našem duchovním zápase před nemocnicí na Obilním trhu pozitivní článek.

Jako Ezechiel

Září 2003

Když moji spolupracovníci viděli, v jak zuboženém fyzickém stavu se nacházím, zdvojnásobili své úsilí. Od 1. září do 10. října mě zastupovali na Obilním trhu. Zastupovali mě navzdory názorům Františka S. (bývalého člena Parlamentem ČR volené „Rady pro rozhlasové a televizní vysílání“), že mě Pán Bůh potrestal nemocí za to, že jsem zpíval Žalmy nahlas. Já do ma neustále obtelefonovával lidi, aby s nimi před nemocnicí vytvořili dvojici. K již zmiňovaným spolupracovníkům – manželům Š., Petru C., Františku S., Robertu Š., katolickému knězi Františku P., patřil také Radomír M. Připojili se k nim 2 další katoličtí kněží, 2 katolické řeholní sestry, které sem poslala matka představená, 1 odvážný muž bez nohy na invalidním vozíku i jeho manželka a také Honza S.

Dne 2.9.2003 jsem se doma modlil: „Bože, prosím, pomoz mým spolupracovníkům na Obilním trhu. Ať neprší u nemocničního vchodu. Ať se tam mohou modlit a rozdávat letáčky. Chraň je i před obtěžováním (městské) policie a zlých lidí. Hlavně ať to psychicky zvládnou.“ Naznačil jsem Bohu, jestli chce, ať na mne přijde psychická bolest, když se jim u nemocnice uleví. Pak jsem dodal: „Ale dělej si Bože se mnou, co chceš.“ Poté jsem se odpoledne špatně ohnul a projela mnou velká fyzická bolest. Začalo mi být hůř než včera. Říkám: „Bože, Ty víš, zda má bolest je výkupná – trochu jako v biblické knize Ezechiel, 3. a 4. kapitole ta zástupná dočasná invalidita – ležení kněze a proroka Ezechiele za nekající Boží lid po dobu 390+40 dní.“

Od 3.9.2003 nejsem schopen pohybu, ani plazení, avšak Svatý Duch mne 3.9. oslovil skrze Žalm 102 takto: „Hospodin zbuduje Sión (Církev) ze sutin. Hospodin to udělá v České republice. Haleluja.“ Odpovědí na mou podobnost k Ezechieli bylo číslo 39 dní. Téhož dne u nemocnice natočila Česká televize Petra C. a katolického kněze Jiřího C. Chtěli po Petrovi, aby jim zpíval Žalmy. On byl ale nachlazen, neschopen slova. Tak jim řekl, že to nejde. Prosil jsem Boha Otce, jestli je Jeho vůle, abych 39 dní ležel, ať neležím v nemocnici (tj. mezi lidmi z kasty lékařů, kterou jsem si znepřátelil modlitbou před nemocnicí), ale ať ležím doma a mohu na WC. Bůh mě vyslyšel. Řeholní sestra Radima mi o pár týdnů později k mé dočasné Ezechielovské invaliditě řekla: „Ano, Bůh bere naši oběť vážně.“

Přestože jsem vyhrál u Krajského soudu proti tajemníkovi MČ Brno–střed,

tak přestupková komise Brno–střed mi beze studu zaslala složenku, abych zaplatil pokutu 1 000 Kč. Nezaplatil jsem. V katolickém dvouměsíčníku Immaculata vyšla pozitivní zpráva o naší práci na Obilním trhu.

Dne 10.9.2003 domlouvám budoucí pochod proti umělým potratům od kostela svaté Rodiny. První pravidelný brněnský pochod se bude konat za měsíc. K této akci mě vybídl Petr C., který mylně věřil, že se pochodu zúčastní stočlenná komunita Emmanuel. Jako motto dostávám Žalm 50. Uvedu z něj např. verš 3: „Přichází Bůh náš a nehodlá mlčet.“ Když jsem budoucí akci oznámil Ludvíku K., zakladateli brněnské komunity Emmanuel, zvolal nadšeně: „Ať se práší za kočářem!“ Avšak vůdce komunity (tj. jiný člověk) odmítl, aby se členové zúčastnili pochodu. Odůvodnil to tím, že komunita má jiné charisma. Bylo příslibeno, že pozvánka na pochod bude v katolickém týdeníku Světlo. Hnutí Pro život ČR pošle doporučeným dopisem z Prahy oznámení o pochodu na městskou část Brno–střed. Mluví ke mně zaslíbení z Žalmu 23: „Hospodine, prostíráš mi stůl před zraky protivníků“ a z Žalmu 57: „Bůh potupí toho, kdo po mně šlape“. Prosím celou církev vítěznou a archanděla Michaela o pomoc v boji. Pláču.

Hned ten den bylo vidět, že pomoc skutečně přišla. Michaela S. mi sdělila, že správce objektu nemocnice „Goliáš“ Kopecký dnes vypadal strašně nasupeně, ale současně jako před nervovým zhroucením. Poprvé nikoho z protipotratových aktivistů neurážel. Jen mlčel. Ani vrátný ostraha si nedovolil je napomínat, ač hrozně seřval pacienta, který si chtěl vzít do nemocnice jízdní kolo. Zlí si říkají přesně podle Žalmu 12: „Náš jazyk převahu nám zaručuje“. Dalšího dne správce nemocnice Kopecký tvrdil P. Františku P., že nám policie vykážala místo v parku. P. František P. odpověděl: „Vy lžete. Kdyby to byla pravda, tak byste si tu žlutou čáru namalovali u parku.“ Přátelé proto „Goliáše“ neposlechli a do parku neodešli. Toho dne mluvčí třináctiletých studentek vyhrkla, že ony jsou pro potrat. P. František P. jim proto dal k přemýšlení pár řečnických otázek.

Jiný den mne oslovuje Žalm 22: „Od Tebe (Bože) vzejde mi chvála ve velikém shromáždění.“ Jde asi o pochod. Petr C. a František S. se nabídli, že rozvezou autem pozvánky na pochod všem brněnským katolickým farářům a jistým protestantským duchovním. Něco roznesou i řeholní sestry z kostela svaté Rodiny.

Dne 24.9.2003 jsem dostal od Lady CD s protipotratovou písní: „Maminko,

mámo“. V katolickém týdeníku Světlo se objevila pozvánka na náš pochod. Má manželka dala na podatelnu MČ Brno–střed můj odpor, odmítnutí platit pokutu.

Děkuji Bohu, že u nemocnice opět nepršelo. Tak se mohly rozdávat protipotrátové letáčky. Bůh vyslyší i modlitby za počasí.

Velmi odvážný spolupracovník na invalidním vozíku, který za svou křesťanskou víru strávil několik let v komunistickém kriminále, přejel žlutou čáru a zaparkoval blízko dveří nemocnice. Kopecckému se nepodařilo po dobu dvou a půl hodiny ho odsud vyhnat.

Od prvního dne protipotrátových aktivit 13.6.2003 do 24.9.2003 zde v čase naší přítomnosti nepršelo. Jen jednou jsem tam měl deštník, který jsem po chvíli odložil. Podobně tomu bylo až do 13.7.2005. Zmohl jsem tam zhruba jen sedmkrát za dva roky. Je to pro mě a zvláště pro zaměstnance nemocnice viditelným Božím znamením.

Karel S. dovezl 100 kusů velkých a 300 kusů malých pozvánek na pochod. Až 29.9.2003 jsem dostal vítězné rozhodnutí Krajského soudu ČR písemně. Od přestupkové komise MČ Brno–střed jsem stejného dne dostal vyznění, že byl akceptován můj odpor k pokutě, ale že se musím dostavit ke komisi na další projednávání 21.10.2003.

Pan K. z kanceláře tajemníka MČ Brno–střed mi odpověděl, že úřad nezakázal náš pochod.

(Po uzdravení jsem si vyjádření úřadu vyzvedl i písemně.)

(pokračování)

Vzdělání upevňuje víru

Ve 3. čísle Řádu 2005 jsem si na straně 6 přečetl informace z Rakouska. Musel jsem si je rozdělit na dvě části. V té první kardinál Schönborn kategoricky popírá možnost evoluční teorie – neodarwinismus, tj. tvrzení, že neplánovaný proces a přirozený výběr stál nad vznikem přírody a člověka.

Jistě, nám se marxisté snažili vtlouci do hlavy Oparinovu teorii, že z neživé hmoty vzniká hmota živá, což měla pokusy potvrdit Olga Borisovna Lepešinská. Takto vzniklá hmota se pak z koaservátů měla měnit v buňky a dále růst až v jednotlivé organismy, které se postupně vyvíjely až do člověka.

Samozřejmě při platnosti tohoto nesmyslu by vznikaly stále nové a nové

druhy živočichů i různé typy nadčlověka. Jde o to, že při složitosti jednotlivých biochemických látek, nezbytných k životu, bychom tu ještě neměli ani ty prvky na jedné straně, na druhé pak při rychlém výběru a vývoji tímto způsobem už bychom tu měli různé typy nadlidí! Nemám ovšem na mysli nacistické übermensch.

Ono se při posuzování vývoje člověka jen z několika náhodně nalezených a spolu dosti problematicky souvisejících kostiček dá opravdu těžko s jistotou hovořit o vývoji v tomto smyslu ve spojení se vznikem z opice. Na to by tu musela být beze všech pochybností prokázána spojitost jednak přes DNK a velký počet případů, které se dají vyhodnotit jako statisticky průkazné. A při vědomí, kolik v těchto studiích bylo a je podvodů, nenechávejte se tím ovlivnit.

Původní klasická Darwinova vývojová teorie s tímto nesmyslem vůbec nesouvisí. A už samo slovo vývoj nemá na mysli přeměnu nějakého nižšího tvora ve tvora dokonalejšího, to prostě nejde.

Darwin hovořil o vývoji jako o přizpůsobování se druhů tvorstva, včetně člověka, životním podmínkám. A jistěže tyto podmínky měly a stále mají vliv na vývoj, včetně vývoje nás lidí. Ale nedělejte si vrásky s příbuzností s lidoopy. Bůh nám svým tvořením chtěl ukázat spojitost všech bytostí a nám, jako bytostem nejdokonalejším, odkázal povinnost se o všechny starat!

Podívejte se na živočišné druhy, které po miliony let žily ve stále stejných podmínkách. Téměř se nezměnily. Uvědomme si, co vše do životních podmínek patří, a v čem se živočišné druhy pokud chtějí přežít musejí přizpůsobit. Jsou to především zdroje energie, tj. potrava. Změna potravy a rychlost, jakou se dokáže ten který druh této změně přizpůsobit, je podstatou toho, zda druh vymře, nebo přežije.

Podívejte se tedy na krokodýly. Ti žijí téměř ve stále stejných podmínkách jako před miliony let a také, kromě velikosti, se téměř nezměnili. Jiní ještěři to štěstí neměli a kromě potravních podmínek je zastihly i rychlé změny teplotní a jiné geologické havárie, a to byl jejich konec. Vráťím se k Charlesi Darwinovi. Jeho jméno bylo doslova zneužito. Darwin velmi dobře pochopil vývoj jako stálé přizpůsobování se životním podmínkám, a tak také mnil i vznik nových druhů. Musíme pochopit, že jako věřící člověk si ani nemohl připustit myšlenku, že by tyto změny mohly vést až ke vzniku člověka z opice. Prání je otcem myšlenky. Bedřich Engels si také myslel, že práce měla vliv na

polidštění opice, ale ještě jsem neviděl, že by nutnost něco udělat změnila opici nebo jiného živočicha ve tvora jiného druhu. Ta nutnost něco udělat je u všech živočichů dána snahou po snadnějším získání potřebné potravy nebo její náhrady a možná i snahou po snadnějším přežití sezónně horších podmínek.)

Darwin popisuje tzv. Darwinovy pěnkavy na Galapágách. Loďmi zavlčené pěnkavy se brzy dostaly do situace, kdy se všem začalo nedostávat potravy, a tak se, pokud chtěly přežít, musely přizpůsobit tomu, co bylo k dispozici. Víím z Darwinovy „Cesty kolem světa na lodi Beagle“ (promiňte mi, pokud jsem si název přesně nezapamatoval), že se přizpůsobily i lovu rybiček a další potravě, takže v době jeho návštěvy tam bylo z původního jednoho druhu asi osm druhů pěnkav, navzájem se dle potravy lišících tvarem zobáku i hlavy a velikostí těla, i když to byly stále pěnkavy. Vezměte si i kytovce. Dnes už těžko vysledujeme suchozemské předky. Vííme ale, že to jsou savci a dá se rozlišit, kteří patřili k býložravcům a kteří k jejich predátorům.

A ještě se podívejme na člověka. Málokterý živočich má tolik variant jako člověk, případně tvorové člověkem chovaní, které šlechtil člověk dle svých potřeb. Vzpomeňme na izraelské kmeny, které se rozešly do celého světa. Podle podmínek, kde žily, a kde žije jejich potomstvo, se měnila nejen barva pleti a očí těchto lidí, ale též výška postav i tvar lebek a postav vůbec, též tvar očí i uší a velikost, respektive objem plic.

Nacističtí rasoví odborníci byli úplní diletanti, kteří nevěděli nic o příčinách těchto změn, nevěděli téměř nic o vlivu životních podmínek na chování lidí a jejich mentalitu. Nebo si je neuvědomovali, měli přece jiné zadání. My bychom si ale měli být vědomi toho, že na tvar našeho těla, barvu kůže, očí, vlasů, výšku postavy i objem plic a také na způsob vidění atd. má vliv jak poloha místa, kde žijeme: nadmořská výška, blízkost moře nebo lesů, pouští, vzdálenost od rovníku, rovněž i zaměstnání a samozřejmě i převažující strava. Tohoto všeho jsme my od stvoření člověka produktem!

Nezapomínejme také na vývoj řeči a komunikace mezi lidmi!

V tomhle jsem s kardinálem zajedno. Nerozumím ale, proč pan kardinál napadá kreacionisty za víru, že svět povstal v sedmi dnech. Jde-li o fakt podle knihy Genesis, že Bůh stvořil svět v šesti dnech a sedmého dne odpočíval, pak jde jednoznačně o nepochopení ze strany kardinála Schönborna. Bible nebyla a není žádnou alegorií ani učebnicí přírodopisu, ale podává nám fakta o Boží činnosti tak, aby je člověk pochopil. Buďme jednou už důslední a chtějme toto

Duchem Svatým inspirovaná dílo pochopit tak, jak nám to Bůh sděluje! Už mockrát jsem psal: Definujme si, co to ten den je! Náš pozemský představuje čas, za který se Země otočí kolem své osy o 360 stupňů, to je doba 24 pozemských hodin! Vesmír se také točí kolem své osy a jeho doba otočení o 360 stupňů trvá poněkud déle, cca 2 miliardy let. Z toho tedy vyplývá stáří vesmíru něco přes 12 miliard let a to, že žijeme v prvních hodinách dne sedmého.

A to je důvod, proč stále tlačím na to, aby se seminaristé a katecheté učili základy přírodních věd, aby nepochybovali o pravdivosti Písma nebo se neptali, jak mohlo být světlo, když ještě nebylo Slunce a hvězdy. Pak by jim to bylo jasné, i Otcí kardinálu Schönbornovi.

RNDr. Petr Benda

Znalostí k moudrosti

Nevědomost hříchů nečiní, ale před zákony neomlouvá. Nevědomost zajisté také neobstojí před historií, před logikou a pozitivní znalostí. Přesto vidíme až příliš často, jak různí vykukové, a zejména v politice, prosazují své demagogické neznalosti.

Exilový katolický bard a přítel z Kanady, pan Václav Jiří Vostřez mne před několika týdny upozornil, že ateistický a evangelický boj proti obnovení historické památky, totiž Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, neutuchá. Dokonce se rodí nové „argumenty“ proti. Nejnovější z nich popisuje takto: „Jsou námitky, že socha Mistra Jana Husa nemůže stát vedle sochy Panny Marie z důvodů náboženských a ideových.“

Vostřez v protiargumentu cituje samotného Husa a jeho vyznání mariánské úcty. To je samo zřejmě historicky doložené a správné.

Námítka odpůrců Sloupu má ale jeden další závažný kaz, naprosto a evidentně založený na neznalosti. Základní kámen k postavení Husova pomníku na Staroměstském náměstí, v těsném sousedství tehdy stojícího Mariánského sloupu, byl položen už 5. července roku 1903. Nikomu tehdy existence Sloupu nevadila. Naopak je nasnadě, že husitský národ překlenul už tehdy historické rozpory a uměle živěné neznalosti, a nastal logický a správný směr.

Jistěže při soutěži a výběrovém řízení (1900 – 1901) byly problémy se

scénářem sousoší, výběrem sochaře a dalším. I když zvítězil Ladislav Šaloun, měl jistě odpůrce. Šaloun byl produktem doby evropské secese, ale ozvaly se v něm i velmi dramatické momenty zápasu o svěbytnou českou modernost. Z hlediska mladší generace by možná býval byl Štursa lepší. V uměleckém světě jsou žárlivosti a řevnivosti vždy a všude, ale ty nemají nic společného s odkazem poctivé tvorby, o kterou se naši výtvarníci vždy snažili. Ani Rodin ve sladké Francii to neměl lehké.

Kdo se trochu zabýval výtvarným uměním a nebo třeba jen četl životopisy sochařů, na příklad knihu o Michelangelovi Buonarrotim „Kámen a bolest“, dovede si představit, co tvůrce podstupuje za zápasu.

Výtvarník totiž má několik šarvátek najednou. Jednak sám se sebou, s vyjádřením námětu tak, jak má představu, co mu jeho zručnost, vidění a genius umožní a přísnost svědomí dovolí, dále se svým okolím, s prodáním nápadu a záměru zákazníkovi. Nakonec má utkáni s uměnovědci a kritiky. Tvůrce díla, které má být veřejně exponováno na dotváření krásy prostředí, musí počítat se skutečným prostorem a sladěním se vším okolo jeho díla, aby celek působil na „konzumenty“ podle investora záměru. Často spolupracuje (či zápolí) s architekty a urbanisty.

Při umístění v obytných zástavbách či přírodní scénarii vystoupí různé možnosti jak pozitivního souladu tak záměrného kontrastu. I když si pak všimneme, že sochy uložené do expozic vrcholných světových muzeí (jako například v londýnském Victoria and Albert) se nehádají a historii zhodnoceny na nás působí svým individuálním odkazem, byť vedle sebe stojí nejrůznější směry a pojetí.

V okamžiku stvoření, době výstavby a konečné prezentaci uměleckého díla můžeme být my, diváci a výtvarníci, jako soupeři rozrušení a velmi kritičtí. Šturma se vyjádřil po odhalení Šalounova pomníku Husovi velmi neuctivě, jako že jde o „hromadu h ...“. Inu umělci jsou vášniví, bezprostřední a sochaři – kameníci bývají často drsní. Za to může ten materiál, ze kterého osvobozují duši. Kritiky a polemiky se tehdy ale, pokud vím, nezabývaly volbou místa a sousedstvím s Mariánským sloupem.

Je jisté, že Šaloun sám musel projit zápasem nejen s hmotou, s prostorem samotného sousoší, ale i s jeho vkomponováním do závažné urbanistiky tak historicky exponované části Prahy jako je Staroměstské náměstí, a to ze všech pohledů. Nemohl neuvážovat úctu k dějinám i prostoru, kterému tehdy

dominovala vertikála Mariánského sloupu. Proto s Mariánským sloupem nesoutěžil. Naopak, vycházel z roviny. Horizontály a vzestupy jeho sousoší vyzdvihují význam postavy Mistra Jana, doslova navozují a ve výtvarné gradaci vedou vzhlížení nahoru. Mně osobně se odsud z Londýna zdá, že sám Janův pohled v Šalounově ztvárnění směřoval a dosud směřuje vzhůru k vznešenosti Panny Marie na sloupu. Je možná nyní – veden do prostoru zejícího po nešťastném svržení a nerozumné bouračce – ještě výmluvnější: „Co jste to udělali? To se nemělo nikdy stát!“ Moje interpretace sousoší víry jistě nemusí vyhovovat odpůrcům slávy Panny Marie. Nemohou ale se mnou diskutovat o skutečnostech. Šalounův pomník Mistra Jana Husa byl odhalen 6. července 1915, k výročí jeho upálení (6.7.1415) Tedy nejen, že Husovo sousoší bylo navrženo velmi citlivě s vizuálním vědomím existence a významu Mariánského sloupu, ale až do října 1918 se s vertikálou Sloupu snoubilo! To byl záměr výtvarníka i moudrých Pražanů!

Dnešní uměnovědci pracující pro městský úřad – památkáři, a možná i nějací odporující Čeští bratři musí zvážít, co je a co není pravda, co je tupá ignorance a co politicky motivovaný škvár. Nelžeme si do kapsy!

Osobně bych z patra svého celoživotního poznání doplnil přikázání: „Nezabíješ!“, příkazem: „Zbytečně nezničíš!“ Naopak, krásné a významné s porozuměním restauruj a opečovávej. Potomci nás ostatně vždy soudí dle toho, co se nám podařilo zachovat, zachránit a předat do jejich budoucnosti.

Jako rodilý Pražák vím, že jsme zhýčkaní. Poslední válka nás zasáhla materiálně jen minimálně, a moc jsme tedy nemuseli ve srovnání s jinými napravovat. Poláci s velkým úsilím pečlivě dobudovali a obnovili celou zničenou historickou Varšavu, Němci dokonale obnovili rozbombardovaný Norimberk, dosud zápasí ještě po šedesáti letech od anglo-amerického náletu se vzkříšením architektonických skvostů Drážďan a budují Berlín.

Velmi bych se tedy divil, bude-li ideologický odpor pražských hegemonů, „kulturních diktátorů“ a oligarchů déle trvat. Importovaným materiálem a neznabožským náladám budeme muset nastavit historické zrcadlo. Jsem přesvědčen, že nadejde doba, kdy všichni občané vstoupí do nových dějů skutečně odvážně, tolerantně a s pochopením odkazu předků. Kdo zabrání poctivé a upřímné snaze o pravdu, krásu a vznešenost, kterou oba pomníky na Staroměstském náměstí vedle sebe symbolizovaly a budou symbolizovat!?

Londýn, 17. listopadu 2005

Jen Bůh má právo na život člověka

Po nedávném schválení nulové spodní hranice trestnosti „zabití ze soucitu“ se nabízí velmi znepokojivá otázka. Může být eutanazie loupežnou vraždou? Jedním z argumentů pro zavedení nového trestného činu „usmrcení na žádost“ totiž bylo tvrzení, že je třeba rozlišit loupežnou vraždu od zabití ze soucitu. Avšak smrt člověka má vždy stejné fatální následky, ať už někdo zabíjí pro lup, na objednávku nebo tzv. na přání. Člověk, který měl před sebou x dní, měsíců a roků života, život ztrácí. A ztrácí i to, co mu patřilo – získává to někdo jiný. Nabyvatelem nemusí být jen lupič, může to být vypočítavý přfbuzný, který nechce dlouho čekat na dědictví. Stačí mu psychickým nátlakem zlomit starého či nemocného, aby o smrt sám požádal. Skryté důvody pro „usmrcení ze soucitu“ ovšem mohou být i jiné, třeba řešení deficitu zdravotní péče nebo penzijního systému, toto je však nehumánní podstata eutanazie. Pokud opravdu chceme pomoci nevyléčitelně nemocnému člověku, obklopíme ho všemožnou lidskou účastí a paliativní péčí utišující jeho bolesti. Smrt patří k životu a umírání mezi láskyplnými lidmi je vyvrcholením dobrého života. Pro věrné křesťany je navíc nadějí na vstup do Otcova domu. Naproti tomu eutanazie je završením principů bezohlednosti, sobectví a zisku.

Vznikla-li v českém trestním zákoníku skulina pro beztrestnost eutanazie, není to její zařazení mezi trestné činy (jak se pokrytecky tvrdí), ale naopak vyřazení z nich, protože až dosud bylo úmyslné zabití člověka kvalifikováno jako trestný čin vraždy. Vzniká ještě horší právní stav nežli v Nizozemsku, které začalo s eutanazií experimentovat jako první. Zatímco tam platí pro „usmrcení na žádost“ přísná pravidla, u nás jakékoliv pojistky chybí, takže o zabití člověka by rozhodovala jen libovůle jedince.

Vzít člověku život má právo jen Bůh, neboť mu také život dal. Úmyslné zabití žijícího člověka by mělo být evidentním zločinem i z hlediska těch, kteří schvalují interrupce s tvrzením, že ještě nejde o hotového člověka. Kde však zákon dovoluje svobodně zabíjet nenarozené i nemocné, tam zcela končí respekt k lidskému životu. A kde lidský život nerespektují, tam platí zásada: nechtěného, nepohodlného, obtížného se lze zbavit beztrestně. Způsob se vždy najde.

Jiří Karas, poslanec PČR

Homosexuálové – privilegovaná skupina?

(projev poslance KDU-ČSL Jiřího Karase, přednesený 8.12.2005 v Poslanecké sněmovně)

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

dnes máme ve druhém čtení několikrát odmítnutý zákon o tzv. registrovaném partnerství. Doufám, že bude zamítnut. Ačkoliv se tváří jako vzor rovnoprávnosti, ve skutečnosti prosazuje nerovnosti nové. Porušuje nejen zásadu rovnosti, obsaženou v Listině základních práva a svobod, ale i tam zakotvený zákaz diskriminace a privilegií. Okolnost, že si někteří občané nemohou nebo nechťejí zvolit jinou než homosexuální formu soužití, ještě nezakládá právo na odlišný a de facto privilegovaný status ve společnosti. Ani podle vyjádření Ústavního soudu není možné zásadu rovnosti v právech chápat absolutně, a cituji: „... neplyne z ní, že by každému muselo být přiznáno jakékoliv právo.“ A dodávám: je však třeba tuto zásadu ctít, pokud se jedná o odstranění neodůvodněných rozdílů.

Návrh registrovaného partnerství, který staví homosexuální páry v mnoha ohledech na úroveň manželství, vychází vstříc skupince osob, které nemají, a z povahy své sexuální orientace ani nemohou mít, stejné poslání jako rodina. Přitom toto poslání reprodukce obyvatelstva je pro budoucnost společnosti životně důležité.

Krátce připomenou, co bychom přijetím zákona o registrovaném partnerství naopak společnosti vnutili:

Za prvé, zvedneme-li ruku pro tento zákon, říkáme, že neplodnost tohoto typu soužití má pro stát stejnou hodnotu jako plodnost. Že bezdětný vztah je pro stát stejně žádoucí jako výchova další generace. Připomínám, že v těchto letech řešíme, co uděláme s demografickou katastrofou způsobenou neemocemi nebo válkami, ale právě neplodným a pohodlným stylem života.

Za druhé, pokud přijmeme tento zákon, popřeme rozdíly mezi muži a ženami, přirozenost heterosexuálního svazku mezi nimi a vytvoříme předpoklad pro homosexuální převýchovu společnosti.

Již dnes je cítit silný tlak na rodinu, aby se muž i žena chovali stejně: stejně vydělávali, stejně pečovali o novorozence a nemocné členy, stejně vařili, stejně fyzicky pracovali atd. Je to vnucování homosexuální mentality o plné zaměnitelnosti klasickým rodinám. Tato převýchova v konečném důsledku

znamená, že ani normální manželé se nemají doplňovat, nemají být komplementární, ale muž a žena mají mezi sebou bojovat a v nejlepším případě mohou být pouhými partnery po vzoru homosexuální skupiny.

Za třetí, legalizací registrovaného homosexuálního partnerství bychom přispěli k vytvoření privilegované skupiny. Má-li v tomto státě nějaká skupina udělena privilegia, má je vždy za konkrétní činnost. Rodina je má za výchovu další generace. Zde bychom zvedli ruku pro zvýhodnění určité skupiny jen proto, že ona to chce. Když už by měl být nějaký zákon přijat, měl by zvýhodňovat lidi, kteří spolu bydlí a o sebe pečují, a to bez ohledu na jejich sexuální orientaci. Zeptáme-li se, v čem jsou tito lidé dnes diskriminováni, odpovědí: Nemáme privilegia jako rodina.

Za čtvrté. Podpořením tohoto návrhu, bychom znehodnocovali práci rodičů. Nejde jen o vlastní plodnost a demografická čísla. Ale z pohledu státu jde i o tisíce a tisíce hodin práce rodičů, které oni investují do výchovy další generace daňových poplatníků. Za tuto nesmírnou investici, která, zdůrazňuji, je pro stát nenahraditelná, mají rodiče státem přiznána některá privilegia. Nebude nic jiného, než výsměch rodičům, řekneme-li, že tento způsob života je pro stát stejně přínosný jako sebestředně orientovaný registrovaný svazek.

Za páté, zvednutím ruky obětujeme této ideologii nevinné děti. Vždy a ve všech státech byl dalším krokem po legalizaci homosexuálních svazků požadavek homosexuálů vychovávat děti.

A ujistěte vás, že pokud jim je zákonem nesvěříte, tak poté, co tato skupina obdrží status menšiny, tak už si adopce vysoudí sama.

Za šesté, zvednutím ruky bychom přispěli k postupnému zničení tolerance ve společnosti. Toleranci k odlišnému se všichni učíme především v rodině, kde vzájemně rozdílní rodiče, muž a žena, ukazují dětem, jak jsou odlišnosti obohacující. Učí je přirozeně k úctě k odlišnému. V tomto stejnopohlavním svazku není místo pro odlišnost, není zde místo pro růst, pro odvahu se vypořádat s jinakostí druhého.

Za sedmé, zvedli bychom ruku pro omezení svobody slova a pro náboženské pronásledování. Tento bod je velmi zásadní a může ovlivnit v krátké době celou strukturu společnosti. O svobodě slova a náboženské svobodě mluvím pohromadě z toho důvodu, že vždy, když došlo k omezování náboženské svobody, s železnou pravidelností došlo také k omezení svobody slova a k nástupu totalitní společnosti. Proč totalitní? Protože stát bude

určovat, co si mají lidé myslet.

A bych byl zcela konkrétní: Začínají se šít zákony proti lidem, kteří mají na fenomén homosexuality odlišný názor. Nic jiného než odlišný názor, nenadávají nikomu, jen říkají, že homosexualitu osobně nepovažují za přirozenou formu sexuality.

Díky těmto zákonům se o tom zakazuje diskuse. Vždyť už dnes u nás je takřka tabu diskuse ohledně léčitelnosti homosexuality.

A co např. Bible – budeme ji cenzurovat? Ve Švédsku už byli za citaci z Bible ohledně homosexuality lidé soudně ostouzeni. Budeme tady my politici odhlasovávat, co smějí mít církve v své nauce?

A co když církve odmítnou oddávat homosexuály v kostele? Budeme to tolerovat nebo vytáhneme antidiskriminační zákon a policie zasáhne?

A za osmé. Často nám předkladatelé vyčítali, že za odmítavým postojem je naše víra. Jako věřící za sebe říkám: Ano, u mne je to tak. Já věřím, že člověk byl stvořen geniálním tvůrcem a vědci dnes tu promyšlenost s úžasem pozorují a snaží se ji pochopit. A pokud po tisíceletí Tvůrce varuje: touto cestou nejděte, je to pro mne velmi silná motivace.

Nemylme se: tady neútočí společnost na ubohé homosexuály, ale ten, na koho je zde velmi tvrdě již několik let nevybíravě útočeno, je většinová společnost. Tím nechci zpochybňovat, že je třeba individuálně pomoci těm jedincům, jejichž situace si to vyžaduje, a mne, stejně jako vás, dojíká.

Uvedl jsem zde sedm důvodů pro zamítnutí tohoto návrhu zákona, které nevycházejí z víry, ani se neschovávají za právní záminky – zvažte je, prosím! Děkuji.

Zpověď katolického politika

Kniha rozhovorů „Krásný život pod psa“, která vyšla koncem roku 2005, je zповědí – svědectvím poslance KDU-ČSL Jiřího Karase o silicím zápasu mezi dobrem a zlem, o nerovné soutěži mezi křesťanským a barbarským pojetím dnešní politiky. Otázky „zповídajícího“ ThDr. Jana Schwarze jdou politikovi přímo „na tělo“, a ten na ně právě tak upřímně a otevřeně odpovídá.

Neponechává nic náhodě a vysvětluje svá stanoviska, zvláště v citlivých otázkách ochrany lidského života, pečlivě a do puntíku přesně. Zajímavý je i exkurs do Karasova nelehkého osobního života, který spoluvytvářel základy

jeho lidských a politických postojů. Kniha je doplněna výběrem z Karasových statí, projevů a vystoupení v médiích. „Vydávám počet ze své cesty. Poznal jsem při tom klopýtání, že mezi obdivným potleskem a fackou není zas až tak velký rozdíl“, říká ve své zpovědi s trpkostí i nadhledem Jiří Karas.

*Krásný život pod psa, aneb o velké i malé politice,
vydavatelství Sypták Praha 2005,
232 str. textu, 62 stran fotodokumentace, 199,- Kč*

Ferdinand Peroutka

Za co trpěli čeští katolíci doby husitské

Přesný počet obětí husitského fanatismu není znám, pohybuje se od 200 tisíc do 600 tisíc. Staré kroniky vypravují o tomto řádění hrozné věci. Známý papežský legát, Eneáš Sylvius, budoucí papež Pius, v pořadí druhý, píše v „České historii“ o českých katolických mučednících mimo jiné toto: „Není země, z níž by za našich časů vyšlo více mučedníků Kristových, jako z Čech. Byli topeni, stínáni, upalováni, rdoušeni, mořeni hladem, za kruté zimy spoutáni a na led dáni, byly jim ruce a uši usekávány, jazyky za živa vyřezávány. I řeholnice byly mučeny. Husité se chlubili, že bratr Žižka vlastní rukou usmrtil tisíc duchovních. Tato chlouba je věrnou kopií Žižkovy ukrutnosti.

Nebyli to jen Táborité, kteří vedli vyhlazovací boj proti pravověrným katolíkům, ale tytéž ukrutnosti páchali stoupenci pražské strany kališnické. Bývalý stoupenec pražské strany kališníků, M. Šimon z Tišnova poslal pánům do Čáslavi shromážděným na sněmu, list, v němž vyčítá Pražanům, že přeukrutně zabili ohněm i mečem mnoho lidí duchovních a světských, kteří odmítli přestoupit na novou víru kališníků. Toto hrozné krveprolití otevřelo Šimonovi oči, takže v katolictví našel záchranu. Co prodělala potom Církev v Rusku ze bolševické revoluce, to předtím zakoušela po patnáct let česká Církev za bouří a husitské revoluce.

Stručně a výstižně napsal o příčině smrti českých katolíků v husitské revoluci M. Ondřej z Brodu, bývalý Husův přítel: „I zuřili po celých Čechách a Moravě zabíjejíce muže dobré a šlechetné především proto, že nechtěli přestoupit k jejich pověrám.“ Jan Hus ještě žil, když roku 1414 zavedli v Praze podávání z kalicha. Církev od tohoto podávání pod obojí upustila ve 12.století,

a to hlavně z důvodu, že se stávalo často, že Svátost Krve Páně se rozlila, a tak se zneuctila nebo vznikly rozpaky pro kněze, když osoby různých stavů ostýchaly se z téhož kalicha napít. Husité tento zvyk zase obnovili a prohlásili ústy M. Jakoubka ze Stříbra přijímání pod obojí způsobou za nutné ke spáse. Proto když v dubnu 1414 začal Hus podávat pod obojí, byl stižen klatbou a zakázáno podávání Svátosti pod obojí způsobou. Pro husity znamenalo přijímat z kalicha zřeknutí se katolické víry. Táborité šiffili názor, že ve Svátosti oltární je pouze chléb a víno, Kristus v ní není přítomen, jen svou milostí působí na duše přijímajících.

Úřední záznamy o mravním stavu tehdejšího kněžstva doby Husovy však dokazují, že čeští duchovní z největší části žili příkladným životem, hodným následování (A. Neumann: „Prameny k dějinám duchovenstva v době předhusitské a Husově“, vydání 1926). Sám Hus zde vyznává, že zná mnohé kněze, kterým není hoden zouti obuv a jejichž paty by chtěl políbit pro svatý život. Mučednická smrt mnohých kněží a řeholníků této doby je dokladem mravní výše tehdejšího kněžstva. Zpustlé kněžstvo by se nikdy nedalo mučit a týrat pro víru, podle které nežije. Těch 300 duchovních odpadlíků po revolučním převratu 1918 stěží by podstoupilo mučení a smrt pro katolickou víru. Jaké výtečné kněze a řeholníky měla tehdejší česká církev poznáme, když porovnáme naši dobu husitskou a dobu o 100 let později, kdy vystoupil v Německu Luther. Rychle svlékli a odhodili šat kněžství, aby oblékli světský a spěšně vpluli do manželství. Zcela jinak tomu bylo u nás za husitských bouří.

Marně se snažil Hus vykřičet kláštery za přístřeší hříchů s hnízdy zkaženosti. Skutečnost ukázala, že to byly školy svatosti a štěpnice mučednictví. Husité jim zapálili střechy nad hlavami, co měli, jim vzali, které dopadli, zmučili a zabilí, ale mniši zůstali věrni víře a řeholním závazkům, neohroženi, přestože se jim častěji doporučilo manželství. Jaký ohromný rozdíl mezi dobou husitskou a reformační. Jen z do minikánského řádu bylo umučeno na 300 osob.

V době oslav Husovy mučednické smrti 6. července, který je ustanoven Českým parlamentem za státní svátek ČR, je třeba oživit památku katolických mučedníků doby husitské jako protiváhu všemožně šiffěného Husova kultu mučedníka. Pravý ekumenismus musí vyrůstat z poznání pravdy. Pravda nás osvobodí od lži.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Literární příloha

Země, v níž se roze dnívá

Pod stejným názvem vydala Knihovna Jana Drdy Příbram almanach šesti básníků. Od každého 20 stran textu (většinou dosud nevydaných). Jsou to básníci středního a staršího věku, jejichž básně spojil v Almanachu básník a organizátor Vladimír Stibor.

Jsou řazeni podle abecedy. Mé básně jsou na úplném začátku. Sedm básní nových a devět už dříve publikovaných. Jsou to básně ryze náboženské, a tím se trochu odlišují od ostatních zde zastoupených básníků. Pokud jde o básnického ducha a techniku psaní, podle mého názoru jsou si podivuhodně blízké básně Josefa Menšíka, Jana Mičky, Vladimíra Stibora a Tomáše Třeštíka. Zdeněk Volejník je výtvarník a malíř a jeho básně se blíží malířskému pojetí. Jsou na rozmezí poezie a prózy.

Josef Menšík. Jde o hodně lyrickou poezii. Smutek se střídá s radostí. Podle něj utrpení má očištnou hodnotu. Ač nejde o náboženskou poezii, objeví se tu i paškál a duše a pokora umělce.

Až k sobě

sejdeme, poctiví, nazí.

Paškál zasvítí.

Sejdeme níž.

Duše a tůň.

Slzy smyjeme

vždyť pravé jsou

vědí to všichni.

...

noc znovu

ustoupí

slunci.

...

Bolesti, jsi-li má jediná jistota –

Zůstaň!

...

*Neporozumíme
nepochopíme
na kolenou
pokloňme se
Prosme o návrat
k zemi*

Jan Míčka. Jde tu o lyrickou poezii, hodnocení světa a filozofické výpovědi. Tu a tam se objeví Kristus i Absolutno.

*Zásoby vody
jsou vyčerpateľné
Zásoby lidské krve
se zdají nevyčerpateľné.
A jakoby jedním dechem
pokračuje tahle báseň
střelbou
lehkým kulometem.*

Pravá poezie se vyznačuje bohatostí metafory a fantazie. Nejsilnější básní v celém Almanachu je všelidsky apelující "Co říká" – jde ale spíš o prózu. Tuto výpověď nelze zkrášlovat košatostí výraziva.

*Co říká
mrtvola novorozence
pohozená v kontejneru
na netříděný odpad?
Co říká
svým ranním nálezcům
z technických
služeb města
mrtvola novorozence?
Kde není Bůh,
tam není člověk.*

Vladimír Stibor. Jde o básníka chodícího stále ve snoubenectví s krásou. U mě jde o básnění spíše svátečního charakteru. Inspirace náhlá a jakoby z jiného světa. Stibor nosí poezii s sebou a je pozoruhodné, že mu život nezevšedněl při starosti o rodinu a v civilním zaměstnání (momentálně sociální pracovník. Prošel mnoha zaměstnáními).

Otázky pro zasvěcené

*Nevím, co je to poezie,
tuším jen,
čím nás převažuje
a čím někdy tiskne ke zdi ...*

*Zplanělé divizny
vždycky nabíží
na schodištích chrámu,
kde mají otevřeno
před příiletem
měsíčních vzducholodí i nad ránem ...
Tehdy mnohem častěji ...*

Tomáš Třeštík. Stopuje vznik básní až k podvědomí. Mluví se i o čínské filozofii, ale v souladu s mystiky: „Kříž zůstane křížem/ a' kolikrát chceš byl pozlacen.“

Píše: „Vždyť zrození i smrt jsou jenom za odměnu/ a člověk to není víc, než torzo anděla ...“

...

„A co až bude nejhůř?“/ „Jsi přece básník .../ – budeš zpívat!“

...

Z malých neštěstí/ skládá se velká naděje/ světa ...

Ne sice básnický ale lidský je zde jeho vrcholem báseň „A odpusťte ...“ – zamýšlení nad krédem života básníka Jana Skácela. To, že se opěvuje bílý štít života, je takřka podle některých anachronismem. Ti, co se derou rvavě

kupředu ve všech sférách života, nedbají na rovnost páteře a jakoby se stíral pocit, že záleží na morálnosti člověka. Proto mě tato báseň potěšila.

Kniha je technicky vzorně vypravena a nemalou zásluhu na její kráse má ilustrátorka Mgr. Alena Stiborová. Velkou chybou bylo zvolení nákladu na 350 exemplářů.

Čtrnáct dní po vydání se hezká kniha stala již nedosažitelnou.

26.12.2005

P. Ing. Karel Dachovský

Dopis manželce na onen svět

Moje drahá Janičko!

Tento dopis Ti nemusím odesílat ani poštou, ani e-mailem. Přečteš si ho hned, jakmile ho dopíšu. Jsi v jiném světě, u Pána. Daleko a přece tak blízko! Vnímáš to, co mi zůstává dosud skryto a znáš věci, o kterých nemám ani tušení. Pohybuješ se ve vesmírných dálavách stejně tak jako těsně vedle mne. Tvá duše žije lepším, intenzivnějším životem, než tady na zemi. Díky Pánu za tuto jistotu. Sama jsi mi v okamžiku, kdy mi bylo po Tvém odchodu nejhůř, toto sdělila. Ale nechci psát o tom, co oba dva víme, že kontakt v duchovní rovině mezi námi trvá. I kdyby nebylo mimořádných projevů Tvé blaženosti u Pána, tak bych o ní stejně nepochyboval, neboť mých 30 let života s Tebou byl životem se světící.

Čím dál více mi dochází, jakým jsem byl vedle Tebe duchovním a mravním trpaslíkem. Ty jsi byla pokorná a plná lásky vůči jiným, vždycky jsi myslela především na to, jak pomoci těm, kdo trpí. Měla jsi pro to zvláštní cit, který jsem u Tebe tolik obdivoval, zvláště proto, poněvadž jsem ho sám postrádal. Ve mně bylo tolik hřšných náklonností ... egocentrismus, ješitnost, závist, nutkání prosazovat dobro silou – v tom všem jsi mne dokázala umírnovat a laskavě korigovat. Není mou, ale hlavně Tvojí zásluhou, že naše manželství bylo tak krásné, až nám je druzí záviděli. Nikdy jsme se nehádali, naše vzájemné rozhovory byly vždy provázeny něžným pochopením. Byla jsi mi v životě hned po Pánu, Jeho přesvaté Matce, andělech a svatých tou nejdůležitější oporou a jistotou. Miloval jsem Tě s postupujícími lety čím dál víc. Netušil jsem, že Tě tak rychle ztratím, že stačí záchvat mrtvice a

následujícího půl roku utrpení pro nás oba – až si Tě o Vánocích, na Tvůj svátek sv. Jana Evangelisty, Pán povolal k sobě.

On ví, co činí. Pevně věřím, že ve své lásce pro každého z nás od věčnosti vybral ten okamžik odchodu z tohoto světa, kdy je nejlépe disponován k přijetí úžasné nabídky Jeho milosrdenství. Pro Tebe to byl nádherný dar, pro mne ale čas zármutku. Nejsem Orfeus, abych se vypravil hledat Tě jako svoji Eurydiku do říše mrtvých, neumím zpívat, abych obměkčil Hada, vládce podsvětí a získal jeho svolení odvést si Tě zpět na tuto zemi. Trojjediný Pán a Bůh není také antický Hádes a život u Něho je mnohonásobně lepší, krásnější a blaženejší než život na této zemi. Nerad bych Tě odtud vracel zpět do této formy života, plné utrpení a slz.

Dovolím si ale prosit Pána, přesvatou Matku a Pannu Marii, kterou jsi tolik ctíla a také Tebe, o jedno: Abych stále cítil Tvoji přítomnost, abychom nadále v duchovní rovině mohli spolu komunikovat tak krásně, jako za Tvého života tady na zemi, jiným způsobem, ne jazykem a sluchem, ale duší. Prosím Tě, abys mne vedla po tu dobu, která mi ještě zbývá do odchodu z tohoto světa. Přimlouvej se za mne a chraň mne hlavně před ďábelským pokušením, působ na mne tak, abych si vždycky zachoval posvěcující milost a pomáhej mi s pomocí Boží rozmnožit moji lásku k trpícím a potřebným, abych měl alespoň zlomek té Tvojí. A hlavně: Až jednou budu odcházet z tohoto světa, kéž mi Pán udělí tu milost, abys to byla právě Ty, kdo si pro mne přijde, odvede mne před Jeho soud a přimluví se za mne hříšného. Víím, že v nebi se podle Písma nebudou „ženit ani vdávat“, ale víím také, že podle téhož Písma „láska nikdy nekončí“. Proto nevěřím, že by i ta naše Tvým odchodem skončila. Trvá dále, jenže v jiné, intenzivnější formě a po mé smrti – kéž Bůh dá – se dovrší a vyústí v jednu naši společnou velkou lásku v Kristu Ježíši, skrze Něhož se promítne na věčnosti do intenzivního klanění a důkřvdání Pánu a služby těm, kteří zůstanou na této zemi. Janičko, děkuji Ti za všechno a těším se, až si jednou pro mne přijdeš. Díky tomu se pomalu přestávám bát smrti, z níž jsem měl dosud velký strach.

Tvůj stále (ne-li ještě více) Tě milující

Radek

P.S. Autorem tohoto dopisu je Dr. Radomír Malý, jemuž zemřela 27.12.2005 manželka.

Pouť do Knocku

Karel Dachovský

*Jak už jsem řekl,
nikdy nemluvil nikdo
jako Ježíš.
Co lze čekat od jeho kněze?
Každá duše má svou
vlastní tvářnost.
Ani kartuziáni
žijící o skývě
okoralého chleba
nepřišli na to,
co tvrdím.
Svatý Jan Evangelista
je stejně mocný
jako svatý Josef.
Nazíral Matku Boží
patrně déle
ve svatém domku v Efesu.
Červotočivý kazisvět tvrdí,
že se má zapomenout
na zjevení v Knocku.
Na plátně kostelního štítu
svatý Josef, Matka Boží, svatý Jan
a Beránek na oltáři.
Tygří a žraločí zuby
mohou zničit
betonovou katedrálu v Knocku,
ale nemohou potlačit
ty obrazy v duši.
Nejblíž je Ježíš
v katakombách.*

PF '06

Vladimír Stibor

*Nechávala vrůst do
země
všechny své sny,
blahovičnický
s DNA probdělé noci,
dokonce i růže,
jež krvácely při
letném pohledu
a pak vyplétala vlasy
z trnové koniny,
než poušť se osvědčila
a zmizela mezi
Berbery
a zdí,
u níž chvíli odpočívala.
Ti,
kteří ji míjeli,
dělali,
že ji nevidí a
nepamatují se
ani na jediné
posvátné zvíře
z jejího stáda ...
Úplněk na obou
koncích svého jazyka
jí laskal a hladil ...*

Pozastavení o Štědrém dnu

Luciána Stiborová

*Kroky vedly na hřbitov,
na tu tichou louku
zvadlých květin.*

*Zastavila se u hrobu,
zapálila svíci
a začala tančit s plaménkem,
který se vlnil do rytmu
jakéhosi zimního tance,
nejspíš valčíku.*

*Přibývalo šumu,
otočila se,
řekla amen
a odešla ...*

Mateřství

Janka Procházková

*Na počátku otázka
lačnická po odpovědi
volá do snů
a kouzlí budoucnost z duhových barev.*

*Láska
zhmotnělá v jedinečnost
dychtí po přijetí
bez podmínek.
Křik probdělých nocí
dovolává se trpělivosti
a ohnutá žádá
nad nekonečnou hromadou plínek
probarvuji
vzpomínky věčných proč
a pofoukaných rozbitých kolen.
Dlaně vymyté slzami
hladí a chrání
nevinnou duši,
aby se tma dala na ústup ...
A s každou obětí vrací se naděje
a rodí se
lidskost.*

Zdeňka Líbalová
Dám se Ti v modlitbě
Abych se potěšila
Tvou něžnou láskou
můj Pane Ježíši
a měla sílu
rozdávat ji dál

Dokud duše zpívá

Dostal jsem pod stromeček knihu.

„To je toho“, řeknete, „snad jste nečekal Kašpárka, dospělí většinou dostávají něco ke čtení, když se neví, co komu dát“. Máte úplně pravdu, jenomže já dostal knihu zvláštní.

Je to Almanach básníků nazvaný „*Země, v níž se rozednívá*“. Samo zřejmě, že jsem ji nepřečetl hned, i když mne sváděla, poněvadž u stromečku se dělají věci jiné, a v jídelně čekaly znamenité vánoční moučníky a radost rodiny. Musel jsem si ji tedy odpustit.

Jak jsem se ale dostal k osamělému večeru, sáhl jsem po lesklé obálce, tmavý ultramarín plus bordó cihla s oranžovou kresbou, zeměkouli, ze které raší pahýl snad budoucího stromu. Samo zřejmě na tom ultramarínu, poněvadž na cihle by to nebylo k rozeznání.

Vylahodnily se na mne básně nadějí šesti básníků nemarných, neb láhových (viz Jiří Suchý) a nezbytečných: Dachovský Karel, Menšík Josef, Mička Jan MUDr, Stibor Vladimír, Třeštík omáš, Vořejník Zdeněk. Nejsou si podobní věkem ani životními poutěmi, tak jak v zadní kapitole „Autoři“ uvedeno, ale mají zřejmě příbuznou afilaci k transcendentnu (leč který básník nemá), ne-li rovnou k Bohu. U profesionála duchovního, jako je známý Rev. Ing. Dachovský to očekáváme samozřejmě. U básníku bláhových ne, ale tihle všichni nejsou bláhoví, jak už jsem uvedl, že. Ovšem duchovní orientace ještě není to jediné, co je spojuje. Je zde určitá skromnost a nesmělost. Několikrát se ozývá přímo i ve spodním tónu volání po inspiraci, což mi nemohlo nepřipomenout moje studentské prostořeké veršotepecké Vil lonely:

„Má můža má nohy z ko zoroaha, když chci mít nejvíc klid, tak přijde, když prosím nejvíc, prosím, přijď, tak vezme rychle roha a ukáže mi řít.“

U **Dachovského** je to ušlechtilé: „*Duch vane, kam chce ...*“ U něj se mi vždy líbí jazykový nápad: „*Boží bengál ...*“ a neochvějná láska k životu, který nesmí být zmařen: „*Ale vadí mi život vhozený do hlubin popelnice.*“

Chce vysvobodit i kočku, aby jí nic neublížilo, a nemůže nebrojit proti lidské pýše, od které „*je jen krok do hlubin, k zasednutí do kabin stíhačky, která plive krev.*“ Ještě, že přes to vše Rev. Karlovi „*dýmky dobré nálady nikdo neseštréluje.*“

He, to by se to psaly recenze o jednom pís máku, ale ono jich je v Almanachu ještě pět!

Menšík je, zdá se mi rozjarem nejmladší básnický básník a na jedničku s hvězdičkou, o kterém bychom asi rádi více slyšeli. Také mi silně připomíná moje Villonely, nato lik, že bych se rovněž chtěl vrátit do svých studentských veršů: „*Na míse růžový pták, růžová jablka klove, křikneš-li jen jednou, navždy odlétne ...*“ To je Menšík (ne Křesadlo)!

Menšíkovy obavy i naděje nejsou někdy snadno identifikovatelné, jen s „*lehkými úsměvy*“ pocíťuje pocity. Takový je i „*Takový úsek času*“... přehesné obrazy ...

Na jednoho autora se píše recenze až příliš dobře, je to jako obcházení sochy, ale zkus obejít halu skulptur ve Victoria and Albert muzeu, zamotá se ti hlava.

Z **Jana Míčky** plyne místy trpká profesionální skepse lékaře. Můj přítel, klinický lékař a rentgenolog MUDr. Vladimír Svoboda, spoluexulant z Anglie, který vedle všeho maluje, má ve svých obrazech podobnou melancholii.

Míčka: „*Je to jen rybník, ale i přes něj by bylo možné převézt na pramici tělo padlého Hemingwaye ...*“

Někdy jakoby jen šeptá, „... *jako když rozvíráš ústa ...*“, a ty abys v souzvuku dokončil: „... *počítej do sta a pak si natrhej kopretiny, než přijde někdo jiný*“. Jeho básně jsou velké nápovědi.

Oproti tomu z **Vladimíra Stibora** se mi tísni dech, jsou to ty strašné stopy socialismu a normalizace a těžkých existenčních zápasů, ze kterých se stále i po letech nemůžeme dostat? Jaké hořkosti z existence: „*Milostné dopisy snad už neumím ani psát ...*“

Při jeho básních mne napadá, že Almanach by se měl spíše jmenovat: „*Země, v níž by se chtělo rozednívat*“ ..., zatím ale vidíme jen žlutý a nachový proužek pod mrakem na obzoru, který možná věstí vítr, ne-li vichřici.

Tím neříkám, že Stibor není schopen ironicky laškovat (viz „*Omluva*“). Snad píše poesii, poněvadž poesie je bezpečnější, v próze by to byla asi ostrá konfrontace.

Robustní **Třeštík**? U toho mám u mnohých strof otaxování „výborně!“, „*Jsmo vyděrači, chceme víc života, než platit daň a přežít kolapsy*“. To už začínají být pianko harašivé tepy na bubínek. Jeho básně gradují k bojovnějšímu, ale stále jsou až příliš elegantní.

U ctí pro jiné mistry slova jsou to nálety k rozletům, ne-li rozlety k náletům.

Volejníkov do všeho organicky proniká jeho grafika. Může to být vůbec jinak? Líbí se mi, že vznik básní datuje, a to jim dává zvláštní punc autentičnosti a pravdivosti. Také jeho múzy mají nohy kozorooha. Zatracené inspirace, že! Volejníkovovo malířské vidění je ale svůdné („*Kruh a koule*“!), jinde je to zastřené roztoužení („*Příběh*“), stejně jako půvabná půvabnost v „*Růži pro Zuzanku*“.

Surrealita („*Dali v metru*“) ho navádí k humoru, a to je dobré. Měli bychom usilovat o to usmívat se textem. Ale u něj navíc toužíme verš dotažený do ironického popíchnutí: „... a přeřala ho v pase ...“

I když chválím, mnohé básně Almanachu mi připadají trochu hodně subjektivní a málo vytěžují z básnických možností, které naznačují. Víím, na Západě (který máme stále, a nevím proč, jako vzor) se dnes píše podobně bez pevných básnických vazeb a verše se bojí více jak belzebub svčenené vody. Ale proč se bát plynulé melodie a rytmu? Nezdát se zastaralý, jen proto být moderní? Proč nezpívat, jak mi zobák narostl, když se verš doslova vnucuje, a pro lidi. Nutíme se do drsňáctví? Ne, nechci náladovky typu „červená sukýnka“ a „šel Frantík kolem zahrádky“, ale myslím, že dnešní čtenář, aby se rozhoupal, by potřeboval trochu Havlíčkovství. Soudím, že je doba na sarkasmus.

Co, takový „Křest svatého Clause“ nebo „Horror o červené Karkulce a vlkodlakovi“?

Věřím, že i k tomu se dostaneme, až se odvážíme si dělat i ze své vážnosti, důležitosti a klanění vašnostům, trochu legraci. Dokavad svinstvo budeme brát vážně, tak se z něho nedostaneme. Ale děkuji vám básníci i za ten začátek rozednívání, dokud básník zpívá, je naděje!

Obálka i ilustrace v textu Aleny Stiborové Mgr., jsou skutečně a doslova doprovodné, i když originalita je nesporná. Tam dole rostou palmy, zatímco u nás pahýl čeká na pupence a poupata, že?

Londýn, 20. ledna 2006

Milan Křesadlo

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2006

*„Právě to by měl mít na paměti každý,
kdo pracuje pro Blahoslavenou Pannu:
nepotřebuje se nikdy ničím zneklidňovat.“
(ctihodná Edel Quinnová)*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Mám možnost a příležitost promluvit asi k 2 500 čtenářům. Nejsem poplatný nikomu a „Řád“ je svobodná tiskovina. Už jsem se zamýšlel nad lecčím. Tentokrát se chci zamyslet nad povoláním ke kněžství. Povolání ke kněžství nebývá doprovázeno nějakými mimořádnostmi, ač se jedná o povolání Bohem, jsem přesvědčen, že povolán je každý druhý muž. Povolání neznamena nějaký mimořádný talent. Vzpomínám si, jak jsem byl mimořádně nešikovný k ministrování. O kněžství jsem začal uvažovat ve třetím ročníku studia na Vysoké škole ekonomické. Po absolvování jsem začal pracovat v Čs. obchodní bance. (Mimochodem jsem nastoupil spolu se svým spolužákem, ing. Pavlem Kavánkem, který zde vydržel a je dnes generálním ředitelem.) Nemohl jsem přijmout fakt, že bych v bankovníctví setrval celý život (tak, jako můj otec) a promrhal své nejlepší síly. Jako absolventu vysoké školy byl pro mě seminář uzavřen. Modlil jsem se, aby Pán to nějak zařídil. V roce 1973 – 4 jsem byl na vojně v Brně. Navštěvoval mě provinciál františkánů, P. Aleš Zlámal. Bylo to pokaždé stejné: putování po františkánských kostelech a občerstvení v kiosku – s obligátním čajem a buráky. Otec Aleš byl charismatická osobnost s mimořádným citem pro objevování povolání k řeholnímu životu. Rozpoznal ho i u mne a vybídl, abych po vojně nastoupil k životu v tajném františkánském klášteře v Liberci, který vedl Pater Jan Bárta, zavřený v letech 1950 – 66. Pracoval jsem jako likvidátor škod v pojišťovně a po práci studoval v tajném františkánském učilišti teologii. Vše šlo dobře šest let. (Počet tajných františkánských klášterů v Liberci se rozrostl na tři, což nesnesla Státní bezpečnost.) Přišla náhle razie a policejní výslechy. V souvislosti s pronásledováním jsem se nervově zhroutil a cítil, že bych pronásledování nevydržel. Odešel jsem tedy ke svým dvěma sestrám do Prahy. Měl jsem mimořádné štěstí a napojil se na tajného biskupa, který mě a Vilíka Dömeho vysvětil na kněze 31.1. 1981. Následovalo denní sloužení mše svaté v mém bytě. Jen mimořádně jsem sloužil svátostmi i jiným lidem. Nemožnost sloužit většímu množství lidí mě trápila. Naštěstí přišel rok 1989, případy tajného kněžství byly zkoumány a podle rozhodnutí Svatého Stolce byla svěcení znovu sub conditione. Takže mě takto světil kardinál Vlk 12.2.1993. Od té doby působím (nejprve u sv. Antonína, teď u sv. Rocha). Zvolil jsem si kněžství ne pro vlastní uspokojení, ale proto, že byla Církev tak pronásledována. Chtěl bych vzkázat mladým mužům: Stojí to za to. Jsem

šťasten, že na základě četby mého románu o Pateru Bártovi „Umlčený zvon“ získal povolání nynější kaplan v Liberci – P. Sedlák. Moje potíže v duchovní službě jsou jen prkotinami ve srovnání s tím, co musel vydržet Pater Bárta.

Trápí mě fakt, že v semináři je jen deset bohoslovců za pražskou arcidiecézi. Něco není v pořádku. Asi se málo modlíme za nový dorost. Vina leží na všech – více na těch, kteří jsou výše v hierarchické struktuře arcidiecéze. Chybí charismatické osobnosti kněží, jako byl Pater PhDr. Jaroslav Zrzavý, který stál u zrodu povolání ke kněžství u pěti mužů. Chybou je nesnášenlivost k lidem konzervativního zaměření. Dokladem je to, že vedení arcidiecéze mluvilo s mými farníky o situaci u sv. Rocha. Tito lidé byli osočeni, že jsou konzervativci (což není pravda, schytali to za mne, nejsem spokojen, že jsem zaškatulkován jako konzervavec, nebo dokonce ultrakonzervavec). Mé postoje se kryjí ve všem s názory papeže Benedikta XVI. Na kněze-konzervatince se pohlíží hůře než na kněze-agenty StB z minulého režimu. Není dobré, že se nemyslí na získání nových seminaristů, místo toho se zamýšlí nad tím, jaké to bude, až venkov ve středních Čechách bude bez kněží.

Je to na vás, mladí i ti starší, kněžství je štěstí, ač někdy doprovázeno křížem. Je potřeba se obětovat pro Krista. Je slíbeno, že kněží dostanou stokrát víc na věčnosti.

Žehnám vám všem – věrným čtenářům „Řádu“.

25.4. 2006

P. Ing. Karel Dachovský

Pokání

Celý Jeruzalém a Judea přicházely k Janu Křtiteli a nechávaly se pokřtít na odpuštění hříchů. Tedy lidé toužili se vnitřně očistit. Zdá se mi, že Jan Křtitel měl podobný postoj k hříšníkům jako Ježíš. Hřímal sice: „Vy zmijí plemeno“, ale to bylo patrně namířeno vůči zákoníkům a farizeům. Dokáží si představit, jak týrali Jana Křtitele jako později Ježíše. „Každý, kdo nenesé dobré ovoce, bude vyseknut a hosen do ohně.“ Tedy Jan Křtitel hovoří o pekle stejně jako Ježíš. Ale to není to hlavní. K obyčejným lidem byl Jan Křtitel i Ježíš mírný. Dokonce k opovrhovaným celníkům říká jen: „Nevybírejte víc, než je vám stanoveno“ a vojákům: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírajte, spokojte se svým žoldem.“ Podobně jako v době Ježíšově hledáme i my, kde

se vnitřně očistit, kde hledat odpuštění. Místo na poušť k Janu Křtiteli přicházíme sem – do chrámu, abychom vyznali své hříchy a stoprocentně našli to, co potřebujeme: znovunalezený klid a mír, odpuštění Bohem na základě vlastní lítosti, předsevzetí už nehřešit a rozhrěšení knězem, stojícím v této chvíli na místě Božím. Někteří jsme zvyklí chodit pravidelně ke svátosti pokání, jiným to dělá potíže, je proto třeba se osmělit a nebát se. Je třeba vyznávat hříchy vlastní, ale také se zamyslet, že jsme nic neučinili a nezabránili zlu, které páchají druzí. Za 13 let svého zpovídání jsem to ještě neslyšel, rovněž tak, že by někdo litoval, že opomněl a nevykonal něco dobrého. Jsme zodpovědní a povinni starat se nejen o vlastní spásu, ale i o dobro celé společnosti. Z faktu vlastního křtu máme právo a povinnost apoštolovat ve svém okolí. Pozorně se dívat jedním okem na Krista, druhým na apoštolát. Dívat se pozorně kolem sebe a zasáhnout – nabídnout Krista. Kdybychom tak měli alespoň trochu horlivosti jehovistů. Máme zodpovědnost za naši společnost, ta patrně není horší než Judea a Galilea v době pozemského putování Ježíše. To je však nevábný výsledek, když si uvědomme, že už máme za sebou 2000 let křesťanství a náš národ ještě před sto lety naplňoval kostely do posledního místečka. Kriminalita u nás vzrůstá, a to se nepíše o zlu interrupcí, které jsou hrozným zločinem na nevinných a bezbranných bytostech – nenarozených dětech. Tyto hříchy jsou většinou neolitovány, nechci být farizeus, ale toto jsou děsné výpary do duševního zdraví společnosti. Je potřeba něco proti tomu dělat. Mrzí mě článek v Katolickém týdeníku o Pochodu pro život, který je každý rok v sobotu kolem 25. března – svátku Zvěstování Páně. V článku jsou názory pro i proti Pochodu pro život. Jistě nejde o dogma a je možné mít různý názor. Přesto mě zpochybňování této akce mrzí. Pokud budou vycházet podobné články, nelze se divit, že vloni bylo na Pochodu pro život 800 lidí, letos pouhé dvě stovky. Buďme nápadití a hledejme cesty, jak prosazovat Kristova kritéria ve společnosti. Samozřejmě si uvědomujeme, že nás mnohdy nebudou oslavovat, ale naopak narazíme a ponese me tak kříž. Všichni apoštolové tak dopadli, a to nás nesmí deprimovat.

(Proneseno při kající bohoslužbě v kostele sv. Prokopa, 28.3. 2006)

P.Ing.Karel Dachovský

Evropská unie

Komisař pro spravedlnost Evropské unie Frattini řekl na zasedání ve Štrasburku, že členské země se nevarují všech forem „diskriminace“ homosexuálů včetně odmítnutí uznat „manželství“ a svazky osob stejného pohlaví, což bude mít za následek sankce a případně vyloučení z Evropské unie. Frattini takto reagoval na to, že vlády Litvy, Lotyšska, Estonska a Polska odmítly legalizaci manželství osob stejného pohlaví. Řekl, že homofobie je porušením lidských práv a sleduje členské státy. Odmítnutí manželství osob stejného pohlaví je podle něj zlem.

Nicméně tyto návrhy byly napadnuty zástupcem Polska v Evropské unii, Masiem, který nazval adopci dětí homosexuálními páry jako „odpornou a šokující“. Další zástupkyně Polska, Kurdycká řekla, že Evropský parlament nemá žádné právo říkat lidem, co si mají myslet o homosexualitě.

Catholic News Agency

Izrael

Poprvé Vatikán a melchitský katolický synod se dohodly na jmenování izraelského občana na arcibiskupa Akko. Je jím P. Elias Chacour, farář vesnice Ibilin v severní Galileji a zakladatel a ředitel koleje Mar Elias. Byl třikrát navržen na Nobelovu cenu a je znám aktivitou při usmířování a mezináboženském dialogu. Jeho diecéze zahrnuje většinu Izraele, ale ne okupovaná palestinská území.

TT 25.2 2006

Nový Zéland

Katolická církev odsoudila rozhodnutí uvést kontroverzní kreslený film „Krvavá Marie“. Je tam epizoda, kdy papež Benedikt XVI. Je povolán, aby vyšetřil krvácející sochu Panny Marie. Je potřísněn krví ze sochy a usoudí, že socha menstruuje. Církev popsala film jako arogantní a cynický.

TT 25.2 2006

Argentina

Proti očekávání byli jmenováni dva noví biskupové (konzervativní) – arcibiskup José Luis Mollaghan do Rosaria (druhé největší město v zemi) a arcibiskup Fabriciano Sigampa do Resistencie. Novináři tvrdí, že v pozadí jmenování je spojenectví mezi kardinálem Sodanem (sekretář státu Vatikán) a bývalým velvyslancem Argentiny ve Vatikánu, Casellim (který byl v přízni bývalého konzervativního prezidenta Menema (1990 – 99)). Vidí se snaha vyrovnat vliv liberálního kardinála Bergoglia z Buenos Aires (který byl protikandidátem při konkláve proti kardinálu Ratzingerovi – prý měl jednu chvíli 40 hlasů). Nicméně kardinál Bergoglio říká, že to, co dělá papež, je dobré. Kardinál Bergoglio je velkým kritikem současného prezidenta Kirchnera.

TT 11.2 2006

Kanada

Kanadská řeholní konference (sdružuje 230 řádů a kongregací) vydala dokument v přímém rozporu s učením Církve – jde o bioetiku a etiku. Schvaluje přijímání Eucharistie rozvedených a znovu civilně sezdaných, je pro antikoncepci a asistenci při sebevraždách těžce nemocných. Jsou pro homosexuální „manželství“. Chtějí svěcení žen. Jsou to postoje v souladu s New Age. Někteří řeholníci se ozvali, že Kanadská řeholní konference nemluví za ně.

Life Site News.com

Austrálie

V diecézi Toowoomba se zneužívá třetí ritus svátosti pokání (generální rozřehšení se má udělovat jen ve výjimečných případech, jako je válka). V jiné diecézi (Rockhampton) se používá uměle vytvořený „čtvrtý“ ritus svátosti pokání. Znepokojuje, že je nedostatečné zpytování svědomí, kající bohoslužbu vede laik a zatemňuje se rozdíl mezi laiky a kněžími. Zmatek je veliký.

AD 2000, duben 2006

Česká republika

Valná hromada Spolku evangelických kazatelů, která se konala v Praze 26. dubna 2006, přijala prohlášení k otázce registrovaného partnerství: „Vyjadřujeme svou podporu rozhodnutí Parlamentu ČR o uzákonění registrovaného partnerství.“

Rosa /2006

Velká Británie

Generální synod anglikánské církve upozornil, že akcionáři, kteří jsou vlastníky společností a investují do nich, nesou odpovědnost za to, jak se společnosti chovají. Tento etický princip stál za doporučením, aby církevní komisionáři prodali akcie společnosti Caterpillar, protože církve tak má zisk z prodeje buldozerů do Izraele, který jich používal k bourání palestinských budov. Úder prohlášení byl nasměrován proti Izraeli, ale zasáhl židovskou komunitu v Británii. Ke kroku synodu se vyjádřil bývalý arcibiskup z Canterbury – lord Carey a řekl, že se stydí za to, že je anglikán. Jeho nástupce Dr. Rowan Williams zaslal vrchnímu rabínu Jonathanu Sacksovi vysvětlení hraničící s omluvou, na což Sir Jonathan odpověděl ostrou kritikou v The Jewish Chronicle. Vztahy mezi anglikány a Židy nebyly nikdy tak špatné jako nyní. Sir Jonathan tvrdí, že synod je antisemitský kvůli kritice Izraele. Prý požádám pro rozhodnutí synodu je novinářská kampaň vycházející od palestinských křesťanů, kteří vyžývají ke stažení investic cizích společností, které dodávají Izraeli zařízení k ničení na palestinských územích. Židovská komunita v Británii tvrdí, že je napadeno právo Izraele na obranu před terorismem a je to zpochybnění izraelského práva na existenci. Sir Jonathan má různé sympatie v židovské komunitě. Nedávno dodatečně změnil v knize The Dignity of Difference názor, že Židé by se mohli něco naučit od vlastních náboženství. Podle něj celá záležitost je vinou arcibiskupa Williamse, jehož autorita byla zpochybněna.

Výzva arcibiskupa Williamse je určena anglikánským komisionářům – manažerům anglikánských akcií ve výši 4,3 miliard liber, aby se zbavili akcií společností těžících z izraelské okupace palestinských území. Jde hlavně o Caterpillar (USA), jejíž mamutí buldozery byly použity k bourání palestinských domovů. Reakcí na výzvu arcibiskupa Williamse byly

komentáře na internetu konzervativní episkopální církve v USA. Obvinily anglikánskou církev z podpory terorismu, bojkotu Izraele a podpory Hamasu.

Ne všichni Židé vidí v kroku synodu něco špatného. P. Paul Oestreicher (německý Žid konvertující ke katolicismu) napsal v Guardianu, že: „Nemohu klidně naslouchat, když většina občanů Izraele myslí a mluví o Palestincích tak, jak mnoho Němců smýšlelo a mluvilo o Židech, když jsem byl jedním z nich a musel uprchnout... Stát Izrael se stal krutou a okupující silou.“

Akcie anglikánů v Caterpillaru činí 2,5 miliard liber z celkové počtu různých akcií Caterpillaru ve výši 950 miliard dolarů. Je to tedy bezvýznamná část.

Příjmy Caterpillaru za rok 2005 činily 9,6 miliard dolarů. Akcie Caterpillaru vynášejí 40% zisk za rok. Tedy synod může těžce poškodit Caterpillar. Krok synodu byl podporován charitativní organizací War on Want.

Debata synodu o hlasování o akciích Caterpillaru trvala pouhou půlhodinu a názory nebyly jednoznačné: Biskup Herbert (diecéze St Albans) a předseda Rady křesťanů a Židů varoval synod, aby nejednal unáhleně. Největší vliv na synod měl ale dopis od anglikánského biskupa z Jeruzaléma El Assala (je to Palestinec podporující bojkot Izraele). Také promluvil biskup John Gladwin, předseda charity Christian Aid, který oznámil: „Problémem není Caterpillar, ale situace na Blízkém Východě a vláda Izraele.“

The Tablet 25.2. 2006

* * *

Vůdci hlavních náboženství se dohodli, že ve školách se budou učit základy pěti hlavních náboženství: křesťanství, hinduismus a sikh, mohamedánství, židovství a buddhismus. V Anglii a Walesu je 22 000 škol, z toho 7 000 škol má náboženský charakter, 2 326 škol je katolických.

The Tablet 25.2. 2006

* * *

Biskup John Hine řekl, že by vláda měla podporovat manželství systémem dávek a nižších odvodů daní. 41% domácností má jen jednoho rodiče nebo rodiče jsou bez manželství nebo jeden partner se rozvedl a žije s novým partnerem. Počet dětí do 16 let, jejichž rodiče se rozvedli je 150 000. Nejvíce dětí narozených mimo manželství je ve Švédsku, Dánsku, Francii, potom je

Británie. Biskup Hine řekl, že příčinou je trend kvšeobecné kultuře dneška. Nejedná se o výsledek církevního vlivu.

The Tablet 25.2. 2006

* * *

Polští kněží přicházejí pomáhat do Skotska, aby pomohli místní církvi. Je pravda, že počet Poláků ve Skotsku se zvýšil za několik let na trojnásobek. Polští kněží slouží Polákům i Skotům. Poláci se stahují zejména do měst Aberdeen a Inverness.

V Polsku je 30 000 kněží a 6 700 seminaristů. V Anglii a Walesu působí 120 polských kněží.

The Tablet 25.2. 2006

* * *

V Liverpoolu byla založena nová ekumenická universita (Liverpool Hope University). První kancléřskou se stala baronka Caroline z Queensbury. V katedrále byla sloužena ekumenická bohoslužba, kterou vedli společně katolický arcibiskup Kelly a anglikánský biskup Jones. Universita má tři koleje: anglikánskou St. Katharínés, Chist's College (otevřela Catholic Education Service v roce 1964) a katolickou (Catholic Notre Dame) založenou sestrami Notre Dame na Mount Pleasant – tyto sestry měly dvojí důvod k oslavě: bylo právě 150 let od založení jejich koleje v Liverpoolu pro vzdělání budoucích učitelek (to byla první možnost v Británii, jak se stát učitelkou).

The Tablet 4.2. 2006

* * *

Britská vláda věnuje 3 miliardy liber na interrupce v Třetím světě. Chce tak zacelit trhlinu způsobenou americkou vládou, která nechce dále platit tyto interrupce. Krok britské vlády byl kritizován Církví a organizacemi pro život.

Prezident USA Bush zakázal dotace ze státního rozpočtu nevládními organizacemi, které organizují interrupce.

The Tablet 11.2. 2006

* * *

Britský katolický týdeník The Tablet je značně liberální. Co má dobré, to jsou informace z katolického světa. Člověk se tu něco dozví. The Tablet z 18.2. 2006 přinesl seznam sta, prý nejvlivnějších katolických laiků v Británii. Číslo jedna je M. Thomson, generální ředitel BBC. Číslo dvě je Ruth Kelly, ministryně školství (členka Opus Dei). Číslo tři je manželka premiéra Cherie Boothová-Blaierová. Pak jsou zastoupeni politici, obchodníci, ředitel Tesca, spisovatelé, šlechtici, manželka prince Edwarda, bankéři. Je tu také Češka, šlechtična narozená v Karlových Varech, vdaná za prince Michaela z Kentu, prvního synovce královny. Číslo 97 je marxistický literární kritik. Nikoho ze zmíněných neznám a nemohu se vyjadřovat. Předpokládám, že většina mocných v Británii má nějaké spojení se zednáři. Ježš věděl, proč si za apoštoly nevybral mocné tohoto světa.

Hnusem mě naplnil dopis čtenáře – kněze Dr. Ernesta Skubliese. Tvrdí, že je na Ukrajině neřešitelný vztah mezi katolíky a pravoslavnými. Řeckokatolická církev (spojená s papežem) je prý překážkou pro ekumenismus s pravoslavnými. Takže by prý měli řeckokatolíci pracovat na svém vymizení kvůli dobru univerzální Církve a nehledat svou budoucnost na úkor většího dobra.

Je to kus sprostoty a mám dojem, že když řeckokatolíci přežili útisk komunistů, nemuseli by přežít v „objetí“ zednářů v Británii.

Naštěstí mně zlepšil náladu článek na straně 45, kde se píše, jak papež veřejně chválil skutečnou věrnost víře řeckokatolíků při výročí šedesátého roku od zákazu této Církve v Sovětském svazu. Papež řekl, že Božská Prozřetelnost nedovolila této komunitě vymizet a po staletí se ukázala jako legitimní a životná součást ukrajinské národní identity..

Úvaha P. Ing. K. Dachovského nad úrovní The Tabletů

* * *

Arcibiskup Moris Conti ze skotského Glasgowa vyzval státní orgány, aby se postaraly o bezpečnost kněží. Řekl: „Jsem zděšen stupněm zastrašování mých kněží. Během posledních jedenácti dní bylo mnoho mých spolupracovníků ohrožováno, přepadeno a uráženo.

Rosa 3/2006

USA

Kongregace dominikánek sv. Cecílie v Nashvillu má 260 vzdělaných sester, které vedou vzdělávací instituce v USA (zvláště na jihu). Založil ji roku 1860 pozdější biskup Nashvillu – James Whelan. V roce 1935 zde bylo 115 sester s 2 000 studenty ve školách. Od roku 1988 přibýlo 100 sester. Rozšířily apoštolát do mnoha států USA.

Po nedávném zpusťování New Orleansu hurikánem jejich škola byla první, která byla uklizena a začala znovu fungovat. President Bush zařadil tuto školu na seznam míst, která navštíví anglický princ Charles.

Kongregace mívá každý rok v průměru 12 novickek, v roce 2005 jich bylo 16. To, že se hrne tolik novickek, má za následek, že chybí místo v mateřinci. Také kaple je malá, několik sester se nevejde do kláštera a provizorně bydlí v blízkém motelu. Sestry budou klášter rozšiřovat a nová kaple má pojmout 400 lidí. Bude to stát 45 miliónů

Největší apoštolát je v samotném Nashville, kde vedou kolej svobodných umění (Aquinas College). Zde je možné získat akademické vzdělání pro učitelky, zdravotnice a v obchodování. Zdravotnice odsud jsou vysoce hodnoceny v nemocnicích, to zvyšuje prestiž katolíků v kraji, kde jsou katolíci v menšině. V Nashville vedou řeholnice ještě základní školu.

Za to, že je kongregace tak úspěšná, patří díky dlouholetému vedení Matky Marie William MacGregorové – ženě, která byla na střední škole vyloučena za kouření. Vedla svou kongregaci chaosem 60. a 70. let. Kdysi dostala z Říma příkaz, aby řeholní hábit s měly nosit sestry jen po slavných sľibeč. Matka toto nařizená obešla. Také si uvědomila kontemplativní ráz kongregace. Sestrám není dovoleno vynechávat společné modlitby kvůli apoštolátu.

Zvláštním charismatem dominikánů je předávat druhým ovoce kontemplace a studia.

AD 2000

* * *

Nástupcem v San Francisku arcibiskupa Nevady (ten je teď prefektem Kongregace pro nauku víry) se stal arcibiskup George Niederauer (69 let). V diecézi žije 425 000 katolíků. Arcibiskup Niederauer je považován za liberála, hlavně pokud jde o nový dokument Vatikánu o nepřipustnosti aktivních homosexuálů pro vstup do semináře a svěcení na kněze. George Niederauer byl mnoho let knězem v seminári v rodném Los Angeles. V roce

1954 byl jmenován biskupem v Salt Lake City (kde žije 150 000 katolíků, je zde centrum sekty mormonů).

The Tablet 11.2. 2006

* * *

Arcibiskup Burke (ve St. Louis) vládne pevnou rukou. Nejprve upoutal pozornost rozhodnutím postavit katedrálu Naší Paní Guadalupské. Potom zakázal vybírat peníze pro postižené AIDS společně s homosexuálními skupinami. Pak rozhodl, že nesmějí přijímat Eucharistii politici schvalující interrupce (týkalo se to i kandidáta na prezidenta, senátora Kerryho). Nyní exkomunikoval kněze Marka Bozka a radu farnosti sv. Stanislava Kostky ve St. Louis. Kostel sv. Stanislava Kostky byl dlouho ve zvláštní situaci. Byl postaven roku 1880 polskými přistěhovalci. Ti přivezli z Evropy statut farnosti, kdy kostel vlastní farníci, nikoliv biskup nebo diecéze. V této době také Poláci v USA cítili hořkost z některých rozhodnutí biskupů původem z Německa nebo Irska. Vzniká Polská národní katolická církev, která měla mnoho farností. Ty upadly do schizmatu. To hrozilo i farnosti sv. Stanislava v St. Louis. V roce 1891 biskup Kenrick nepochopitelně podepsal, že kontrolu nad majetkem má rada farnosti, v jejímž čele má stát farář, což bylo v rozporu s církevním právem. Ve 20. století byly pokusy biskupů sjednotit postavení rady s církevním právem. Paradoxně k řešení situace vedla návštěva kardinála K. Wojtyly ve farnosti v roce 1969. Někteří farníci si to vyložili tak, že byl schválen zvláštní status. V roce 2001 rada změnila stanovky farnosti. Původně arcibiskup měl jmenovat faráře i členy rady. Nová pravidla stanovila, že radu volí farníci biskup ji schvaluje. Změnou v roce 2004 byl arcibiskup úplně vytěsněn z rozhodování. Arcibiskup Burke navštívil farnost a byl nedobře přijat. O pět měsíců později arcibiskup stáhnul faráře z farnosti. Rada se odvolala ke Kongregaci pro klérus, ale žádost byla příkře odmítnuta. Rada veřejně obvinila arcibiskupa, že se chce zmocnit majetku farnosti (9 miliónů dolarů), který by prý použil na odškodnění obětí sexuálně zneužitých některými kněžími. Arcibiskup však ujistil, že peníze zůstanou farnosti. V únoru 2005 arcibiskup vyhlásil interdikt nad členy rady. V tu chvíli přišel na scénu kněz Marek Bozek. Narodil se v Polsku v roce 1974, po absolvování vysoké školy studoval teologii péči Otců palotínů a navštěvoval Katolickou universitu ve Varšavě. V semináři měl údajně potíže s homosexualitou, což on

popírá. V roce 2000 se přestěhoval do USA, kde byl v semináři v Missouri. Byl vysvěcen roku 2002 za diecézi Springfield – Cape Girardeau, byl kaplanem v katedrále a odsud svévolně odešel a přijal pozvání rady sv. Stanislava. Byl suspendován. O Vánocích 2005 měl první půlnoční mši v kostele sv. Stanislava. Bylo přítomno 2000 lidí. Poté byl on i rada exkomunikováni. Ti se odvolali. Jestliže arcibiskup odmítne, půjde případ ke Kongregaci pro nauku víry, protože jde o schizma.

The Catholic World Report, únor 2006

* * *

V USA vyšel životopis Matky Angeliky od Raymonda Arroye, týden po vydání se zařadil na první místo bestsellerů v USA. Matka Angelika založila EWTN, největší náboženskou televizní společnost na světě. V roce 2001 předala stanici radě laiků, nechtěla ji předat Biskupské konferenci. Původním jménem Rita Rizzo – narodila se v roce 1923 v Ohio. Když jí bylo pět let, opustil otec rodinu a pečovala o ni nestálá matka. Stala se řeholnicí v roce 1944 v kontemplativním řádu, její formace byla velmi tradiční. Ona však prošla názorovým vývojem. Ještě před koncilem byla pro modernizaci kláštera (např. odstranění mřížky v hovorě s návštěvami). Brzo ale poznala svůj omyl. Jeden čas byla charismatičkou, potom prošla mariánskou fází. V roce 1981 ji napadla myšlenka založit vlastní televizní síť. Bylo jí 58 let, měla cukrovku, nemocné srdce, poškozenou páteř, obě chromé nohy a 200 dolarů v bance. Jistě se Bůh projevil v jejím životě. Objednala si satelitní parabolickou anténu k vysílání, která stála 600 000 dolarů. Tuto částku dostala od dárce v den, kdy měli anténu přivést.

V roce 1982 Biskupská konference začala vysílat přes kabelovou televizi (společnost CTNA). Měli milióny dolarů, zástupy poradců a teologů, o které se domnívali, že ji potřebuje současná Církev. V roce 1992 toto skončilo bankrotem, stálo to katolíky milióny dolarů. Biskupská konference ji nikdy neměla ráda kvůli jejímu konzervativnímu pojetí. A to se mluvilo o tom, že je potřeba ženám dát víc moci v Církvi. Chtěli ji umlčet. Milionáři se předháněli v nabídkách EWTN koupit. Biskupská konference cítila potíže s touto drobnou ženou. Dostala se do sporu s kardinálem v Los Angeles. To vedlo k finanční kontrole ze strany Vatikánu i u celého řádu. Tyto potíže zapříčinily zhoršení

jejího zdravotního stavu. Nyní je řeholnice po mrtvici a už EWTN neřídí. EWTN oslavila letos 25 let své existence.

The Catholic World Report, leden 2006

Austrálie

Tradiční anglikánská obec v Austrálii (kněží a 400 000 věřících) vydala detailní plány, jak dojít k plnému společenství s katolíky. Po 12 letech konzultací s Vatikánem skupina připravuje „pastorační plán“, kdyby Vatikán uznal „Církev anglikánského ritu“, která by zachovala anglikánské dědictví a dovolila by „viditelné spojení s Římem“. Primas této skupiny, arcibiskup John Hepworth doufá, že to bude schváleno na případném synodu anglikánských biskupů v Římě. Členové této skupiny jsou takřka jednomyslně nakloněni těmto krokům.

Arcibiskup Hepworth (dříve katolický kněz) řekl, že neexistují naukové rozdíly, které by zabránily plnému sjednocení. Řekl: „Mám jasnou vizi, že uvidím konec reformace ze 16. století.“

AD 2000

Řím

Prezident Papežské rady pro legislativní texty – kardinál Julian Herranz varoval v únoru v Madridu před ideologickými totalitními tendencemi, které se mohou projevit i v demokratických státech. Během shromáždění k 40. výročí dokumentu II. vatikánského koncilu o náboženské svobodě „Dignitatis Humanae“ kardinál varoval před „nebezpečím agnostického totalitarismu nebo sekulárního fundamentalismu“, viditelného v některých vládách, které uzákoňují nebo činí prohlášení škodlivé náboženské svobodě. Kardinál řekl, že situace v „některých demokratických státech, které o sobě prohlašují, že nejsou sektářské, ve skutečnosti však je zde nebezpečí, že sekulární fundamentalismus by se mohl stát druhem státního náboženství, militantního ateismu, který není vyhlášen, nicméně je skutečný“. Kardinál řekl, že tyto trendy se ukazují v etickém zblácení zákonů, což vede k legalizaci interrupcí, eutanázii a používání drog, stejně tak k pohrdání nerozlučitelnosti manželství a tradiční

rodiny. Společnost upadá, protože pravda a omyl jsou postaveny na stejnou úroveň, a takto přispívají k založení „diktatury relativismu“.

Catholic News Agency

* * *

Snad bude zajímat několik poznámek k jmenování a uvedení nových patnácti kardinálů 24.3. 2006. Dvanáct z nich bylo vybráno ještě Janem Pavlem II. Pouze tři zvolil Benedikt XVI.: arcibiskupa W. Levadu (prezident Kongregace pro nauku víry), S. Dziwisz (Krakov) a Jorge Liberato Urosa Savino (Venezuela). Venezuelan a 87letý arcibiskup z Ghany P.P.Dery byli největším překvapením. Mnoho významných měst nemá kardinála (Paříž, Nairobi, Dublin) – ani Brazílie nedostala nového kardinála. Noví kardinálové pocházejí ze všech koutů světa. Dvanáct nových kardinálů je pod 80 let (a mají právo při konkláve volit papeže). Benedikt XVI. Respektuje maximum 120 kardinálů-volitelů (stanoveno Pavlem VI). Proto se na mnohé nedostalo. Zvláště Afrika je rozmrzelá, že nemá ani jednoho nového kardinála-volitele. Papež chce svolávat každý rok konzistoř kardinálů, aby se kardinálové lépe poznali.

The Tablet 25.2. 2006

* * *

Papež se dvakrát sešel s vedoucími hlavními kuriálními útvarů. Důvodem pro diskusi s „hlavními spolupracovníky“ byla strategie pro umožnění plného spojení s Římem schizmatické Společnosti sv. Pia X. a dále rozšíření dosud omezené celebrace „Tridentské mše“. Papež by to rád posoudil navzdory nesouhlasu mnoha biskupů.

The Tablet 18.2. 2006

* * *

Kongregace pro Bohopoctu napsala dopis Neokatechumenátní Cestě a nařídila skončit s nepravostmi při liturgii. Ve dvoustránkovém dopise kardinál Arinze poukázal na šest bodů. Ačkoliv papežové Jan Pavel II. a Benedikt XVI. Chválili apoštolskou energii Neokatechumenátní Cesty, která přivedla zpět tisíce odpadlých katolíků k přijímání svátostí, je jisté, že liturgické praktiky Cesty jsou často v rozporu s předpisy. Kardinál Arinze nařídil, aby se při mši

svaté vždy používal misál bez vynechávání nebo přidávání. Vatikán v roce 2002 schválil statuta Neokatechumenátu, ale jen na zkušební dobu pěti let, o prodloužení právě rozhodne správné dodržování liturgických předpisů.

Hlavní body Arinzova dopisu:

- 1) Komunity Neokatechumenátu se musí zúčastňovat alespoň jednou do měsíce nedělní mše svaté ve farnosti. Praxí Cesty je sobotní večerní mše svatá, což nectí zasvěcení neděle.
- 2) Veškeré poznámky, které při mši svaté předcházejí čtení z Písma musí být krátké a v souladu s všeobecnými instrukcemi pro římský misál. Laici z Cesty jsou pověstní dlouhými „napomenutími“ před čtením z Písma.
- 3) Homilii musí pronést kněz nebo jáhen, ne laik, jak bývá v Cestě zvykem.
- 4) Cesta má z Říma inzult pro políbení míru před ofertoriem a ne před přijímáním. Nesmí se však porušit další předpisy.
- 5) Rozdělování Eucharistie se má dít v souladu s normami. Členové Cesty sedí při rozdělování Eucharistie kolem kulatého stolu. Arinze nařídil, aby se s tím do dvou let přestalo.
- 6) Kněží z Cesty musí používat kánony z římského misálu a neužívat pouze druhou Eucharistickou modlitbu.

Během čtyřiceti let Cesta založila 16 700 komunit v 800 diecézích ve sto zemích. Sídlo Cesty je zejména v misijních zemích. Cesta byla založena ve Španělsku roku 1964. 70% členů jsou odpadlí katolíci, kteří se vrátili k víře.

The Catholic World Report, únor 2006

* * *

Papež Benedikt XVI. Se rozhodl spojit práci dvou komisí, které studují dvě různá témata: jedno týkající se obvinění z antisemitismu vůči Léonu Gustave Dehonovi, francouzskému knězi, který měl být blahorečen, a otevření tajných archivů z pontifikátu Pia XII.

Historici z Papežské rady pro historické vědy byli požádáni o rozhodnutí, zda spisy Patera Dehona (vedoucí postava katolické sociální akce v 19. století) jsou antisemitské. Jeho blahorečení mělo být 24. dubna 2005. V důsledku

smrti Jana Pavla II. bylo odloženo. Poté Vatikán rozhodl odložit blahřečení – což je pŕípad bez precedentu.

V červnu 2005 papeř Benedikt svolal komisi, aby zhodnotila Delonovy spisy. Komise (se tŕemi kardinály) ukončila činnost, ale nerozhodla. Poté papeř pořádal kardinála Sodana, aby svolal novou komisi. Sodano napsal nĕkolika historikům, aby se dali do práce nezávisle na sobĕ a Papeřská radapŕo historické vĕdy rozhodne.

Zatím stejná rada se seřla, aby posoudila mořnost otevŕení papeřských archivů z doby Pia XII., na což tlačí jak historici, tak řidovřtí vůdci, aby se posoudil postoj Pia XII. k holocaustu. Jenom papeř můře otevŕit archivy. Jan Pavel II. otevŕel archivy 1878 – 1939, což znamenalo katalogizovat 10 miliónů dokumentů.

The Catholic World Report, březen 2006

Je „ĕernobílé vidĕní“ nĕčím záporným?

Stalo se v současnosti módu řikat: Ten a ten ĕlovĕk má ĕernobílé vidĕní. Tím je ve „slušné“ a „tolerantní“ společnosti odepsán. Buď ho považují za extrémistu na úrovni radikálních organizací á la skinhedí či anarchistĕ nebo za ménĕ inteligentního, neboť pŕece vzdĕlaný a snářenlivý ĕlovĕk ví, že „vĕci jsou složitĕ“, a tĕmĕř nic není úplně dobré nebo úplně řpatné. Jestliže tedy například nĕkdo prohlásí potraty jednoznaĕně za vrařdy, označí ho i lidé, kteří se jinak považují za vĕřící a dokonce nesouhlasící s interrupcemi, za ĕlovĕka s „ĕernobílým vidĕním“. Ihned se ozvou námitky: A co když řena byla znásilněna nebo když se má narodit dítĕ schopné jen vegetativního řivota... Kdo i za tĕchto okolností trvá na tom, že potrat je vrařdou, vidí „ĕernobílé“ a to do sluřné, tolerantní a inteligentní společnosti pŕece nepatŕí.

A můře me pokračovat dál. Kdo prohlásí veřkerou umĕlou antikoncepci za hřích ve smyslu nauky Círky, definované Piem XI. v encyklice Casti Connubii nebo Pavlem VI. v encyklice Humanae Vitae, vidí „ĕernobílé“, neboť pŕy řivotní okolnosti mnoha manřelských pářů jsou stále složitĕjší. Kdo považuje kařdý mimo manřelský sex za nemŕavný, vidí „ĕernobílé“, protože pŕy nechápe komplikovanou situaci mnoha mladých zamilovaných nebo krizovou situaci řady řenatých a vdaných, kteří se zapletou s jiným partneŕem. Kdo odsuzuje eutanázii jako vrařdu, vidí „ĕernobílé“, protože utrpení a bolesti

mnoha starých a nemocných mohou prý toto ospravedlňovat. Kdo odmítá registrované partnerství homosexuálů a vůbec pokládá homosexualitu ve smyslu biblických výroků za perversitu, vidí „černobíle“, protože nebere v potaz údajně „poznatky“ vědy, že se nejedná ani o neřest, ani o nemoc, ale pouze o „sexuální orientaci“, která právě proto musí být zrovnoprávněna s heterosexuálním manželstvím. Kdo hovoří o tunelování podniků jako o zlodějně, vidí „černobíle“, neboť ekonomika je prý velmi složitou a nejednoznačnou záležitostí. Kdo považuje nevyplácení mzdy zaměstnancům za zločin, vidí „černobíle“, poněvadž nebere v potaz to, že majitel firmy může potřebovat peníze na důležitější věci nebo je momentálně nemusí mít na kontě. Kdo má odvahu po pravdě napsat, že zločiny katolíků proti lidskosti v dějinách dvaceti staletí se nedají co do počtu a „kvality“ ani v nejmenším srovnat s mnoha otřesnějšími zločiny neznabožů osvícenského, liberálně-zednářského, nacistického nebo komunistického ražení v rozsahu pouhých dvou staletí, vidí „černobíle“, protože nepřipouští, že i navzdory tomu tyto bezbožecké systémy přinesly díky Velké francouzské revoluci údajně respektování „občanských svobod a práv“ a díky bolševické Velké říjnové socialistické revoluci v Rusku domnělou „sociální spravedlnost“.

Takže jinými slovy: Kdo má odvahu nazvat hřích hříchem a ctnost ctností, má „černobílé vidění“. To je důvodem, aby byl v současné „demokratické“ a „tolerantní“ společnosti ostrakizován, vytlačen na její okraj nebo pronásledován. Dábel v novodobých dějinách uplatňuje takovou taktiku, že pod záminkou „složitosti“ problémů zavádí erozi pojmů. Každé jednoznačné a jasné pojmenování situace a nazvání věcí pravými jmény, nepřipouštějící jiný výklad, má být napadeno a odsouzeno jako přinejmenším „intelektuální zločin“, projev neslušnosti a neúcty vůči těm, kteří toto kategorické stanovisko nesdílejí, v horším případě potom spiknutí proti falešnému božstvu „tolerance“, nerespektování „práv“ menšiny (např. homosexuální) a útok proti lidské svobodě, neboť za každým nekompromisním odsouzením zla se přece skrývá hrozba útlaku a perzekuce jinak smýšlejících, ano, už jsou vidět planout i „novověké hranice svaté inkvizice“.

Není třeba vynakládat příliš mnoho intelektuální potence k vyvrácení této nesmyslné mentality a její argumentace. Je to umělé a záměrné spojování hrušek a pušek, tedy dvou naprosto odlišných věcí. Kdo odsuzuje zločin a hřích, nemusí tím přece zároveň odsuzovat hříšníka jako člověka. Naopak,

katolická nauka vždycky ve smyslu slov Pána Ježíše vedla věřící k tomu, aby hřích nenáviděli, hříšníka však milovali. Nenávidět hřích ale znamená správně jej označit a pojmenovat – jako skutečný hřích a ne jako „hřích pouze za určitých okolností“, případně „hřích vůbec žádný“ nebo dokonce jako „ctnost“. (Stává se, že smilstvo bývá označováno jako „ctnost“ prý upřímné a opravdové lásky, dokonce i od některých kněží, s čímž se autor tohoto příspěvku setkal.) Lásky k hříšníkovi, za něhož tekla Kristova krev na Kalvárii a vědomí vlastní hříšnosti však nutí katolíka, aby bloudícímu a hřešícímu projevoval maximum úcty, lidského pochopení a pomoci v potřebách. Je vždy nutno radikálně a ostře odsoudit konkrétní špatný skutek, nikdy ale jeho pachatele, u něhož by se měl katolický křesťan vždycky snažit najít „polehčující okolnosti“ a usilovat o to, aby se choval jako Ježíš Kristus, který cizoložné ženě řekl: „Nikdo tě neodsoudil? Ani já tě neodsuzuji.“ Velmi důležitou hodnotou je též modlitba za hříšníky, mezi něž se každý katolík musí zákonitě počítat, jinak – řečeno slovy sv. Jana – „klame sám sebe“.

Totéž platí i ve vztahu k falešným a zhoubným ideologiím posledních dvou staletí a současnosti. Osvícenský racionalismus, liberalismus, naturalismus, socialismus, komunismus a další bezbožecké -ismy nutno nenávidět přesně ve smyslu Syllabu papeže bl. Pia IX. a jiných neomylných dokumentů Magisteria. V zájmu nejen objektivní pravdy, ale též v zájmu nesmrtelných duší je třeba neustále mluvit a psát o zvěrstvech reprezentantů a stoupenců těchto myšlenkových a politických systémů, aby bylo zřejmé, kam vede každý ideový směr, jenž opustil Boha a Ježíše Krista a obrátil se proti Němu a Jeho Církvi. Konají dobré skutky lásky k bližnímu ti, kteří neustále poukazují na bestiální genocidní masakry francouzských bojovníků za „svobodu a lidská práva“ v 90. letech 18. stol. vůči katolíkům ve Vendée i jinde ve Francii, jejich kompliců v Římě v r. 1848, na sadistické vyhlazovací krutosti komunistů vůči křesťanům v Rusku, v Mexiku, v Číně a jinde a na hrůzostrašné praktiky holocaustu německých hitlerovců. Zároveň ale katolický křesťan přeje obrácení a spásu všem, kdo tyto zhoubné a zločinecké teorie vyznávají a hlásají. Proto Církev neprohlásila ani o Voltairovi, Robespierrovi, Marxovi, Leninovi, Stalinovi, Rosenbergovi a Hitlerovi, že jsou v pekle. Jestliže v posledních chvílích před smrtí litovali svých odporných zločinů a uznali svůj katastrofální omyl, mohli být spaseni, samozřejmě po tvrdém odpykání zasluženého trestu v očistci a katolík je zavázán i těmto lidem spásu přát

stejně tak jako v našich poměrech bývalým krutým estébáckým vyšetřovatelům, prokurátorům, soudcům a dalším zločinným přísluhovačům komunistického režimu. Na základě právě této motivace nejsou proto katolickému křesťanu dovoleny vůči takovým lidem podlost, ubližování nebo dokonce krutost, to by byl jednoznačně hřích, naopak je na místě modlitba za ně a za jejich obrácení.

Tak vypadá komplexní pohled katolíka na otázku hříchu a viny v současné společnosti, jež se radikálně vzdálila od Boha a Ježíše Krista, který nazývá současná ideologie falešné tolerance „černobílým viděním“. Připomeňme jenom, že toto vyčítala média i americkému prezidentu Ronaldu Reaganovi (1980 – 88), poněvadž měl odvahu nazvat komunismus „řší zla“ a „omylem historie“. Fakta, publikovaná po rozkladu bolševismu, dokázala, že pravdu měl Reagan a nikoli američtí liberálové typu Williama Fulbrighta, kteří neustále tvrdili, že prý „na komunismus nesmíme pohlížet černobíle jako na absolutní zlo“. Nebojme se proto „vidět černobíle“, jde o autentický katolický postoj. Nemastné neslané omílání, že prý „nelze být jednostranný“, protože „problematika je složitá“, znamená rozplizlou břechku a nikoli pravdu.

PhDr. Radomír Malý

Masaryk a křesťanství

Slíbil jsem v předminulém čísle Řádu, že se občas dotknu „masarykovského mýtu“, jenž převládá i mezi mnohými českými katolíky. Pohlížejí na něj jako na křesťana protestantského vyznání, který sice byl poplatný dobovým konfesním konfliktům, nicméně pevně věřil v Ježíše Krista. S oblibou je uváděn v této souvislosti Masarykův výrok, zaznamenaný v závěru jeho „Světové revoluce“: „Ježíš, ne Caesar!“ To zní sice pěkně, nicméně v Masarykových ústech má falešný podtón. Křesťan, věřící v božství Ježíšovo, ať katolík nebo protestant, by určitě neopomenul v této souvislosti dodat „Ježíš Kristus“, nebo říci „Pán Ježíš“, případně jenom „Kristus“. Ježíš, hebrejsky Jehošua, bylo obvyklé jméno v tehdejší izraelské národě, nicméně „Ježíš Kristus“, „Ježíš Mesiáš“, „Ježíš Boží Syn“, byl pouze jeden: Ježíš z Nazareta, narozený z Panny Marie, jenž pracoval jako stolařský dělník, potom kázal, učil a konal zázraky, byl za nás ukřižován, vstal z mrtvých a

vtoupil na nebesa. V takového Ježíše Masaryk nevěřil, což dokazuje mnoho jeho výroků v různých spisech a také korespondence s nejrůznějšími lidmi.

Formálně byl T. G. Masaryk odpadlíkem od Katolické církve a členem evangelické církve kalvinského, tj. reformovaného vyznání, jak jsem uvedl již v čísle Řádu 3/2005. Ani s ní však nevycházel dobře, měl neustálé konflikty s jejím superintendentem Císařem a dalšími duchovními. Na bohoslužby vůbec nechodil. V létě roku 1904 pronesl v Praze dvě přednášky o náboženství, jednu v Národním domě na Vinohradech, druhou přímo na Staroměstské radnici. Tam podrobil Kristovu nauku neomalené kritice a řekl mimo jiné i tato slova: „Ježíš žádal po zbožném víru, my již nevěříme a věřit nemůžeme a nechceme, neboť jsme pochopili, že věřit v Boha a Bohu vždy znamená věřit člověku, jinému nebo sobě.“¹⁾

Čtete dobře, vážení čtenáři. Toto není Voltaire, Marx nebo Lenin, to je údajný „evangelický křesťan“ Masaryk. Jak se potom mohl divit, když jej část katolického tisku té doby pokládala za neznaboha, což ho velice rozčilovalo? Tato slova přece jasně naznačují, že Masaryk neměl k ateismu daleko, i když při jiných příležitostech tvrdil, že uznává Boží existenci a nesmrtelnost lidské duše. Přitom neváhal v jiných souvislostech mluvit o Ježíši jako o „prorokovi“, „jasné hlavě“, „našem nejvyšším učiteli náboženství“ atd.

Těmito a jinými Masarykovými výroky se cítil pobouřen Jan Karafiát, evangelický farář a autor známého vynikajícího a dodnes živého literárního díla pro děti „Broučci“. Ten napsal do časopisu své církve „Reformované listy“ ostrou polemiku s Masarykem, proti jejíž břitkosti všechny katolické statě, které Masaryk označoval za „prolhané“, blednou. Karafiát oslovuje Masaryka takto: „Milý moderní člověče, svíjej se tu, jak chceš – buď jest Pán Ježíš podvodník, a pak nám nepovídej, jaká On jest ‚hlava nad míru jasná‘, ani že kdy co ‚čistého‘ z této hlavy pošlo, anebo On jest, jak my kážeme, Syn Boha živého, právě takový, jakého dle rady boží zapotřebí bylo našich hříchů k shlazení... Neplatí-li ti v evangeliích všechno, pak ti neplatí nic. Podle chuti si tu vybíráti nelze.“²⁾

Masaryk Karafiátovi odpověděl v časopise „Naše doba“: „Každý jen poněkud vzdělaný teolog dnes musí připustit, že evangelia nepodávají slov Ježíšových a historického Ježíše do slova a přesně, ale že jsou formulace náboženských ideálů konce 1. a začátku 2. století... Ježíš proto není podvodníkem – nanejvýš by podvodníky byli pisatelé evangelií...“ Připouštíť,

že by evangelisté byli „podvodníky“, je vysloveným rouháním. S nadutou domýšlivostí intelektuála a profesora se dále obrací Masaryk ke Karafiátovi jako ke studentovi, jenž přišel k němu na zkoušku s nedostatečnými vědomostmi: „...pane faráři, při troše znalosti věci byste svou alternativu buď všecko nebo nic nebyl položil... ortodoxní nic nebo ryč je dnes heslo docela překonané... Pro tuto svou ortodoxii nedovedete ocenit bibli a nedovedete poznat její pravý obsah, neboť měříte ji právě tou svou ortodoxií... Moderní člověk a ortodoxní teologie stojí proti sobě nesmiřitelně... Panu faráři je Ježíš Bohem, mně je jen člověkem...“³⁾ Tato Masarykova slova jsou jasná. Je proto nepoctivé a proti vši logice pokládat za křesťana někoho, kdo nevěří v božství Kristovo a považuje Ho za pouhého člověka. O rok později, v letech 1905 – 6 Masarykův boj proti křesťanství vrcholí. V Řádu 3/2005 jsem psal o tzv. Judově aféře a aféře Konečného, do nichž se Masaryk zapojil lživou urážkou katechetů, které hromadně prohlásil za „státem placené denuncianty“. Výsledkem všech těchto konfliktů byla tzv. „královéhradecká disputace“ mezi zástupci katolicismu a reprezentanty proticírkevního sdružení „Volná myšlenka“. Katolickou stranu představovali profesori královéhradeckého semináře F. Reyl a F. Šulc a jezuita Alois Jemelka, protikatolickou redaktoři časopisu „Volná myšlenka“ Theodor Bartošek a Julius Myslík a profesor T. G. Masaryk. Protikatolická strana dala tady katolíkům „řánu pod pás“, neboť původně bylo dohodnuto, že se nebudou probírat témata kontroverzní, která jítí hlavy a srdce, tj. církevní minulost, vztah katolíků a nekatolíků, názory na bibli, dogma aj., nýbrž že se diskuse bude týkat pouze a výhradně otázky Boží existence a přirozeného poznání Boha. Katolická strana dohodu dodržela, úvodní přednáška prof. Reyla se zabývala jen tímto. Další řečníci, Bartošek a Myslík, ateisté, kteří ve svých vystoupeních popřeli Boží existenci, si však neodpustili útoky na Církev. Korunu všemu nasadil potom Masaryk, jenž mluvil několik hodin, ale nikoli k dohodnutému tématu, nýbrž nevybíravě napadl veškerou církevní nauku a celou katolickou minulost.⁴⁾ To byl sprostý podvod, neboť volnomyšlenkáři a Masaryk využili toho, že katolická strana nebyla na takovou diskusi připravena, neboť spoléhala na pravdomluvnost svých odpůrců, věřila, že dodrží slovo tak, jako je dodržela ona. Tak vypadala tolik velebená „čestnost“ prvního československého prezidenta.

Masaryk v této přednášce nejenže prokázal svoji nenávisť ke katolicismu, ale také svoji neznalost katolické nauky, ačkoliv se mnohokrát vychloubal, jak

hodně prý studoval křesťanskou problematiku. O sv. Janu Nepomuckém, jednom z korunních českých světců, prohlásil, že: „...byl vším jiným, než člověkem slušným, natož svatým“, aniž uvedl jediný doklad.⁵⁾ Ve svém horlení proti Neposkvěšenému Početí Panny Marie nedělal rozdíl mezi početím z Ducha Svatého a panenským zrozením Ježíše Krista a Mariiným početím bez poskvrny dědičného hříchu. Mariino Neposkvěšené Početí si primitivně pletl s jejím ustavičným panenstvím,⁶⁾ což je u univerzitního profesora na pováženou. Tzv. „bratry Páně“ označil za Ježíšovy fyzické sourozence, ačkoliv toto již bylo dávno vyvráceno sv. Jeronýmem ve 4. stol., jenž poukázal na to, že hebrejščina a aramejščina používají pro označení příbuzenstva boční linie výrazy „bratr“ a „sestra“.⁷⁾ Správně odpověděl potom Masarykovi v diskusi prof. Reyl, že v bibli i Abraham a Lot se nazývají „bratři“, ačkoliv Abraham byl Lotovým strýcem.⁸⁾ Masaryk také prokázal, že buď nezná bibli nebo ji záměrně falšuje. Považuje totiž Marii, matku Jakuba a Josefa, tzv. „bratři Ježíšových“, za vlastní matku Ježíše Krista, aniž ovšem se slovíčkem zmiňuje, že tato Marie je označována jako „Marie Kleofášova“, čili manželka Alfeova (Alfeus a Kleofáš bylo jedno a totéž jméno),⁹⁾ nikoli „Marie Josefova“, jak by muselo znít označení Panny Marie. Nota bene – kdyby Marie, matka Jakuba a Josefa, byla zároveň i matkou Ježíšovou, tak je nemyslitelné, že by to evangelisté nevedli, zvláště když tato Marie stála pod Ježíšovým křížem, dodejme, že spolu s Pannou Marií, jak uvádí evangelista sv. Jan. Masaryk napadá katolicismus jako „pověru“, přitom ale sám holduje volnomyšlenkářským a ateistickým pověrám, uvádí například, že prý v Římě v Lateránské bazilice se uctívá jako svatý ostatek „předkožka Kristova“.¹⁰⁾ Prof. Reyl jej usvědčil ze lži, řekl, že zná všechny římské chrámy velmi dobře a dopodrobna, ale tento ostatek se tam nikde nenachází.¹¹⁾ Masaryk také v této královéhradecké přednášce se vyslovil pro legalizaci interrupcí, byť jen v případě ohrožení života matky a odsoudil striktní zákaz potratů Římem.¹²⁾ Nelze vypsat všechny nesmysly, sprostoty a podlosti, které Masaryk ve své královéhradecké přednášce nakydal na adresu Katolické církve. Tyto ale at jsou ukázkou „odvrácené tváře“ prezidenta Osloboditele, která se veřejnosti nepředkládá. Katolíkům nechť je jasno: Masaryk nebyl křesťanem, nýbrž zarytým odpůrcem nejen katolického, nýbrž veškerého křesťanství, patřil k vyznavačům liberálního, osvícenského deismu. Ve svém boji proti Katolické církvi se neštítěl žádného úskoku a podvodu.

Poznámky:

- 1) *Jaroslav Opat: Průvodce životem a dílem T. G. Masaryka, Praha 2003, str. 202*
- 2) *Tamtéž str. 202-3*
- 3) *Tamtéž str. 203-4*
- 4) *Intelligence a náboženství, Praha 1907, sborník diskusí, str. 61-142*
- 5) *Tamtéž str. 82*
- 6) *Tamtéž str. 84*
- 7) *Tamtéž*
- 8) *Tamtéž str. 155*
- 9) *Jan 19, 25*
- 10) *Intelligence a náboženství, str. 101*
- 11) *Tamtéž str. 154*
- 12) *Tamtéž str. 114*

Severní Korea průkopníkem?

Severokorejský lékař Ri Kwang-chol, který uprchl do Jižní Koreje, vydal svědectví, že v jeho zemi už nejsou „žádní tělesně nebo duševně postižení lidé“, protože během téměř šedesáti roků komunistické diktatury byli všichni takoví ihned po narození na příkaz příslušných orgánů zavražděni.

Kreuz. net 23.3.2004

Prostituce je žhavé téma

Hmotná bída a bezperspektivní situace ve Východní Evropě (hlavně v zemích bývalého SSSR) nutí stále více mladých žen hledat obživu v blahobytné Západní Evropě. Toho využívají „obchodníci s bílým masem“ a na základě vylhaných nabídek číšnických, kadeřnických, ošetrovatelských a jiných profesí lákají dospělé i nezletilé dívky do svých zemí, kde tyto končí v nevěstincích jako prostitutky. Situaci navíc komplikuje fakt, že ve většině západních států je prostituce nejen legální, ale navíc zařazena mezi normální zaměstnání, takže když např. mladá dívka z Ukrajiny odjede do Německa podle původní dohody dělat číšnici v hotelu, má podle zákona majitel právo požadovat po ní i výkon „jiných služeb“, to znamená provozovat také

prostituci. Často se stává, že leckterá mladá žena je jednoduše spoutána a násilím odvezena do bordelu v některé západní zemi. Podle zprávy Spolkového kriminálního úřadu bylo jen v roce 2004 zavlčeno z východoevropských států do Německa k provozování prostituce 972 obětí. 8 % z tohoto počtu tvořily nezletilé. Katolická organizace na pomoc obětem nucené prostituce Solwodi, vedená řeholní sestrou Leou Ackermannovou, vydala zprávu, podle níž v Německu v současné době působí proti své vůli třicet tisíc prostitutek, přinucených k této činnosti hrubým násilím a podvodem, v celé Evropě je to půl milionu. Tento obchod vynáší každoročně obchodníkům s „bílým masem“ několikamiliardové zisky. Sestra Ackermannová upozorňuje, že na plánované letošní letní fotbalové mistrovství světa v Německu mají být násilím zavlčeny další tisíce žen z Východní Evropy jako prostitutky, takže se mezi lidem už nyní ironicky hovoří o tom, že kromě mistrovství světa ve fotbalu půjde i o „mistrovství světa v prostituci“. Pouhé dva kilometry od stadionu v Berlíně, na němž se odehraje finále, už nyní stojí nová budova, v níž má „pracovat“ sto děvčat. Podle odhadů organizace Solwodi má účastníkům mistrovství být k dispozici sto tisíc prostitutek. V Německu, Holandsku a dalších státech Evropské unie má pracovní úřad právo nabízet uchazečkám o práci zaměstnání i ve sféře „sexuálních služeb“. Když odmítnou, přijdou o podporu v nezaměstnanosti a není proti tomu možnost žádné zákonné obrany, což se už mnohokrát stalo. Také toto je „svoboda a demokracie“!

Glaube und Kirche 3/2006, Gošć niedzielny 12/2006

Mohameda ne, Krista ano?

Ústřední kanadský studentský časopis „The Sheaf“ odmítl nedávno zveřejnit karikaturu proroka Mohameda s odvoláním na zákony, které zakazují urážku náboženského přesvědčení občanů. Tentýž časopis ale bez jakéhokoliv zdráhání otiskl karikaturu Ježíše Krista, představující orální styk s prasetem. Toto je – opět s odvoláním na legislativu – v souladu se „svobodou mínění a uměleckého projevu“. Takže – urážka Mohameda je nepřipustná a dokonce trestná, urážka Ježíše Krista je ale v rámci svobody tisku a slova normální a přirozená.

Kreuz. net 8.3.2006

Naše poznámka: Takže média přestanou urážet křesťanské náboženské symboly teprve potom, až křesťané podobně jako mohamedáni začnou bít, střílet a házet „Molotovovy koktaily“. To jim však zakazuje jejich víra. Nicméně nezakazuje jim bránit se soudními žalobami a dalšími možnostmi práva. Proč jich nevyužíváme, proč strkáme hlavu do písku a vymlouváme se na svobodu svědomí a uměleckého projevu? Cožpak krucifix ve sklenici s močí, jak byl nedávno prezentován na výstavě v Paříži, je nějaké „umění“?

PhDr. Radomír Malý

Kardinál plakal

Emeritní arcibiskup jihokorejského Soulu kardinál Stephen Kim Sou-hwan plakal před televizní kamerou nad skandálem, do něhož byl zapleten jeho krajan – profesor Hwang Woo-suk. Tento specialista v oboru klonování je oslavován v médiích své vlasti málem jako národní hrdina, neboť se zabýval experimenty na lidských embryích, při nichž byly zabity stovky a možná i tisíce oplodněných lidských zárodků. Kardinál zejména hořce protestoval proti tomu, že od roku 2002 poskytlo ministerstvo vědy a techniky na tento „výzkum“ již 34 milionů Euro.

Kreuz. net 8.3.2006

I v Latinské Americe pokles

Podle demografického výzkumu se v roce 1995 hlásilo ještě 80% Latinoameričanů ke Katolické církvi, dnes už je to jen 71%. V tomtéž časovém období vzrostl počet příslušníků protestantských evangelikálních denominací, pocházejících z USA, ze 3 na 13%. Celkově praktikuje asi 40% latinskoamerického obyvatelstva. Ve Střední Americe jsou tyto hodnoty nejvyšší, do katolických kostelů chodí téměř 50% občanů, čím dál více k jihu však tento počet slábne, v Argentině, Chile, Uruguayi a Paraguayi chodí pravidelně v neděli do kostela 37% obyvatelstva. Největší propad znamenalo Mexiko, kde ještě před deseti lety byla nedělní frekvence 60%, dnes pouhých 31%.

Kreuz. net 11.7.2005

Konzervativní nominace Benedikta XVI.

Sv. Otec Benedikt XVI. jmenoval v Argentině tři konzervativní, pravověrné biskupy, čímž vzbudil hněv neomodernistických kruhů. Jsou jimi Oscar Domingo Sarlinga v diecézi Zárate-Campana, známý svými pravověrnými názory zejména v oblasti sexuální morálky, dále Fabriciano Sigampa, jenž se stal arcibiskupem v důležitém průmyslovém městě Resistencia a José Luis Mollaghan, nominovaný arcibiskup lidnatého města Rosario. Deník „Clarín“ zveřejnil protesty tzv. „progresivně“ smýšlejících katolíků.

Kreuz. net 7.2.2006

Potrat „potracen“

Guvernér amerického státu Jižní Dakota Mike Rounds podepsal zákon, podle něhož jsou v tomto státě zakázány všechny potraty nenarozených dětí s výjimkou ohrožení života matky. Od roku 1973, kdy Nejvyšší soud USA povolil interrupce pro celou zemi, je to první členský stát Unie, který respektuje právo nenarozených dětí na život. Ještě ale není jisté, jak rozhodne Nejvyšší soud USA, který musí Jižní Dakotě schválit právo vyhlásit takový zákon. Guvernér Rounds zároveň při podpisu zákona připomenul, že Jižní Dakota musí současně zlepšit péči o těhotné ženy, které se octly v těžké sociální situaci.

Kreuz. net 7.3.2006

Katolická liturgie jí byla bližší

22. února roku 1943 byla v berlínské věznici popravena 21letá studentka Sophia Schollová, Němka, zakladatelka studentské protinacistické a protiválečné organizace „Bílá růže“. Pocházela z evangelické rodiny a její odboj proti nacismu měl křesťanskou motivaci. Její korespondence z posledních let před popravou ukazuje, že se čím dál více bytostně přiklápěla ke katolicismu. Ve svém deníku z listopadu roku 1941 si poznamenala, jak navštívila katolický kostel, kde se pokoušela modlit. V roce 1942 byla na katolických obřadech velikonočního Vzkříšení a napsala v dopise své

přítečkyni Lise Remppisové, jak úžasným dojmem na ni zapůsobila katolická liturgie. Doslova říká: „Cítím potřebu účastnit se právě takové bohoslužby a ne přednášek, které jsou v našich evangelických kostelech... byl to pro mne hluboký vnitřní zážitek...“

Kreuz. net 16.4.2006

Arcibiskup nebyl žádný kolaborant

Na Slovensku se vedou dosud diskuse o údajné spolupráci trnavského arcibiskupa Jána Sokola s komunistickou StB v dobách totality. „Podepsal jsem roku 1988 jakýsi papír, na němž stálo, že budu jako kněz a biskup plnit své povinnosti také vůči státu, toť vše,“ uvádí na toto téma sám arcibiskup. Na seznamu agentů StB je uveden i emeritní řeckokatolický biskup z Prešova, Ján Hirka a evangelický biskup Július Filo. Slovenská biskupská konference vydala prohlášení, v němž informuje, že mnoho duchovních se prokazatelně octlo na seznamu StB bez svého vědomí, a proto nebyli žádnými konfidenty. Toto je obzvlášť markantní na případě biskupa Hirky, jenž patřil celou komunistickou éru mezi nejvíce pronásledované duchovní.

Kreuz. net 16.4.2006

Vlivný německý deník oceňuje „Syllabus“ bl. Pia IX.

Mnozí katoličtí intelektuálové se dnes takřka stydí za Syllabus papeže bl. Pia IX. z roku 1864, jenž v tomto dokumentu odsoudil hereze tehdejší doby. Zejména poslední, 80. článek je prý hanebný a dokazuje protidemokratické a netolerantní smýšlení tohoto papeže svatého života. Odsuzuje totiž větu, že „římský pontifik se může a má smiřovat s pokrokem, liberalismem a moderní civilizací a přizpůsobovat se jim“. Zcela jiného názoru je ovšem známý a nejčtenější německý deník Frankfurter Allgemeine Zeitung, který nevyniká zrovna láskou ke Katolické církvi, jenž ve svém článku 2.září napsal, že kdyby tenkrát lidé tohoto papeže poslechli, ušetřili by si mylné cesty komunismu a nacismu. Jak totiž „pokrok, liberalismus a moderní civilizace“, Piem IX. odsouzené, vypadaly v konkrétní praxi, o tom vypovídají dějiny. Ty ukazují, jak velkým prorokem byl tento papež. Plodem „pokroku, liberalismu a

moderní civilizace“, hodnot, zdůrazněných Velkou francouzskou revolucí, byly komunismus a nacismus se svými hekatombami nevinných obětí a peklem na zemi, které lidstvu připravily. Základem těchto hodnot byl lidský rozum, který měl nahradit katolickou víru a dogma. O krvavých plodech Francouzské revoluce, zvláště o bestiálním vraždění a mučení katolíků vyznavači „svobody a demokracie“, jsme už psali mnohokrát. To, že Marx a Lenin se rádi na ni odvolávali, je všeobecně známo, stačí jen nahlédnout do Leninova spisu „Stát a revoluce“. Méně známé ale je, že totéž činili i němečtí nacisté, kteří čerpali svůj nacionální a rasový šovinismus právě z pseudovlasteneckých ideálů 19. století, jež měly svůj původ v bezbožné Francouzské revoluci a napoleonských válkách. Dokladem je Rosenbergův „Mýtus 20. století“. Nacismus se také hojně odvolával na Hegelovu a Nietzscheovu panteistickou filozofii, kterou v několika článcích Syllabu Pius IX. odsuzuje.

Kreuz. net 18.4.2006

V Polsku povinná výuka náboženství

Na polských základních a středních školách bude výuka náboženství od září letošního roku povinná a klasifikovaná jako jiné předměty. Vyplynulo to z dohody polského episkopátu s ministerstvem školství. Doposud bylo náboženství jenom volitelným předmětem, klasifikovaným pouze na základě přání žáka nebo jeho rodičů. Teď bude dána možnost volby mezi náboženstvím a etikou (pro žáky z nekatolických nebo nenáboženských rodin). Žáci, kteří si zvolí jeden z těchto dvou předmětů, z něj budou také klasifikováni a budou mít možnost z něj i maturovat.

Gość niedzielny 15/2006

V Bělorusku uvězněn katolický kněz

Při nedávných protestech opozice proti prezidentu Lukašenkovi v Bělorusku, bývalému komunistovi, jenž vládne diktátorsky, byla řada lidí zatčena. Mezi nimi se ocitl i katolický kněz z kongregace marianů Andrej Sidarovič. Soud jej odsoudil na 10 dní vězení.

GN 15/2006

Kontrarevoluční růženec

Ve farnosti města Palma Soriano na Kubě prohlásily úřady modlitbu růžence za „kontrarevoluční činnost“. Důvod? Věřící se tam již tři roky modlí na popud faráře Francisca Sanabrii mimo jiné i za lidi, kteří „nespravedlivě trpí ve vězení“. Aby tuto modlitbu v kostele znesnadnily, instalovaly úřady před vchodem ampliony s obrovskou hlasitostí, vysílající rozhlasové pořady. Zaangažovány byly též děti, aby věřící po odchodu z kostela obtěžovaly, případně fyzicky napadaly.

GN 15/2006

„Napijeme se tvé krve...“

Tak vyhrožovali spoluvězni afghánskému katolíkovvi Abdulovi Rahmanovi, konvertitovi z islámu. Jeho příběh před pár měsíci otřásl celým světem. V době občanské války emigroval do Pákistánu, kde se zapojil do práce pro jednu humanitární organizaci. Její členové byli katolíci, Abdul u nich poznal Ježíše Krista a konvertoval. Když se vrátil do své vlasti a oznámil, že se stal katolickým křesťanem, jeho rodina se zděsila a zřekla se ho. Protože odpad od islámu je v Afghanistanu trestný, byl Abdul zatčen. Prokurátor požadoval trest smrti. Abdul byl vězněn mezi kriminálními delikventy, kteří jej spolu s dozorci krutě mučili. Jen tlak světové veřejnosti, zejména informace publikované v italském listu „La Repubblica“, přinutily afghánské úřady, aby s Abdulem bylo zacházeno lépe.

GN 15/2006

Nové svědectví o vraždách v Katyni

Bývalý major sovětské KGB, Oleg Zakirov, dnes žijící v Polsku, podnikl ke konci 80. let na vlastní pěst výzkum zločinu sovětské tajné policie a vojska v Katyni, kde po německém vpádu roku 1941 byla nalezena mrtvá těla čtyř tisíc polských důstojníků. Byli zastřeleni na rozkaz Stalina po obsazení východní části Polska Sovětským svazem v roce 1939, kdy Sověti a němečtí nacisté se stali spojenci. Podle Zakirova, jenž byl vyloučen z KGB a musel se obávat o svůj život, činí počet zavražděných polských důstojníků minimálně

dvacet dva tisíc. Jednalo se o důstojníky záložní, čili o příslušníky polské inteligence, tj. o lékaře, inženýry, učitele, profesory, kněze atd. Podle dostupných informací Stalin plánoval totální vyvraždění polské inteligence.

GN 13/2006

Za atentátem na Sv. Otce stál Sovětský svaz

Zvláštní komise italského parlamentu pro vyšetřování atentátu na papeže Jana Pavla II. roku 1981 dospěla k jednoznačnému závěru, že tento zločin byl dílem Sovětského svazu, speciálně potom šéfa KGB, Jurije Andropova na příkaz šéfa komunistické strany a státu Leonida Brežněva. Provedení akce bylo svěřeno Bulharům, východoněmecká tajná policie STASI měla potom za úkol šifrovat kolem záležitosti dezinformace. Současné ruské úřady prohlásily toto zjištění italské parlamentní komise za „absurdní“.

GN 11/2006

Útok na baziliku v Nazaretě

3. března letošního roku došlo v bazilice Zvěstování Panny Marie k jejímu znuctění. V době konání křížové cesty tam vnikli tři Židé s dětským kočárkem, v němž byly schovány výbušniny. Naštěstí nebyl nikdo zraněn. Policie potom oznámila, že pachatelé byli psychicky nevyrovnaní.

GN 11/2006

Komu překáží kříž?

Není důvodu, proč považovat kříž za narušení laického charakteru státu. K tomuto závěru dospěl italský Nejvyšší správní soud. Reagoval tím na žalobu jedné ženy finské národnosti, jež si stěžovala na školu, kam chodí její syn, že je tam umístěn na stěně kříž. Soud naopak konstatoval, že kříž je ztělesněním nejušlechtlejších lidských hodnot, jakými jsou např. tolerance, vzájemná úcta, lidská práva atd.

GN 9/2006

Turecko je hrozbou Evropě

Tak komentují mnohé západní listy snahu této země stát se členem Evropské unie v souvislosti s nedávnou vraždou italského kněze a lidumila Andrei Santora fanatickým muslimem. V Turecku, které se nazývá „demokratickou“ a „laickou“ zemí, jsou zakázány katolické organizace, školy a tisk, děti jsou násilím nuceny k přestupu na islám. Počet křesťanů všech vyznání činí pouhých pár desítek tisíc, ačkoliv ještě před čtyřiceti lety činil několik stovek tisíc. Většina jich emigrovala, neboť nechtěla již déle snášet pronásledování, mnoho jich si nebylo ani jisto životem.

GN 9/2006

Potratová ideologie

Protipotratová sdružení a svazy, na rozdíl od těch opačných, nejsou od mezinárodních organizací, např. od útvarů OSN jako UNFPA (úřad pro populaci) nebo od fondů EU vůbec finančně podporovány. Naproti tomu organizace sledující tzv. „reprodukční zdraví obyvatelstva“, tj. propagující potraty a antikoncepci, dostávají na své programy miliardy. To jasně svědčí o podpoře potratové ideologie ze strany nadnárodních a nadstátních organizací. S tím souvisí i podpora protikřesťanských akcí, UNFPA jde dokonce tak daleko, že chce podpořit programy, které prý „omezí“ vliv náboženství v Latinské Americe

Glaube und Kirche 2/2006

V Braniborsku možnost výuky ateismu

Bezbožecký tzv. Humanistický svaz, propagující ateismus, bude mít od roku 2007 právo nabízet na školách v Braniborsku svou výuku na stejné úrovni jako křesťanské církve. Privilegizace křesťanství v tomto ohledu prý odporuje „světónázorové neutralitě státu“. Realita německých a vůbec západoevropských škol je přitom taková, že v rámci nauky etiky, přírodních věd atd. mají učitelé právo propagovat ateismus bez jakýchkoliv omezení,

propagace křesťanství znamená naopak „porušení světonázorové neutrality státu“.

GK 2/2006

Odpady k islámu v Evropě stoupají

Ze zhruba třech milionů muslimů žijících v Německu je více než 14 tisíc Němců. Před dvěma lety to bylo ještě 13 tisíc. Největší počet je mezi nimi žen, které si v zaly za muže mohamedána.

GK 2/2006

Křesťané na mušce

V roce 2005 položilo život za víru na celém světě 25 katolických kněží a laiků, což je téměř dvakrát více než v roce 2004. Ve více než 130 zemích světa jsou křesťané šikanováni a vražděni. V latinskoamerické Kolumbii jsou např. duchovní častým terčem levicových partyzánů, což přiznal sám jejich velitel Jorge Briceno. Právě on vydal v srpnu minulého roku rozkaz k zavraždění patera Jesúse Sanchéze. Podle zpráv kolumbijské biskupské konference bylo v průběhu posledních 20 let zabito nebo napadeno více než sto kněží. V Africe zahrnuje krvavá statistika minulého roku jednoho biskupa, šest kněží a jednoho laika. Stalo se tak v Kongu, Kenii a Nigérii. Zvlášť brutální bylo zavraždění kněze Françoise Djikulla s jedním laickým spolupracovníkem, když se pokoušeli jednoho z členů ozbrojeného hnutí Mai Mai přemluvit, aby složil zbraně. K tomu je třeba připočítat ještě islámský, hinduistický a buddhistický fanatismus, dále komunismus, dodnes vládnoucí v pěti státech a v demokratických zemích Západu tzv. laicistickou kulturu smrti. Ta se projevuje např. bojem s náboženskými symboly na veřejnosti v USA i jinde, potraty, eutanázií, útoky na rodinu, propagací pornografie a homosexuální subkultury a překrucováním křesťanské nauky v médiích. K pronásledování je třeba připočítat i četné pseudoumělecké provokace, ukazující např. Benedikta XVI. jako nového Hitlera nebo perverzitu svobodného tisku, zveřejňujícího nechutné karikatury Krista, Panny Marie a svatých. O všech těchto případech

píše francouzský novinář Thomas Grimaux ve své nedávno vydané knize „Protikřesťanské perzekuce ve světě“ (ve francouzštině).

GN 10/2006

Likvidace řeckokatolíků v SSSR

Před 410 lety byla podepsána v Brestu tzv. Brestská unie, při níž se tamní pravoslavní sjednotili s Katolickou církví. Tato církev musela v dějinách podstoupit četná krvavá pronásledování, zvláště ze strany carského Ruska. V 17.století byl brutálně zabit pro svoji víru polský biskup sv. Jozafat Kuncevič. Ve 20. století žili řeckokatolíci převážně v hranicích Polské republiky. V čele této církve stál vynikající duchovní svatého života a prozíravý politik Andrej Šeptyckij. Po záboru polských východních území Sovětským svazem se začal Stalin zabývat myšlenkou totální likvidace řeckokatolíků. Plán připravil plukovník KGB Grigorij Karpov. Pod záminkou „kontrarevoluční činnosti“ nastalo hned roku 1944 rozsáhlé zatýkání řeckokatolických duchovních, do konce roku jich bylo ve vězení už více než 800, mezi nimi i metropolita Josip Slipyj. Současně pod taktovkou KGB se v roce 1946 uskutečnil samo zvaný tzv. Lvovský synod, který nesvolal ani jeden z biskupů, nýbrž odpadlý kněz Gabriel Kostelnyk, jenž spolu s několika málo kněžími vyhlásil sloučení řeckokatolické církve s pravoslavnou. Kdo z kněží a laiků odmítl souhlasit se závěry samozvaného Lvovského synodu, byl buď odeslán do koncentračního tábora nebo na místě zastřelen. Stejně byla zlikvidována řeckokatolická církev i na Podkarpatské Rusi, bývalé součásti ČSR, kterou obsadil po válce Sovětský svaz. Řeckokatolíci získali svobodu teprve v roce 1990 zásluhou neúnavné snahy papeže Jana Pavla II. On též blahoslovil při své návštěvě Lvova roku 2001 první skupinu mučedníků této církve z komunistické éry.

GN 10/2006

Kněží a řeholníci jsou pro Církev nepostradatelní

Sv. Otec Benedikt XVI. zdůraznil u příležitosti 43. modlitebního dne za kněžská a řeholní povolání, že kněží jsou pro Církev nepostradatelní a nelze si

jejich službu plést se službou různých pastoračních asistentů apod. Stejně jsou nezbytní pro Církev i řeholníci a řeholnice, neboť zasvěcený život měl, má a vždycky bude mít pro Církev svoji nadpřirozenou hodnotu, jež se nedá ničím nahradit.

GK 4/2006

Martin Humer před soudem

Před rakouským soudem se má zodpovídat 2. května statečný obránce nenarozeného života v Rakousku, 80letý Martin Humer. Spolu se svým přítelem Franzem Lischkou prý „poškodili“ nové Mozartovo sousoší v Salcburku, představující tohoto umělce jako homosexuála. Ve skutečnosti oba hrdinové tyto sošky pouze zalili na choullostivých místech pevnou hmotou, aby to nebudilo veřejné pohoršení.

GK 4/2006

Protipotratové demonstrace v USA povoleny

Nejvyšší soud USA rozhodl ve věci 20 let trvajícího právního sporu o legálnosti protipotratových demonstrací tak, že tyto jsou povoleny a v souladu s právy občanů. Je to veliké vítězství protipotratové veřejnosti v Americe. Zároveň trvá další právní spor a sice o dovolenosti abortivní pilulky RU 484, která kromě smrti nenarozených dětí může způsobit i smrt žen, celkem od jejího zavedení jich zemřelo už šest, z toho dva případy byly zaznamenány v letošním roce.

GK 3/2006

Ve Vietnamu semináře přeplněny

Katolické semináře ve Vietnamu jsou podle tamního kardinála Pham Minh Mana přeplněny. Nejvíce adeptů kněžství je v arcidiecézích Saigon a Hanoi a sice s počtem více než 230. Stalo se tak poté, kdy komunistická vláda loňského roku zrušila numerus clausus pro přijetí do semináře.

GK 3/200

Město pro katolíky v USA

Americký miliardář Thomas Monaghan, praktikující katolík, chce zřídit na Floridě město pod názvem Ave Maria, kde by život určovaly zákony podle katolické morálky. Potraty, oplodnění ve zkušivce, pornografie, eutanázie, registrované partnerství homosexuálů atd. by byly tabu, místní televize a rozhlas by vysílaly kromě náboženských pořadů a zpravodajství vážnou hudbu, rodinné a vzdělávací pořady, hodnotné filmy a hry a slušnou zábavu. Projekt Monaghanův získal podporu foridského guvernéra Jeba Bushe (bratr současného prezidenta USA). Monaghan již zakoupil k tomu pozemek 140 km západně od hlavního města Miami. Počítá se, že toto město bude čítat cca 30 tisíc obyvatel výhradně katolického vyznání.

GK 3/2006

Koho mám volit?

Tato otázka je teď v předvolebním klání slyšet stále častěji. Kladou si ji pochopitelně i katolíci, což je dobře. Vybírat není opravdu snadné. Pro katolíka je samozřejmostí, že nebude volit KSČM, neboť ví, že tato je pokračovatelkou totalitních a protikřesťanských tradic, i když to popírá. Její název, identický s názvem zločinné organizace, která nám vládla po válce čtyřicet let, ji však dostatečně odhaluje.

Tím je pro katolíka vyřešen jeden problém. Jenže existuje ještě řada dalších. Jak je to s ČSSD a ODS, dvěma nejlivnějsími stranami naší současné politické scény? Obě tyto partaje mají své jakési – i když veřejně neproklamované – „křesťanské křídlo“. Jenže katolík, věrný svým zásadám, se musí ptát: Co tam tito křesťané dělají? Samozřejmě nikoho neodsuzujeme a netvrdíme, že dotyční poslanci a funkcionáři za ČSSD nebo ODS jsou špatnými křesťany, domnívají se zajisté podle svého nejlepšího svědomí, že jednají správně, bohužel ale je třeba z katolického pohledu říci jasně a jednoznačně, že mylně. Katolík v ČSSD nemá vůbec co pohledávat, neboť jak se dá sloučit katolické přesvědčení s tím, že poslanci této strany téměř jednomyslně hlasovali pro registrované partnerství homosexuálů, že se postavili v minulých letech proti jakékoliv snaze po zpřísnění potratové legislativy, že vědomě usilují v parlamentě při prosazování svých návrhů o

podporu komunistů atd.? Pochopitelně tedy nebude katolík ČSSD volit, to by byla zrada víry.

Zbývá ODS. Tam zdánlivě je v ohledu morálních postojů situace lepší, většina poslanců této strany např. hlasovala proti registrovanému partnerství, v řadách této strany působí poslanci Petr Pleva a Marek Benda, kteří se vyslovují také proti potratům, za což jim patří dík. Nicméně nelze zapomínat. Byl to právě zakladatel této strany a předseda tehdejší vlády Václav Klaus, kdo se obořil v roce 1993 na Českou biskupskou konferenci za to, že zasvětila Českou republiku na Velehradě Panně Marii. Není také možné nebrat v úvahu, že proticírkevní politiku na ministerstvu kultury řídí již léta letoucí paní ing. Řepová z ODS. Je rovněž známo, že náš pan prezident Klaus není zrovna velkým nadšencem dohody České republiky s Vatikánem, na níž českým katolíkům tolik záleží. Rozhodující je však sociální program této strany, který je v příkrém rozporu se sociální naukou Katolické církve, jak je definována sociálními encyklikami papežů, počínaje Rerum novarum Lva XIII. z roku 1891 a konče Centesimus annus Jana Pavla II. z roku 1991. Jedním ze základních postulátů katolické sociální nauky je legalizace minimální mzdy, jež má být taková, „aby se z ní skromný a poctivý dělník užívil“ (RN, čl.34). Jak lze s tímto závazným a eticky jednoznačně spravedlivým požadavkem sociální nauky papežů sloučit ten bod programu ODS, který volá po odbourání zákona o minimální mzdě? ODS není konzervativní strana, za kterou se vydává, je to typická liberální strana buržoazního typu, pro niž je sociální otázka něčím vedlejším. To je pro katolíka nepřijatelné, proto, chce-li si zachovat svoji katolickou identitu, nebude volit ODS.

Z parlamentních stran ještě přichází v úvahu KDU-ČSL. Unii svobody lze pomínout, neboť tato strana se pravděpodobně do parlamentu nedostane, nehledě k jejímu programu, který je pro katolíka z morálního hlediska absolutně nepřijatelný (např. legalizace tzv. „měkkých“ drog). KDU-ČSL sice – všechna čest – hlasovala jako jeden muž proti registrovanému partnerství. Nicméně i nad její volbou musí poctivý katolík dělat otazníky. Z jejího programu se od 90. let téměř vytratily pojmy jako Bůh, křesťanská morálka, neměnné a trvalé etické hodnoty atd. Její koketování jednou s ČSSD, jednou s ODS jen proto, aby se udržela za každou cenu ve vládě, ji také zrovna nešlechtí, stejně tak jako agitace ve prospěch EU. Nicméně v této straně existují jednotlivci, kteří často narážejí u jejího vedení pro své zásadové

katolické postoje. Takovým je zejména poslanec dr. ing. Jiří Karas. Jeho iniciativy ve věci boje proti interrupcím jsou dostatečně známé, rovněž tak i jeho problémy s vlastní stranou, která nechce předkládat další návrhy zákonů alespoň na zpřísnění potratové legislativy, když už je neprůchodné prosazovat úplný zákaz těchto zločinů. Katolík je přímo morálně zavázán, na základě přirozeného mravního zákona, a to i tehdy, když mu to biskupové přímo *expressis verbis* neřeknou žádným pastýřským listem, volit jen ty poslance, u nichž je jasný jejich kategoricky negativní postoj k interrupcím. Ty jsou z morálního hlediska v tomto státě – a také v této civilizaci – pro katolíka prvořadým problémem, neboť není horšího zločinu než vražda. Nemůže proto katolík volit za poslance někoho, jenž sice říká „ano, já jsem proti potratům, jenže za určitých okolností, např. u ženy po znásilnění, se tomu nelze vyhnout...“, toto je příliš choulostivé téma, nedá se to jednostranně prosazovat...atd.“ Takže – KDU-ČSL může katolík volit, jenže pouze tam, kde stojí v čele kandidátky lidé, kteří mají stanovisko k potratům stejné jako poslanec Karas a mají naději na zvolení. Proto nelze než doporučit, aby katolíci, chtějící volit KDU-ČSL, jestli nemají na své kandidátce na volitelném místě někoho s radikálním protiinterupčním postojem, což je asi málokde, si vyžádali voličský průkaz, na nějž mají možnost volit kdekoliv v republice a zajeli volit poslance Karase kamkoliv na území kraje Vysočina, za nějž kandiduje na druhém místě kandidátky. Je třeba ho podpořit.

Jak se postavit k neparlamentním stranám? Zelené samozřejmě katolík volit nemůže jednak pro jejich levičáckou genezi, jednak pro jejich postoj ve věci registrovaného partnerství a hlavně potratů. Jsou tu však formace jiného typu, např. „Právo a spravedlnost“ podle polského vzoru. Toto politické seskupení se hlásí ke katolickým zásadám zcela a beze zbytku a to jak v otázce nenarozeného života, tak i v problematice sociální, kdy stojí na stanovisku sociálních encyklik papežů. Velmi inspirativní je také postoj této formace proti kriminalitě, korupci a dalším nemravnostem dnešního stavu společnosti. PaS odmítá rovněž členství naší republiky v EU. „Právo a spravedlnost“ vystupuje se stejným programem jako její jmenovec u našich severních sousedů, který zvítězil ve volbách a obsadil i funkci prezidenta, jímž je pan Kaczyński. Bohužel jediným nedostatkem této strany u nás – na rozdíl od Polska – je, že se nedostane do parlamentu. Ale co není letos, může být za čtyři roky. Každé politické uskupení si musí prošlapat cestu od malého počtu hlasů až po stav,

kdy se zapíše do povědomí široké veřejnosti. Proto není třeba se bát volit PaS, naopak pro katolíka, pokud nemá možnost zajet do kraje Vysočina a odevzdat svůj hlas Jiřímu Karasovi, je to vlastně jediná volba podle autentických katolických zásad. Nemůžeme za nespravedlivý a podvodný volební systém, při němž jako při kartách „vítěz bere všechno“ a hlasy odevzdané subjektům, jež se do parlamentu kvůli podvodné pětiprocentní klauzuli nedostaly, propadají ve prospěch stran, které uspěly. Další možností pro katolíka je monarchistická strana, jenže její šance dostat se do parlamentu jsou ještě mizivější než PaSu.

Takže katolík má vlastně jen dvě možnosti, chce-li si zachovat svoji katolickou tvář. Buď volit v kraji Vysočina Jiřího Karase nebo volit Právo a Spravedlnost. Tertium non datur, jiná možnost není, jinak zapírá svoji víru. Takže přejme si, aby se do parlamentu opět dostal Jiří Karas a přejme také hodně hlasů PaSu. Za to se také modleme!

PhDr. Radomír Malý

Pomoc těhotným ženám a informace:

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

Telefon: 603 976 231

Bankovní spojení: 159205438/0300

Variabilní symbol: 5030

Lékárna v Českém Těšíně hledá magistra farmakologie s atestací na plný nebo částečný úvazek. Byt je k dispozici. **Nevydáváme antikoncepci.**

Majitel lékárník, tel.: 731 184 144 nebo 603 731 644

Maria, ochraňuj Evropu!

K Marii se utíkám se svou modlitbou, aby svým dobrotivým mateřským pohledem shlédla na Evropu, na kontinent, který je poset jí zasvěcenými posvátnými místy. Kéž její přímluva vtiskne do vědomí dnešních Evropanů nezníčitelné hodnoty, které kdysi obdivoval svět a které podporují a vedou k cílům cenné kultury a civilizace. Svátá Panno Maria. První květe vykoupeného lidstva, pomoz Evropě, aby byla hodna splnit svou dějinnou úlohu, když je postavena před její uskutečnění!

Papež Jan Pavel II.

Cena Františka Lazeckého

Nakladatelství Řád vyhlašuje cenu Františka Lazeckého pro soudobé básníky. Budou uděleny tři ceny s diplomy.

Zašlete do 30.11. 2006 na adresu Nakladatelství Řád, P.K.Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2 pět dosud nevydaných básní se třemi kopiemi. Básně označte heslem a přiložte zalepenou obálku s heslem. Uvnitř obálky má být jméno a adresa. Vyhlášení výsledků s recitací veršů bude veřejné koncem května 2007.

K Františkovi Lazeckému mám zvláštní vztah, znal jsem jeho i paní Květu Lazeckou. On vedl nakladatelství Řád v letech 1934 – 44. Obnovil jsem toto nakladatelství v roce 1990. V éře komunismu jsem měl doma kopírku a tiskl samizdat náboženský i vlastní prvotinu a nevydané básně Lazeckého. V devadesátých letech jsem vydal jeho sbírku „Století za stoletím“, historické národní eseje „Vladaři“ a rozjímání „Křížová cesta“.

Nakladatelství Řád zašle tyto publikace:

1) P. K. Dachovský: „P. Paul Marx OSB“	Kč 30,-
2) P. K. Dachovský: „Ctihodná Edel Quinová“	Kč 30,-
3) P. K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím“	Kč 10,-
4) P. K. Dachovský: „Alexia“ - čtrnáctiletá dívka obětovala své utrpení za Církev	Kč 30,-
5) P. K. Dachovský: „Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer“	Kč 50,-
6) P. K. Dachovský: „Cestou k Bohu“ - první informace o Bohu pro dosud nevěřící	Kč 10,-
7) P. K. Dachovský: „V srdci Londýna“ – novela z prostředí emigrantů v roce 1987	Kč 30,-
8) P. K. Dachovský: „Cesta františkánského kněze Jana Bárty“ o knězi vězněném komunisty 16 let	Kč 10,-
9) P. K. Dachovský: „Česká odysea“ – náboženské básně	Kč 15,-
10) P. K. Dachovský: „Miniatury“ – básně	Kč 15,-
11) P. K. Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“ – básně	Kč 15,-
12) P. K. Dachovský: „Pod klenbou katedrály“ – básně	Kč 10,-
13) P. K. Dachovský: „Budu Ti Bože zpívat“ – básně	Kč 10,-
14) Stella Lilley: „Život s utrpením“ (sv. Padre Pio)	Kč 9,-
15) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“ – poezie	Kč 8,-
16) P. Fr. Mikulášek, SJ: Nový zákon – výklad	Kč 50,-
17) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano nebo ne?“	Kč 10,-
18) Zpovědní zrcadlo	Kč 1,-

Rádi bychom upozornili na CD a audiokazetu pražského nakladatelství ROSA. Jedná se o titul „**Volání Královny nebes**“ skladatele Václava Hála. Tato originální nahrávka obsahuje zhudebněná poselství Panny Marie z Medžugorje a mnoha dalších míst světa. Jedná se o komorní skladby pro ženský hlas s doprovodem jednoho či více nástrojů. Skladby si kladou za cíl rozeznít osobní duchovní rovinu každého člověka, který je ochoten naslouchat. Jednotlivé vzkazy jsou proloženy varhanními improvizacemi prof. Jaroslava Vodrážky a Josefa Kšici – varhaníka pražské katedrály. Zpěvní part všech skladeb interpretuje Pavla Kšicová, na housle a violu hraje Jan Kvapil, člen ČF.

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stáže před nemocnicí v Brně

Neurvalost městských strážníků

Říjen 2003

Dne 1.10. 2003 mi z úřadu opět telefonovali, že si mám přijít vyzvednout 2 000 Kč, které mi MČ Brno-střed dluží za soudní poplatky. Náš druhý nejmladší syn se ke mně večer přitulil. Ptal se, zda mi může něco říci. Prý ho to napadlo už dříve, ale styděl se mi to říci. Napadlo ho, že mám jít na pochod s křížem i kdybych měl bolesti. Neboť na tom videu měl bolesti, jak šel s křížem, i otec Pio.

Tři ženy a jeden muž pozitivně komunikovali s naším Františkem B. na invalidním vozíku před dveřmi nemocnice. Jedna paní mu darovala kafe. Pouze jedna žena tomuto protipotrátovému aktivistovi řekla: „A vy se nestydíte!“ On: „Proč?“ Správce Kopecký ho musel i s protipotrátovým plakátem dovézt na WC do nemocnice.

Inspiruje mě píseň skrze slova: „Vítězství vždy předchází tuhý boj.“ Zdá se mi sen, že by mi lékaři nejraději vzteky vyřízli mozek či mě usmrtili. Čtu Žalm 27, kralicky, verše 1 a 6 volně: „Hospodin je síla života mého, kohož se budu strašiti. A nyní vyvýšena bude hlava má nad nepřáteli mými, kteříž mě obklíčili.“ Jindy čtu Ž 23: „Hospodine, prostíráš mi stůl před zraky protivníků.“

Invalida na vozíku, František B., na sobě měl plakát živého a potraceného miminka. Parkoval přímo u dveří nemocnice, aniž je blokoval. Nedělal nic jiného, než zdravil: „Dobrý den.“ Správce Kopecký ho spolu s ostrahou vrátnice za to urážel. Pak mu Kopecký vyhrožoval, že na něj přijde městská policie. Přišla. Dva strážníci mu poručili jménem zákona, aby odjel co nejdále od dveří. Odmítl. Strážníci mu poté smýkali se zabrzděným vozíkem. Když těžký vozík neunesli, utrhli mu z krku plakát. Odcizili mu ho. Nechali ho bez plakátu parkovat dál u dveří. Nesepsali s ním služební protokol, ač je o to žádal. Vedle něj stál student Robert Š., svědek. Přítel invalida mě poté prosil modlitbu, aby mu Bůh vnukl, jak dál postupovat. Kromě jiného jsem se modlil i sedmým veršem Žalmu 58: „Bože, vylámej jim zuby v ústech“. Po stížnostech invalidy u vyšších orgánů jim Bůh vylámal zuby (obrazně řečeno). Po několika měsících mu vrátili plakát. On mezitím protestoval u nemocnice s jinými plakáty. Pak jsme opět používali i tento.

Když čtu Žalm 7: „Bůh za mě dokončí zápas, potupí toho, kdo po mně šlape“, vzpomínám si, jak se před časem, večer 11.3.2003 Bůh neobvykle dotkl mého nitra při četbě Zjevení sv. apoštola Jana v 3.kapitole 7.-13. Např. veršem 8.-10., kde vzkříšený Kristus praví: „Vím o tvých skutcích. Hle otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel. Hle, dávám do tvých rukou ty, kdo jsou ze synagógy satanovy, říkají si židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a padnou ti k nohám a poznají, že já jsem si tě zamiloval.“ (Ulhaní a vražední bratři starozákonního Josefa se mu podle prorockého snu také museli poklonit. Nedošlo k tomu hned, ale stalo se to. Pak už zůstali trvale skloněnými.)

Má manželka prosila Pána Ježíše, aby ji uzdravil jako tu Petrovu tchyni, aby nás (např. mě nemocného) mohla obsluhovat. Stalo se. Díky Bože.

Dne 6.10.2003 přestaly bolesti mého těla. Celý den jsem už byl schopen nejen stát a klečat, ale i sedět a vsedě bez bolesti psát. Lhůta 39 dní se naplnila.

Dne 8.10.2003, když jsem vyšel na úřad MČ Brno-střed pro 2 000 Kč za soudní vítězství, uviděla má manželka na obloze nádhernou duhu. Bůh viditelně připomněl svou smlouvu, svou věrnost. Toho dne stojím v černé klerice slavnostně sám před nemocnicí na Obilním trhu a s dojetím výjimečně nezpívám Žalmy, ale evangelium sv. apoštola Matouše od 7. kapitoly 24.verše do 13.kapitoly 39.verše.

V pátek 10.10.2003 k večeru mně dvě řeholní sestry řekly, že mě obdivují za to, co dělám, za mou odvahu. Teď doma večer, kdy jsem unavený z tolika včerejších pohrdání (od zdánlivě křesťanských posluchačů na Ostravsku při své přednášce „Následky víry v přelidnění čili od popření Božího přikázání k sodomskému hříchu“), mě to těší. Díky Bože za toto podání vody mně žíznivému. Prosím, odměň je za to. S dětmi čteme Žalm 81: „Kdyby mě (Hospodina) můj lid uposlechl, ...ti kdo Hospodina nenávidí, vtírali by se do jeho přízně“. To je doplněno Žalmem 101: „Vyhlédnu si v zemi věrné lidi, aby se mnou přebývali.“

1. brněnský Pochod pro život – 2. sobota v říjnu 2003

V sobotu ráno před pochodem mne doma oslovil Žalm 69: „Pokorní to spatří (-ten brněnský pochod) a budou mít radost.“ Žalm 71: „Rozhodls o mé záchraně, Bože.“ Žalm 44: „S Tebou (Bože) jsme nabrali na rohy své

protivníky.“ Těsně před pochodem 11.1 0.2003 je P. Jiřím C. a P. Frantškem P. v kostele svaté Rodiny celebrována votivní mše svatá. Při mši se čtou následující texty: Izajáš 56,1 + 10+ 11, Izajáš 57,1: „Toto praví Hospodin: Dodržte právo, jedněte spravedlivě, protože má spása se už přiblížila, už se zjevuje má spravedlnost. Ti, kdo jsou na stráži, jsou slepí, nikdo z nich nic neví; všichni jsou to němí psi, nedovedou ani štěkat; jen mluví ze sna, když ulehnu, rádi podřimují. Ale jsou to psi hltaví, nenasytní. A to jsou pastýři! Bez zájmu a pochopení. Všichni jsou obráceni ke svým cestám, každý za svým ziskem, odkudkoli. Spravedlivý hyne a není nikoho, kdo by si to bral k srdci. Zbožní muži bývají smeteni a nikoho nezajímá, že byl spravedlivý smeten zlem.“ List Židům 10,26-39: „Jen si vzpomeňte na dřívější dny! Sotva jste byli osvíceni, už jste museli podstoupit mnohý zápas s utrpením; někteří tím, že byli před očima všech uráženi a utiskováni, jiní tím, že stáli při postižených. Vždyť jste trpěli spolu s uvězněnými a s radostí jste snesli i to, že jste byli připraveni o majetek, neboť víte, že máte bohatství lepší a trvalé. Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se. A však můj spravedlivý –řká Bůh– bude žít, protože uvěřil. Kdo by však odpadl, v tom nenajdu zalíbení. Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života.“ Evangelium sv. Jana (J3,34-36): „Jan Křtitel pravil: Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti. Otec miluje Syna a všecko moc dal do jeho rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neuzří život, ale hněv Boží na něm zůstává.“

Po mši svaté sděluji následující: „Bratři a sestry. V evangeliu jsme slyšeli, že ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží. Nás všechny, co tu jsme, dnes poslal Bůh před nemocnici. Tam skrze potrat, lékaři zabíjejí nenarozené děti. Zabíjí je tu celý rok, už několik desítek let. My jim proto musíme říci slovo Boží! To slovo, které by jim řekl svatý Jan Křtitel. To slovo, které by jim řekla Panna Maria, to slovo, které by jim řekl Ježíš. To slovo zní: Nezabiješ nenarozené dítě! Toto slovo máme napsané na těžkém kříži, který poneseu vždy dva muži bratři. Všichni půjdeme mlčky za tímto křížem, neboť jdeme na hřbitov. Na místo smrti, místo, kde zesnuly nevinné děti. Na místo, kde byly nedůstojně vhozeny do odpadkových košů a spáleny spolu s odpady. Na toto

pohřebišť jdeme. Je to Golgota a my tam neseme těžký kříž. Před nemocnicí kříž v ztyčíme, a postavíme se kolem něj. Tam budeme číst Žalmy, jejichž texty vám teď rozdáme. Pak se vrátíme mlčky sem do chrámu a zazpíváme zde píseň, která je uvedena v textu za Žalmy.“ To se toho dne stalo, když jsme s obřím křížem stáli 50 dospělých a 10 dětí před vchodem nemocnice na Obilním trhu. Pochodu se zúčastnily i dvě řeholní sestry Celestina a Valerie. Účastníkům jsem oznámil, že příští pochod se uskuteční 2. sobotu v listopadu 2003.

Psychická bolest

Ve všední den před nemocnicí mi zdravotnice z Obilního trhu řekla, že před několika měsíci zde v porodnici zemřelo po porodu dítě. Bylo to tak, že žena byla na umělém oplodnění a mělo se jí narodit pět dětí. Z nich tři si nechala uměle zabít. Po této tzv. redukci plodů čekala dvojčata. Narodila se v 7. měsíci. Jedno dvojče brzy po porodu zemřelo. Druhé bylo též neduživé. Pravděpodobně také zemřelo. Zdravotnice si myslí, že to byl Boží trest za to, že matka nechtěla pět dětí. Proto nejspíš nemá žádné. Zdravotnice vyprávěla, že jiná matka měla po porodu nadbytek mléka. Odmlčila ho však darovat cizím dětem. Proto své mléko ztratila. Podle zdravotnice, Bůh lakomou matku takto potrestal. Vysvětlovala, že na Obilním trhu mají výborné technické vybavení, ale špatný personál. Samé nezkušené lidi hned po vyjití ze školy. Zkušenější odešli pracovat na soukromé kliniky. Řekla, že tu lékařům kazíme kšefty, proto jim vadíme. Zlobila se na městskou policii za to, že se nás odtud snaží vyhnat.

Když se dne 16.10.2003 modlím za přestupkovou komisi, dostávám tato zaslíbení v Žalmu 36 i v Žalmu 28: „Ruka svévolných kěz ze mne neučiní štvance. Hospodin je rozmetá.“ (ty nenapravitelné úředníky z už druhé přestupkové komise).

Dne 17.10.2003 ve 12:15 máme schůzku se spolupracovníky. Pak absolvuji rozhovor pro časopis Immaculata s katolickým knězem, minoritou Bogdanem. Doma se večer s celou rodinou modlím za své budoucí zdraví. Abych byl schopen stát před nemocnicí i v zimním období, ač mám od dětství alergii na chlad. Proto jsem prosil také za vhodné počasí.

Když jsem zval na Obilní trh tajně svěceného kněze Ludvíka K., tak se ulekl. Tentokrát mě tak trochu zastrašuje slovy, že tohle je mučednictví a že on nepůjde. V sobotu 18.10.2003 dostávám hůry Žalm 128 v tomto smyslu: „Tvá

žena bude jako plodná réva. Hospodin ti požehná, abys viděl syny svých synů.“ Uvědomuji si, že tentýž Žalm zpíval žalmista Robert S. při bohoslužbě před pochodem. Z toho všeho si uvědomuji, že mě nepřátelé nezabijí, neboť Boží plán je jiný. Mojžíše, Josefa, Elijáše a Elíšu také vůbec nezabili, i když chtěli. Dokonce toho, který přišel, aby položil svůj život za vysvobození všech synů a dcer Adamových–Pána Ježíše nemohli, ač se snažili, usmrtit předčasně. Prosím i dostávám Boží odpověď slovy Žalmu 140: „Nedej Hospodine, aby vyšly plány svévolníků. Víím, že Hospodin obhájí poníženého a spravedliví proto budou chválit Hospodina.“ Díky Bože.

V neděli 19.10.2003 vykonávám na své nové farnosti v Třebíči svatou liturgii. Kážu o nečnosti lakomství a proti umělým potratům. Mezi posluchači však sedí gynekolog, který je nehodným synem místního pravoslavného kněze, důchodce. Ještě jednou mne dalším Žalmem 23 Bůh ubezpečuje, že má žena nebude vdovou a mé děti neosiř: „Hospodine, prostíráš mi stůl před zraky protivníků... dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití.“ Aby mě Bůh ještě víc ubezpečil, že bojácný kněz Ludvík K. neměl pravdu. Ing. Antonín P. mi v Třebíči spontánně vypráví, jak na něj nedávno vyskočil maskovaný muž z auta. On se rychle pokřižoval. Kriminálník zděšeně zařval na šoféra: „Vole, vidíš to?“ A zmizeli.

Modlím se, zda mám vstupovat do úřední pasti, kterou pro mne nachystal úředník z přestupkové komise. Přítel, právník z Pardubic mi už před časem řekl, že jde o past, kde na rozdíl od soudního řízení má úřad všechny výhody na své straně, a proto pravděpodobně prohrají. Bůh mi však odpovídá skrze slova Žalmu 25, že On mi ukáže cestu i tajemství, jak z pasti a že zahanbení budou věrolomní, vyjdou s prázdnou. Žalmem 52 mi Bůh praví, že On smete lháře a spravedliví se budou radovat. Když mě v noci ve spánku obtěžují skrze bezbožné sny zlí duchové, dostávám při probuzení Žalm 3: „Jak mnoho je těch, kteří mě souží.“ Nejen zlí lidé, ale i ďáblové. V Žalmu je i Boží odpověď: „Hospodine, Ty rozbiješ čelisti všem mým nepřítelům“ – nejen zlým lidem, ale i zlým duchům, byť nemají čelisti fyzické, ale duchovní. Toto vysvětlení snu mě napadlo již před čtením Žalmů. Žalmy mi to pak ještě potvrdily. Prosím proto dle Žalmu 59: „Sraz je Hospodine!“

Manželka mi v pondělí ráno 20.10.2003 vnukla myšlenku, že rodiče, kteří nemají zábrany dát zabít své nechtěné dítě před porodem, jsou pak schopni utrápiti až zabít své chtěné dítě po porodu a v jakémkoli věku. Ztratili zábrany,

zničili své rodičovské pudy. Proto je v současnosti tolik lhostejnosti a nenávisťi mezi rodiči a jejich chtěnými dětmi. Bůh mi nečekaně vnukl, abych se omluvil a na úřad zítra nepřišel. Šli tam pouze mí dva svědkové. Mou omluvu předá do ruky úředníkovi M. invalida na vozíku. Svatý Duch mě už dopředu skrze Žalm 36 ubezpečuje o vhodnosti tohoto postupu: „Ano, pachatelé ničemností (co se neštítí zlého) padli, jsou sraženi, nejsou schopni povstat.“ U nemocnice jsem 20.10.2003 stál dvě hodiny sám, spolupracovník se omluvil, že nepříjde. A však dvě ženy mi děkovaly, že tam jsem. Řekly mi, že se tam nenápadně se mnou chvíli modlily.

Bůh mi v úterý 21.10.2003 skrze Žalm 89, verš 24 zaslíbil, že přede mnou potře mé protivníky a porazí ty, kdo mě nenávidí. Ve středu 22.10.2003 mi Bůh vysvětluje Žalmem 45, že jsem v tomto boji jistým způsobem sám a v čele proto, že on mě pomazal nad mé druhy. Toho dne jsme s Petrem C. rozdali před nemocnicí více než 50 letáčků. Řeholní sestra zatelefonovala do radia Proglas a vyzvala posluchače na pochod proti potratům. Redaktorka však připojila výmluvu, že to není předem schválené katolickou biskupskou konferencí.

O těch odpadlých křesťanech v naší republice, kteří svými slovy nebo skutky podporují umělé potraty, mi Bůh ve čtvrtek 23.10.2003 slíbil Žalmem 94, že on je umlčí. Protože potratáři mají tzv. dlouhé prsty na všechny buňky současné společnosti, volám k Bohu slovy Žalmu 59: „Zachraň mě před těmi, kdo prolévají krev.“ Z téhož Žalmu mi přichází i Boží odpověď: „Ty se jím však Hospodine směješ“ a „Bůh mi dá, že spatřím pád těch, kdo proti mně sočí“. Už ráno mé duši dal dobrý Bůh pokrm skrze Žalm 48: „O čem jsme slýchali, to jsme uviděli ve městě Hospodina“ (v Brně – městě horlivého modlitebníka Martina Středy).

Na Obilním trhu jsem se pomodlil za Ivanku ze Zlína, narozenou ve 23. týdnu a vážící přitom 550 gramů. Pak jsem jí požehnal. Manželka četla naší dcerce z Bible příběh Božího muže Gedeona, který pod Božím vedením s pouhými 300 muži porazil armádu 135 000 mužů (kniha Soudců, 6.-8. kapitola). Gedeonovi se podařilo sehnat 32 000 bojovníků. Před bitvou mu ale Bůh řekl, aby do boje nebral nikoho, kdo se bojí. Pak z těch, co se nebojí, aby vybral do boje jen 300 mužů. Příběh mě silně oslovil. Vždyť já mám také velmi málo a často prostých spolupracovníků, ale velmi mnoho vlivných, bohatých, lékařských mi a jinými tituly vyzbrojených nepřátel.

Má psychická bolest poté, co stojím před nemocnicí na Obilním trhu celou dobu služby úplně sám je taková, jako když ďáblový pařáty přejedou po mé duši. Ta je na povrchu silně rozškrábaná v celých pásech. Až do rána následujícího dne trvá než se utvoří duševní strupy a rány se zacelí. Podobnostvím řečeno: Před nemocnicí se podobám správně nafouknutému fotbalovému balonu, do kterého si každý může kopnout. Nikomu se však nezdaří ho prokopnout. Po návratu ze služby, kde jsem byl jen sám, je mi jako když mě někdo vysaje. Jsem jako unavený splasklý balon. Podobně se někdy cítím, ač tam nejsem sám, ale nenávist a zloba okolí je toho dne větší než obvykle. Také manželé S. (mí nejbližší spolupracovníci) mi sdělili, že zbytek dne, kdy byli rozdávat letáčky na Obilním trhu jsou velmi unavení a neschopni žádné práce. Toto vysátí však necítí každý, ale jen ten komu je to dáno, kdo to unese. Ostatní spolupracovníky a spolupracovnice zde Bůh buď chránil nadpřirozenou emocionální anestezií, takže bolest necítili, nebo tím, že zde stáli v okamžicích, kdy nám někdo děkoval a vyjadřoval svůj obdiv. Nebo je Bůh potěšoval tím, že místo zlých lidí právě kolem procházeli lidé hodní, kteří si rádi vzali letáčky. Bůh je věrný. Nenaloží na nikoho těžší kříž, než unese. Je normální, že se člověk bojí protestovat proti těžkému hříchu svých bližních. Těžcí hříšníci totiž obvykle ani po řadě napomenutí nečiní pokání. Někteří z nich však přece jen pokání činí. K vůli nim a kvůli zabránění těžkému hříchu vraždy dítěte stojí za to svou přítomností u místa zločinu, plákatem, hlasitými slovy kající modlitby, vysvětlujícími letáčky napomínat a varovat. Někdy i těšit přímou modlitbou za nemocné a pozehnáním.

Paní prodavačka z obchůdku s kojeneckými potřebami, který blízko nemocnice existoval do roku 2004, mi vyjádřila svůj obdiv a prosila o modlitbu. Modlil jsem se: „Bože prosím, chceš-li, ať získám v Proglasu kněze Martina Holíka a jiné pro pochod na Obilní trh.“ (Bůh mne vyslyšel, neboť Martin Holík se zúčastnil 2. pochodu.) Skrze jisté Žalmy mě Pán Bůh opakovaně ubezpečoval o tom, že se mám nadále modlit nahlas, přestože mě jeden spolupracovník stále a opakovaně přemlouval, abych Žalmy četl potichu. Přibližně 35letý muž mi přišel na Obilní trh poděkovat za to, že tam stojím, že on mě obdivuje. Modlím se: „Bože, prosím Tě, je-li to ještě možné, za nápravu a lítost pro tu ženu, která se dnes chlubila, že zabila své dítě potratem.“ Mladý muž mi na Obilním trhu vyprávěl, že když před šesti lety

jeho manželka otěhotněla, tak ji na radu lékařů chtěl poslat na potrat. Už byla provedena všechna předpotratová vyšetření, když si to s manželkou rozmysleli. Tak se jim narodil kluk a mají z něho velkou radost. On, otec prý není věřící, ale když tento syn dostal meningitidu, tak se za něj modlil a Bůh mu pomohl. Řekl, že meningitida byla asi trestem Božím za to, že oni – rodiče dříve měli úmysl ho poslat na potrat.

Listopad 2003

Navštívil jsem brněnskou faru. Setkal jsem se s manželkou svého kolegy –děkana pravoslavné církve. Ukázal jsem jí fotografie z brněnského pochodu proti potratům a vyprávěl jí o naší akci na Obilním trhu. Vyjádřila mi obdiv.

Dozvídám se, že zdravotnický personál říká operační místnosti, kde zabíjí počaté děti „škrabka“. Neznámá rodina nám na Obilním trhu dvakrát řekla, že ty letáčky, co jsme jim rozdali, se jim líbí.

Prosil jsem Pána Boha, aby mi pomohl se zdravím průdušek, chce-li, abych na Obilním trhu zpíval dále Žalmy. Bůh mě vyslyšel. Už několik dní si u nemocnice připadám při zpěvu Žalmů jako dozorce v Pekle. Zlí lidé mu nemůžou ublížit, ačkoliv od něj musí slyšet pravdu o své vině. Za to ho nenávidí.

V pátek 7.11.2003 jsem členy a příznivce komunity Emanuel na jejich shromáždění vyzval, aby se zúčastnili zítřejšího pochodu.

Kdo je Miloš Bok ?

Ze sekretariátu papeže Benedikta XVI. přišel před časem do Močidlece dopis: „Velevážený pane Boku! S radostí potvrzuji přijetí Vašeho vzácného psaní z 6. listopadu, které bylo stejně jako album fotografií a hudební nosiče s Vašimi kompozicemi Svatému Otci doručeno prostřednictvím Jeho Excelence, nejdůstojnějšího pana biskupa Františka Radkovského. Jeho Svatost mě pověřila, abych Vám za toto krásné znamení Vaší sounáležitosti s nástupcem Sv. Petra a s jeho univerzálním pastýřským posláním upřímně poděkoval. Kéž se Vaší umělecké tvorbě dostane širokého uplatnění ke slávě božského Stvořitele a Spasitele a k potěše a povznesení lidstva. Papež Benedikt XVI. zahrnuje Váš naléhavý úkol do svých motliteb a vyprošuje Vám i Vaší rodině stálou Boží ochranu a bohaté Boží požehnání. S přáním všeho dobrého a

přátelskými pozdravy, Msgr. Gabriel Caccia (Assessor)“ Je krásné a naprosto výjimečné, když se umělec dočká za svého života příležitosti seznámit papeže se svým dílem a se svými postoji a podělit se o své starosti. Obecně lze říci, že této cti se na této úrovni dostává již etablovaným umělcům, ve významném společenském postavení a na vrcholu kariéry. Je v takové pozici Miloš Bok? Těžko. Zřejmě nejvýraznější osobnost české hudby od 2. světové války žije s manželkou a pěti dětmi na faře v Močidleci, v nehostinném přhraničním kraji, v okolí působí jako obětavý varhaník, sbormistr a organizátor hudebního života, komponuje a učí, v éře informací o něj takřka nikdo nezavadí a nestojí. Co více, na velkých církevních svátcích a slavnostech se objevují profesionální tělesa a kšeftem protřelé ateistické mediální hvězdy, které přestože odmítají církev, její učení a morální hodnoty, rádi církevní instituce využívají ke svému zviditelnění.

Píše se rok 1999, nadšené publikum v plné Carnegie Hall odměňuje přítomného jednaatřicetiletého Miloše Boka mohutnými standing-ovation, autor Missy solemnis se klaní na pódiu v tomto obrovském a nejslavnějším sále. Asi podobný pocit měl Antonín Dvořák o sto let dříve; Američané jsou v mnohém zcela odlišní než my, ale jedno se jim nedá upřít. Radují se z talentu jiného, radují se z toho, že mohli být u toho, prostě pravý opak všední české závisti. Po takovém fenomenálním úspěchu by se dostavilo pro amerického umělce množství pracovních nabídek od univerzit, orchestrů, hudebních institucí atd. Americká katolická církev by jistě takovou „star“ také nenechala bez povšimnutí. Miloš Bok však chce působit v Čechách, obracet svoji hudbou lidi k víře a doufá v podporu své matky Církve. A kde je působiště Miloše Boka sedm let po tomto historickém provedení? Vyučuje na ZUŠ v Karlových Varech. Každý soudný člověk – i nevěřící – uzná, že tady není něco v pořádku.

Kdo je tedy Miloš Bok (1968)? Jeho dosavadní životní a umělecká pouť je mimořádně transparentní a čitelná. Jako zcela výjimečný talent byl přijat na pražskou konzervatoř již ve dvanácti letech. O šest let později, přes odpor školy a hrozbu vyloučením ze studií, za pečlivé „ochrany“ STB provede s půlkou konzervatoře svoji Missu solemnis (tu, co byla provedena v New Yorku) v Bohosudově u Teplíc (1986). Místní jezuité se pak stávají jeho duchovními vůdci v mládí. Jeho hudební východiska vychází už tehdy z tradičních, antiliberálních a antimodernistických filozofických premis, z čehož plynou mnohé posměšky a nenávist pedagogů vůči jeho osobě již na škole,

konkrétně demonstrováné opakovaným nepřijetím na studium skladby na konzervatoř. Je veřejným tajemstvím, že jedním z prvních, kdo si pospíšil s odsouzením Missy solemnis tehdy osmnáctiletého Boka, byl jinak všeobecně i v církevních kruzích uznávaný nestor českého hudebního modernismu Petr Eben. V každém případě měl tento fakt pro mladého skladatele trvalé následky, neboť Ebenovi žáci a nohsledi po převratu obsadili většinu funkcí v oficiálním hudebním establishmentu. Krátce po roce 1989 se sice zdá být pro Boka situace příznivější, z této doby pochází několik televizních dokumentů o jeho osobě, stačí ještě pořídit první nahrávku Missy solemnis a provést – s podporou různých úřadů a institucí – oratorium Skřítkové z Křinického údolí (rok 1993, 1994), ale tím krátká epizoda tolerance končí. K moci se v hudebním světě postupně etabloují různé zájmové pakty a zednářské lóže, jejichž nabídky katolík Bok opakovaně odmítá a tím u nich probouzí trvalou nenávist vůči sobě a své hudbě. Pokud se Bok někde oficiálně objevuje, je to výsledkem buď Božího řízení (jako v případě Carnegie Hall) nebo výsledkem soustředěného tlaku a boje. Tak se v poslední době objevil ve vysílání veřejnoprávní stanice Vltava, která ho před tím dvacet let ignorovala, aby představil v několika pořadech téměř neznámou duchovní tvorbu dvou katolických autorů – Liszta a Elgara, jejichž odkaz je mu blízký. Stane se ovšem až po té, co Bok píše stížnost na nedemokratické a totalitářské postupy redakce generálnímu řediteli Českého rozhlasu. Jeho osoba a díla jsou médii (sekulárními i katolickými) až na výjimky nadále ignorována a izolována, i přes mimořádné úspěchy u publika kritika o jeho díle buď vytrvale mlčí, jako kdyby neexistoval ani Bok ani jeho skladby, nebo na něj demagogicky útočí. Posledních deset let jsou jeho díla prováděna téměř výhradně při mších a v jeho režii a s účinkujícími, kteří si jej váží a jeho skladby provádějí za symbolické honoráře nebo zadarmo (těžko říci, zda to má vůbec v dějinách hudby obdobu). Je to jistě silný argument pro kvalitu a trvalou hodnotu díla. Přesto je každé takové provedení (účinkujících je sto a více) značně nákladné a lze ho považovat za zážrak. Jako znamení Boží přítomnosti na těchto nesmírně náročných a vysilujících provedeních se postupně objevuje několik desítek obrácených, především z řad hudebníků, z nichž mnozí přijali kromě víry i jeho pojetí hudby. Po ovoci poznáte je! Poslání komponovat a provádět hudbu k větší slávě Boha je v naprostém protikladu k modernisticky zažitému pojetí hudby operujícím tzv. „profesionalis mem“, jenž popírá vertikální inspiraci a

degraduje tvůrčí činnost na pouhopouhý řemeslný akt bez osobního postoje, bez víry, citu, oběti, angažovanosti atd. Nelze opomenout, že poslední roky se jeho díla šíří i díky obětavým dárcům, nutno však podotknout, že bez této pomoci by nebylo provedeno ani natočeno téměř nic.

A jaký je postoj vůči Bokovi ze strany české katolické církve? Přijmeme-li často omílané polarizované vidění, tak musíme podotknout, že se Bok nachází dokonce pod dvojí palbou. Na jedné straně je pro tzv. liberální katolíky příliš tradiční a snad i triumfální, což by mohlo být vzhledem k jejich filozofickým východiskům snad i pochopitelné. Na straně druhé však tzv. konzervativci, ke kterým má Bok názorově blíže, neboť jeho hudba a postoje vychází ze stejných filozofických hledisek, považují jeho hudební působení za příliš moderní a subjektivní, navíc hudbu od romantismu považují za cosi nepatřičného, vymykajícího se jejich názorovému klíše o úpadku filozofie a umění. Rovněž odmítají, že by soudobá chrámová hudba mohla ještě dnes působit jako evangelizační nástroj. U některých končí hudební vnímání dokonce už v baroku. Často jsme svědky paradoxní situace, že respekt a pochopení Bok nachází u takových kněží, které bychom zrovna zarytými konzervativci nenazvali. Ovšem díky nim a jejich morálním postojům může Bokova hudba alespoň občas zaznít. Zůstává otázkou, zda se konzervatismus sám o sobě a bez morálních skutků nestává pouhou intelektuální konstrukcí a módním projevem. Skutečnost, že Bokovu osobu dlouhodobě ignoruje progresivní Katolický týdeník je celkem pochopitelná, ovšem nad mlčením konzervativního Světla zůstává skutečně rozum stát. Ani jedno periodikum nikdy samo od sebe nejevilo o Bokovu činnost zájem a naposledy nezveřejnilo ani informaci o papežově ocenění Bokovy skladatelské a organizační činnosti. Dochází tak k matoucím a pro člověka neznalého okolnostem pohoršujícímu nedorozumění: nevěřící se domnívají, že Bok je vlastně protěžovaným církevním autorem a věřící zase považují Boka za hudebními kruhy etablovaného umělce. Komu tyto dezinformace vlastně prospívají? Kdo má zájem, aby Bokovo svědectví a jeho dílo zůstalo před lidmi skryto? A tak se po deseti letech jako blízký spolupracovník a svědek Bokova působení ptám: jak dlouho to bude ještě trvat?

Petr Válek, místopředseda Uměleckého sdružení Elgar

Miloš Bok: Credo fis moll pro sóla, smíšený sbor, varhany a orchestr, Hymnus k Duchu svatému pro dětský sbor, varhany a orchestr - plánované provedení obou děl ve světové premiéře se uskuteční 28. 5. 2006 ve večerních hodinách v Praze. Přesné místo a čas bude upřesněn až po uzávěrce, mj. také na internetových stránkách www.elgar.cz.

Poslanec Karas získal mezinárodní cenu

Na mezinárodní konferenci o ochraně rodin a lidského života 25. března 2006 v Rajeckých Teplicích byl poslanec KDU-ČSL Jiří Karas poctěn Cenou dr. Antona Neuwirtha. Tímto způsobem jsou každoročně oceňovány osobnosti, které se významným způsobem zaslouží o šíření úcty k lidskému životu od početí po přirozenou smrt. J. Karas k tomu uvedl, že ocenění chápe nejen jako povzbuzení pro sebe, ale pro všechny, kteří se v Hnutí pro život ČR, jehož je členem, angažují při obnovování kultury života v naší zemi. „Obdivuji vědecké dílo i obecně lidské postoje profesora Neuwirtha a jsem mu hluboce vděčen za všechno, co pro naše země a pro náš křesťanský svět udělal,“ zdůraznil oceněný. Cenu J. Karasovi udělilo Forum života, sdružující na Slovensku většinu organizací zaměřených na ochranu lidského života a ochranu rodiny.

fp

Bude za nás myslet Velký bratr

Znepokojivý signál – v duchu Orwellova „Ministerstva pravdy“ – vyslal 18. ledna Evropský parlament, když schválil rezoluci požadující zrovnoprávnění homosexuálních párů s manželskými. I když rezoluce EP samozřejmě není závazným právním aktem, přesto naznačuje trend, který je velmi nebezpečný. Fakticky totiž připravuje stíhání osob, které odmítnou uznávat rovnost homosexuálních svazků s manželstvím, pro tzv. trestný čin homofobie. Jak totiž v EP prohlásil ministr spravedlnosti pro EU Franco Frattini, „homofobie je porušením lidských práv“, a ty členské státy, které neumožní „sňatky“ nebo „jiné svazky“ osob stejného pohlaví, mají být vystaveny postihům, a dokonce jim prý hrozí vyloučení z Evropské unie.

Zdá se, že evropští poslanci propadli hře na „Velkého bratra“ a osobují si právo, které jim nebylo svěřeno a jež nikomu nenáleží, protože náležením nemůže. A sice právo na zasahování do toho, co si svobodný občan smí nebo nesmí myslet, co smí nebo nesmí říkat, jak smí nebo nesmí vychovávat své děti. Ale nejen to, chtějí nás dokonce trestat za projev jiného názoru, než oni sami určí! Výsměchem lidským právům přitom je, že svobodné vyjádření názoru, tedy základní lidské právo každého člověka, se má stát „porušením lidských práv“. Těto zvláštní logice možná lépe porozumíme, když se podíváme, kdo ji inspiruje. Prezidentem vnitřního výboru EP „za práva lesbiček a homosexuálů“ je viceprezident organizace *Gay & Lesbian Humanists* Michael Cashman. Ten tvrdí, že poslanci EP, kteří nic neudělají proti státům odmítajícím uzákonit „homosexuální sňatek“ (Litva, Lotyšsko, Estonsko, Polsko), se stávají „účastníky násilných trestných činů“.

Z českých europoslanců se touto hysterií nedalo zastrašit jedenáct: Březina, Buzek, Cabmoch, Duchoň, Fajmon, Hybášková, Klas, Ouzký, Roithová, Strejček a Zahradil. Zachovali si vlastní názor, nezalekli se výhrůžek a pro rezoluci nehlasovali. Díky jim za to. Protože 468 europoslanců, kteří rezoluci podpořili, se sklonilo před agresivním diktátem útočícím na jejich svědomí a znásilňujícím právo všech lidí na svobodu názoru.

Jiří Karas, poslanec PČR

Mají se křesťané angažovat v politice?

Otázka veřejné angažovanosti stojí před křesťanem jako problém jeho věrnosti křesťanskému učení. Mnohokrát se v evangeliích říká, že člověk má pomáhat, odpouštět, konat dobro. A jak jinak, než působením ve společenství, které ovšem není omezeno jen na věřící. V demokracii a s využitím moderní úrovně komunikace nejsou možnosti veřejného působení křesťana – soukromého i veřejného – občanského i politického – teoreticky omezeny ničím. Jak je tato „křesťanská angažovanost“ důležitá pro to, zda člověk obstojí před Bohem jako soudcem, je v křesťanském učení vyjádřeno oním: ...jak učiníte nejmenšímu z nich, jako mně byste učinili.

Z pohledu pravověrného věřícího tedy není velký prostor pro spekulace, zda se osobně má, či nemá politicky angažovat. Diskuse o tom, zda se křesťané mají podílet na politické činnosti, jsou však důležité z jiného důvodu.

Zejména v posledních letech je třeba otevřeně a pevně čelit tlakům ateisticky orientovaných kruhů na stažení křesťanů do soukromí, do ústraní, do jakýchsi zvukotěsných ghatt, z nichž nepronikne na veřejnost ani hlásek. Takové nesnášenlivé protikřesťanské tlaky odpovídají trendům tzv. postmoderní doby, jak je formovaly a formují marxistické, liberální i některé jiné, často zákulisní síly. Společným znakem těchto kampaní proti působení křesťanů ve veřejném životě a politice je strach ze zachování a rozvíjení základních křesťanských hodnot cti, morálky, přirozeného práva a ochrany všech forem lidského života. Křesťanské hodnoty jsou totiž překážkou na cestě k neomezené moci světových liberalisticko-socialistických center. Proto se z jejich strany vede politické tažení za zpochybnění křesťanského světonázoru i proti křesťanské politické angažovanosti. V jádru se tím mívá občanská a politická práva křesťanů. Bohužel, výsledkem chabé obrany před těmito tlaky je už téměř obecně sdílený předsudek, že církve se nemají (a nesmějí!) angažovat v politice. Jestliže však křesťané nechťejí popřít sami sebe, nechťejí se rozejít se svou vírou, nemohou se stáhnout do ústraní. Politická angažovanost není jen občanským právem každého křesťana, ale také jeho povinností před Bohem.

Bilancujeme-li veřejné působení církví po listopadu 1989, vidíme na jedné straně nesporně pozitivní výsledky například v sociální oblasti, ve školství, zdravotnictví či charitě. Na druhé straně jsou zde zřetelné problémy v komunikaci s občanskou společností a v prezentaci církví navenek. Je to škoda, protože od obrazu církví (byť jen mediálního) se odvíjejí nejen vztahy s veřejností, ale mnohdy i církevní politika státu. Dávno víme, že většina pracovníků sdělovacích prostředků je orientována buď přímo proticírkevně, nebo alespoň značně kriticky. Avšak příčinou není jen mnohokrát zdůrazňovaná setrvačnost ateistického působení někdejšího totalitního režimu či nedovzdělanost konkrétních lidí. Někdy jde i o nechť křesťanů nastavovat vlastní kůži, nebo o přesvědčení, že věci se stejně „vyřeší mimo nás“.

Ani pracovníci státního aparátu, kteří zastupují moc výkonnou, často nemají na problémy (jimž dobře nerozumí) vlastní názor a přebírají názory médií. Připomínám jen podivně zablokovanou smlouvu s Vatikánem, zamrzlý návrat odcizeného majetku nebo okleštění pravomocí církví v novele církevního zákona. Pokud opodstatněné názory věřících nedoléhají k politikům dostatečně zřetelně, obvykle v jejich rozhodování převládají stanoviska církvím nepřívětivá.

Neměly by se právě církve soustavněji vyjadřovat k záporům a kladům veřejného i politického života? Zdá se, že stále větší důležitosti nabývá otázka, do jaké míry církve uznají za vhodné zvýšit svou angažovanost ve věcech veřejných, a nebojme se upřesnit: angažovanost politickou. A nejen v politické kultuře není situace tak růžová, aby se křesťané mohli oddávat sladké nečinnosti. Naopak, stále více se u nás i ve světě ukazuje, že bez duchovní obrody vedené církvemi nemá euroamerická civilizace velké šance na přežití. Většímu zapojení církví do veřejného života a politiky žádný zákon nebrání. K církvím se dnes stále hlásí přibližně jedna třetina našeho desetimilionového národa. Právě tito občané by nepochybně přivítali výraznější působení zastřešujících duchovních institucí na politickém poli. Byl by to obrácený trend nežli pasivní smíření s vytlačováním do ghetta.

Jistě je na místě i úvaha, zda má existovat samostatná politická strana s křesťanským názvem a zda politické zájmy všech křesťansky orientovaných občanů má zastupovat jen tato jedna strana. Křesťansko-demokratická či křesťansko-sociální orientace je základem mnoha evropských i světových politických stran. Není tedy důvod, proč by i křesťansky orientovaní čeští občané (byť se třeba liší v důzřezích na různé oblasti politiky) neměli mít svou vlastní stranu. A zvažujeme-li, zda je vhodné soustředit zástupce křesťanů do jediné politické strany, nemůžeme ignorovat zkušenosti z politické praxe. Ve stranách, kde jsou křesťané v menšině, zpravidla není naděje na prosazení jejich zájmů. Naopak tam, kde křesťanská orientace převládá, vznikají správná rozhodnutí. Proto je výhodné a důležité, aby křesťané své politické síly řetězili, a netříštili.

Jiří Karas, poslanec PČR

Jak hodnotit eutanázii?

Je to zločin proti lidskosti, jak ho za války praktikovali nacisté, kteří tímto způsobem likvidovali lidi psychicky nemocné a mentálně postižené? Nebo je to dobrá (krásná) smrt, jak si ji údajně představovali staří Řekové, nebo jak se uplatňuje v některých státech Evropy, především v Holandsku a v Belgii u tzv. nevyléčitelně nemocných? A nebo je to vražda a to vražda loupežná?

Ti, kteří se eutanázie dopustili za války, byli souzeni za zločin proti lidskosti jako váleční zločinci. Staří Řekové za dobrou smrt považovali smrt

v boji nebo i smrt vlastní rukou, pokud se dostali do pro ně neřešitelné situace, ale ne při nemoci.

Aplikace eutanásie v Holandsku či v Belgii jako řešení vážné nemoci při trvalých bolestech nebo v bezmoci při neschopnosti se sám o sebe postarat na požádání dotyčného, aby byla jasná dobrovolnost a snahu po uplatnění podobného řešení i u nás však beru jako zločin loupežné vraždy. Asi si říkáte, že jsem se zbláznil, ale podívejte se na to z jiného úhlu pohledu.

Ti, co údajně o ukončení života „dobrovolně žádají“, jsou ve většině případů staší lidé, kteří celá léta platili na daních zdravotní a sociální pojištění, ze kterých se platily potřeby jiných. Teď, když sami potřebují léčbu a tišení bolestí, a tedy by z tohoto svého pojištění měli čerpat pro sebe, se jim nabízí, a spíše vnucuje jako řešení eutanásie! Tak, jako těhotným ženám je jako řešení jejich problému nabízen potrat, čili zabití (vražda) nenarozeného. Bezmocného človíčka, tak těmto potřebným je jednak odmítána potřebná péče a jako řešení nabízena smrt. Dost na tom, že i na léky si musejí často připlácet. A o tuto smrt jsou nuceni si sami požádat! Tedy zase je to zabití a vlastně vražda člověka, protože je to plánované! A protože tím chtějí ušetřit jeho peníze za jeho léčení, tak jde o vraždu loupežnou! Pokud tohle schvaluje parlament, tak schvaluje loupežné vraždy svých voličů, a jako takový se staví mimo zákon, nehledě na to, že mimo zákon se staví také strany, hnutí i jednotlivci, kteří takovýto zákon navrhují, doporučují a schvalují, neboť je zamýšlen proti určité skupině lidí, podobně jako nacisté byli proti lidem jiné rasy, komunisté proti lidem jiné třídy atd.

Je to v zásadním rozporu s naší ústavou a nelze takový zákon obhajovat. Ústava musí mít určité hlavy neměnné! Mezi ně patří ochrana života a jeho nedotknutelnost, proto potraty i eutanásie nemohou být chráněny a obhajovány zákony, či se snad stát součástí právního řádu! Orgány, které toto navrhují, se samy staví mimo zákon a jako orgány státní správy se stávají nevěrohodnými pro možnost dalších podrazů na voliče.

Co se „dobrovolnosti a svobodnosti“ takovéto žádosti týká, je to úplný nesmysl. Takováto žádost je vždy zcela vynucená, a to podmínkami, za kterých pacient tuto žádost podává. Pokud se mu uleví, je mu pomůženo nebo je mu poskytnuto společenství, nemá už dotyčný důvod o eutanásii žádat, takže eutanásie je vždy přáním někoho druhého a ne toho, koho se má týkat! Hodí se třeba, aby dotyčný umřel, protože se po něm bude dědit, nebo je nám

jinak, nejvíce ekonomicky, pětěží! Postižený, pokud žádá sám, žádá tak ve strachu, že se jinak bolesti nezbaví, nebo že už nebude dále léčen. Případ Terri Schiavové je zvlášť otřesným případem, kdy o tuto eutanásii žádá z naprosto sobeckých důvodů její manžel a která je usmrcena vyhladověním a žízni za dohledu soudců!

Žadatel vlastně volá o pomoc, zoufale touží po společenství bližních. I v něm je mu lépe, i v něm se také lépe a v klidu umírá.

Návrhy na přijetí a schválení eutanásie dávají vesměs lidé zdraví, kteří se domnívají, že jsou snad nesmrtelní, případně, že jich se to nikdy týkat nemůže. Na jejich místě bych váhal si něco takového i jen myslet!

Místo vyhazování peněz za tyto asistované vraždy, za zbytečná léčení papalášů v zahraničí, když je možná léčba u nás a jsme si všichni rovni (nebo už zase jsou někteří rovnější?) je třeba rozšířit hospicovou a paliativní léčbu, a zajistit tak důstojný odchod člověka, neposkvrněný jeho vraždou.

To, že i u nás prý dochází k nelegální eutanásii, nemůže být důvodem pro její beztrestnost. To už můžeme říci, proč soudit a trestat vraha za vraždu, vždyť vraždit se stejně nepřestane, a je to to samé!

I když to může znít jako nadsázka, přesto propagace eutanásie je zločinem proti lidskosti a je stejně zavrženíhodná jako propagace jakéhokoliv násilí proti kterékoli skupině lidí nějak se lišících.

RNDr. Petr Benda

Pravda o J. A. Komenském

Válka třicetiletá nebyla válkou náboženskou. Náboženství bylo jen zástěrkou, kterou protestantská strana sledovala především cíle politicko – ekonomické. Účelem tohoto dobrodružství bylo zvrátit moc katolických Habsburků v Evropě, tak aby panovník byl zbaven absolutní moci a stal se jenom figurkou k vykonání vůle stavů. O to hlavně šlo ve válce. Válka třicetiletá vznikla a skončila v Praze. Začala svržením místodržících. Po korunovaci Ferdinanda II. na českého krále roku 1617 byl Thurn povýšen z karlíštejnského purkrabího na místo dvorního sudího, což ale finančně obnášelo jen 400 tolarů ročně místo 8 tisíc tolarů ve funkci karlíštejnského purkrabího. Tohle vedlo k rozhodnutí Matyáše Thurna a jeho přátele k pochodu na Pražský hrad. Byl to Joachim Schlik, kdo přišel na nápad svrhnout Slavatu a Martinice

i s písařem z oken Pražského hradu (1618). Jako každá dlouhá válka, měla i tato za následek hluboký propad morálky a mravnosti, což se projevilo zesurovením obyvatelstva, které navíc bylo zdecimováno hladem, chorobami a pověřivostí. Další pokles mravnosti byl podporován nemravnými knihami, které se tiskly a pašovaly do Čech protestanty ze sousedního Saska, především z tiskařské dílny Harnacka v Drážďanech. Proto jezuité tyto knihy pálili, před mravní zkázkou tak chránili prostý lid (srovnej s dneškem a státem legalizovanou pornografií v prodeji).

Po hrůzách třicetileté války byl si Ferdinand III., panovník dobrotivé mysli (i vůči Čechům ji měl ve svrchované míře) vědom, že se habsburská monarchie musí zotavit z následků dlouhého válčení dlouholetým mírem. Okolnosti jemu ani jeho nástupci na trůně nebyly příznivé. Svůj podíl viny na tom nese i J.A. Komenský.

Naděje českých exulantů na návrat do vlasti po Bílé hoře (1620) trpce byly zklamány Vestfálským mírem (1648), který o nich neučinil žádné zmínky, přestože Komenský prosil, prý se slzami v očích, švédského kancléře Axela Oxenstjerna, aby ho obměkčil a on se zasadil při jednáních o návrat českých exulantů, jejich amnestii a restituci majetku. Komenský jako mluvčí „Jednoty bratrské“ viděl, že by to bylo, řešeno na úkor švédských zájmů, a proto se stal bezvýznamnou osobností při jednáních o míru.

Žijeme v době, kdy do výkladu českých dějin vnikla demagogie politiky. Nesouhlasím s tvrzením, že s vítězstvím protireformace začala v duševním životě českého národa poušť. Svatořečením mučedníka Jana Nepomuckého zásluhou jezuita Bohuslava Balbína začíná období duchovní obrody českého národa, které nám dalo české baroko.

Velká část Čechů hledala za třicetileté války útočiště v zemi hlavního zrádce a protivníka českých nadějí, v zemi kurfiřta saského a zbytek byl rozptýlen po celé protihabsbursky smýšlející Evropě, zčásti ve spřízněném Polsku (Lešno) s Habsburky a na Slovensku.

Pod vlivem spisů německého mystika Mikuláše Kusánského, švýcarského okultisty T.B.Paracelsa, anglického F.Bacona, vytvářelo se myšlení J.A.Komenského. Nejvíce na Komenského působil německý luteránský kněz J.V.Andreä (1586-1654), spoluzakladatel „Bratrstva růže a kříže“ a Paracelsus. Komenského zeť Petr Figulius byl příbuzným rosenkruciána Benedikta Figula, který měl vliv na Komenského. Tito rosenkruciáni promíchali

křesťanství s okultními vědami, zvláště s alchymii a kabalou, aby se pak pokusili o „reformu světa“. Když pak Komenský požádal o přijetí do společenství „Bratrstva růže a kříže“, podal mu Andrea informace stran tajných společností. Právě z jeho spisů čerpal Komenský vědomosti ke své pansofii (vševědy). Vše, co potom konal v politice, dělal v zájmu podkopávání katolicismu, tedy proti politice Habsburků. Šel tak daleko, že jako vyslanec „Jednoty bratrské“ vyjednával o vojenskou pomoc u tureckého sultána. Naštěstí se Turci zastavili na jižní Moravě a dál do Čech již nešli a obrátili se nazpět. Komenský si základní rosenkruciánské myšlení ponechal natrvalo. Celý směr díla Komenského je pro křesťana-katolíka zavádějící. Spoléhal více na rozum než na Boží Slovo. Domníval se, že svět se bude postupem času stále zlepšovat, což je charakteristické pro jeho spis „Cestou světla“. Antikrist pak bude svázán celosvětovou vzdělaností.

Jako tonoucí stěbla se chytal Komenský „prorocství“ přítele, protestantského kněze Drabíka a jiných pseudovizionářů, aby je sepsané roku 1664 poslal do Paříže politickým rádcům francouzského krále a povzbudil ho k boji s rakouským císařem. Dokonce roku 1665 navázal opět styky s Turky v Uhrách (jako kdysi v době Thurnově) ke křišení muslimské výbojnosti do Evropy. Pro vítězství „své církve“ Komenský byl ochoten spojit se s kdekým, i s Turkem, nepřítelem křesťanství. Jemu a emigraci třicetiletá válka nebyla dosti dlouhou a dosti krutou v utrpení. (Josef Pekař) S výhradami proto musíme pohlížet na jeho pacifické projevy („Anděl míru“) píše-li ve své „Panegyrsii“ slova o zlu nenávisti náboženské, o svobodě a rovnosti ve světoobčanství, o svobodě a rovnosti ve světoobčanství. V jednom z jeho posledních spisů „Výzvy Eliášovy“ je hlavním tématem všenáprava.

Svobodným zednářům se zalíbila Komenského idea postupného zdokonalování světa, idea budování chrámu moudrosti a univerzálního jazyka. Také zednářská symbolika je často odvozena z tisku na titulních stranách Komenského děl. Přijímáním některých názvů Komenského děl vznikla po roce 1918 v Brně lóže „Cestou světla“, v Ostravě „Lux in tenebris“ (Světlo v temnotách), v Čechách roku 1919 lóže J.A. Komenský, jejímž členem byl protikatolicky píšící Alois Jirásek (pamflet Temno). Ve svém dílku „Poklad“ se vyznal k zednářství. Návrh úpravy a výzdoby valonského kostelíka v Naardenu, kde je Komenský pochován, je dílem zednářů.

Ještě po Vestfálském míru byl Komenský politicky činný a domníval se, že situace není zcela beznadějná. Proto využíval kdejaké politické zápletky proti Habsburkům, které by vedly k omezení jejich moci. Za vlády Karla I. byl povolán anglickým parlamentem do Londýna k reformě anglického školství. Brzy potom Londýn opustil, když zjistil, že se ocitl v prostředí, kde by mu nekvetla pšenice, s katolickou královnou Jindřiškou. Až teprve ve Švédsku anašel movitého mecenáše Ludvíka de Geera. Tento protestantský zbrojař najel učence k reformě školství. Šest let je Komenský vodil ze nos, peníze vložil do jiných záměrů a k reformě nedošlo. Tak se museli ve Švédsku rozloučit s neproduktivním pedagogem.

Po krátkém oddechu se rakouská monarchie stále nárazníkem proti výpadům osmanské říše, díky její existenci a chrabrosti bojovníků, přežila Evropa jako křesťanská. O tom se zarytě mlčí a uctívají se v českém národě jména, která znamenají pro něj jenom negativa.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Vliv zednářů ve španělské občanské válce

V dřívějších dobách zasahovali svobodní zednáři do politického dění ve Španělsku v bojích o španělské právo na národní sebeurčení. Španělsko bylo silně infiltrováno revolucionářským duchem zednářství, které se nikdy nezřeklo svého protikatolického, republikánského a anarchistického vzoru ve Francii z roku 1789. Proto zde byl vliv „Velkého Orientu Francie“ trvale nadprůměrného trvání a přinesl své ovoce v republikánsko-anarchistických proudech za socializace Španělska. To mělo také rozhodující podíl na zmatcích prvních šesti let po skončení 1. sv. války.

Po šesti letech revolučního neklidu s neustávajícími pouličními nepokoji a s hlubokou politickou krizí, následovalo šest let vojenské diktatury generála Prima de Rivery s výslovným nebo tichým souhlasem většiny národa. Byl to Andalusan, měl dobré srdce a dobrý rozum. Jeho činnost a hnutí jeho stoupenců se nesly v duchu hesla „Vlast, katolická víra a monarchie“.

Zednářské lóže byly hnací silou boje za svržení vojenské diktatury. Nemohly se spokojit s hospodářským rozvojem, inspirovaným ekonomickým nacionalismem, který měl umožnit tuto modernizaci španělského hospodářství prostřednictvím desetiletého plánu vytvoření státních monopolů (petrolejářský

monopol). Vysoké vojenské kruhy, na něž se generál tři dny před svým pádem obrátil s patetickou výzvou, zareagovaly na jeho žádost o podporu politiky vlašně. Armáda byla obzvláště infiltrována zednáři. Úzká vrstva španělské inteligence byla rovněž silně zavázána zednářstvu a měla před nastolením vojenské diktatury rozhodující početní zastoupení v parlamentu (cortesu). V opozici proti generálovi byli „staří politici“ z parlamentní éry, v opozici byly i univerzitní kruhy, intelektuálové Athenea, Kolegia advokátů, rovněž tak regionalisté, neboť režim chtěl skoncovat s přední úlohou Katalánska jako mýtu „separatismu“ v zednářské režii. Pád režimu urychlila těžká světová finanční krize. Král Alfons XIII. proto pověřil po odstoupení Prima de Rivery (1930) generála Dámasa Berenguera sestavením nové vlády.

V srpnu 1930 došlo dohodě republikánů a socialistů s levicovou složkou katalánského separatistického hnutí na společný postup. V armádě se šířily zednářské nálady na povstání a vyvolání revoluce. Mezi dělnictvem se šířil nepokoj v prosinci 1930, paralelně s vojenskou vzpourou v Jace. Jak bylo naplánováno, došlo k pokusu o generální stávkou. Situace se tak vyhrtila, že bylo nutné vypsát volby, nejprve komunální. Ty se uskutečnily v dubnu 1931. Ve většině metropolí skončily vítězstvím koalice republikánů, socialistů a odborů. Voliči se vyslovili pro republiku. Král, aby předešel krveprolití a s ním i většina ministrů, po převzetí ultimata Revolučního výboru, vzdal se výkonu královské moci a opustil Španělsko.

14. dubna 1931 se Revoluční výbor přetransformoval do funkce prozatímní vlády a za všeobecného nadšení levice byla vyhlášena republika. Těsně předtím bylo prohlášeno Katalánsko za republiku jako první krok k ustavení „konfederace iberských národů“. Bylo to zednářstvo, které stálo za vyhnáním královské rodiny a za zřízením republiky. Ihned po vyhlášení republiky zaslal „Velký Orient Španělska“ pozdrav republice v boji za osvobození španělského lidu od jha monarchie a katolické církve.

Republika byla pokusem o vymýcení katolicismu ze Španělska. Pronásledovaná církev zvýšila svoji morální sílu, a ta ji učinila ještě odolnější a obávanější u nepřátel. Agrární reforma byla socialistou a zednářem Azaňou, vůdčí osobností tohoto období, chápána jako nástroj k rozbourání jedné z bašt starého Španělska. Jakobínství se postavilo proti dvěma sociálním stavům: vojenskému a církevnímu, které zednáři považovali za baštu španělského

konzervativismu, založeném na národní tradici „Vlast, katolická církev, monarchie“.

Již na počátku španělských bojů (1936) se nejenom tamější zednářské velkolóže (Velký Orient a Velkolóže Španělska), nýbrž i zastřešující organizace AMI (Association Masonnique Internationale) hlásily politicky a světonázorově k rudému Španělsku. Proto výkonný výbor v roce 1937 na svém lednovém zasedání v Paříži rozhodl, že je povinností všech zednářů neodkladně volat na pomoc našim španělským bratrům, španělští zpravodajové v zednářské režii psali, že zde nejde o ledabylý spor, nýbrž se zde rozhoduje o osudu dvou světových názorů, zcela odlišných v chápání světa, jeho vzniku a dalšího vývoje. Španělsko se tudíž stalo laboratorním pokusným králíkem proti všemu náboženskému, katolickému, církevnímu.

Zednáři spolupracovali v důležitých funkcích rudého Španělska jako předáci odborových syndikátů, vlády a generality a svým ideovým vystoupením získávali v cizině sympatizanty s protikatolickým postojem, vysílání dobrovolníků a dodávky válečného materiálu a techniky.

V říjnu 1936 vznikl v ČSR celostátní „Výbor na pomoc demokratickému Španělsku“. Koncem dubna 1937 se konala v Paříži konference sedmnácti komunistických stran na podporu „demokracie“ ve Španělsku, které se za KSČ účastnili Gottwald se Širokým. V srpnu 1937 působila ve Španělsku delegace poslanců KSČ (Vodička, Šverma) a jednala s představiteli komunistické strany Španělska a Lidové fronty v Madridě, Valencii a Barceloně o sblížení ČSR s rudým Španělskem. Bojovalo zde přes dva tisíce čs. interbrigadistů (komunisté Josef Pavel a František Kriegel, budoucí představitelé 25. února 1948 a Pražského jara 1968). Vedení internacionálního boje bylo v rukách agentů NKVD. Bylo zavražděno přes 100.000 katolíků!

Ačkoliv na začátku roku 1936 měly lóže španělského zednářství jen kolem šesti tisíc členů, byly přesto od založení republiky vlastní vedoucí silou. Obzvláště byla zednáři infikována armáda. Zednářská ideologie udělala všechno pro vyburcování států z jejich neúčasti a lhostejnosti k událostem ve Španělsku. V důsledku falešných zpráv psal prohradní československý tisk, že u Madridu se bojuje za Prahu, aby bylo liberální Španělsko osvobozeno z klerikálního jha, pod nímž doposud trpí. Když vzplálo na počátku občanské války v Madridu na 150 kostelů a klášterů a ve Valencii na sto, Šrámkův tisk „Venkován“ mlčel. Šrámek již tehdy byl politicky spjat se zednářskou

politikou Beneše jako socialisty, jenž nás dovedl do náruče kremelského belzebuba Stalina se sloganem „Se Sovětským svazem na věčné časy“. Toto satanské dílo – komunismus dodnes stále obchází svět.

Politika svobodných zednářů přinesla Československu jenom strádání a morální devastaci. Podepsala se na třech generacích. Zednářství je duchovně historický problém lidstva, s nímž je nutné se vypořádat v zájmu pravdy, míru a pokoje lidem dobré vůle.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Věřím, že všechno prověří čas, aneb rozhovor s básníkem

Několikrát v životě jsem propásl příležitost potkat se s básníky, které jsem miloval či jsem k nim vzhlížel jako k nedostižným mistrům slova i poetických světů. A pak jsem si jednoho dne řekl, že svou nesmělost vyměním za „drzost“, neboť každé takové setkání se stává svátkem, obohacením všedního dne o nebyvalé valéry. Básníka Karla Dachovského, inženýra a kněze, jsem poprvé potkal při tvorbě almanachu OS „Před hradbami noci“, který vyšel těsně před Vánoce 2004. Od té doby postupně mezi námi vznikalo přátelství, jež literárně vyvrcholilo ve sborníku šesti básníků, „Země, v níž se rozednívá“ na sklonku loňského roku. Musím však přiznat, že mě nejvíce zasáhla sbírka veršů Česká odysea z roku 2003, v níž Karel Dachovský je svůj nejosobitější, nejzralejší. Právě tato šestá kniha veršů se právem řadí k tomu velmi dobrému, co v české poezii na začátku jednadvacátého století vzniklo, byť za nezájmu médií. Pevně věřím, že poezie básníka K. Dachovského je i bude pro mnohé pramenem živé vody.

1. Již několik let vím, že se poezie stala součástí tvého života. Čím se ti odměnila?

Poezii píši od svých dvaceti let. Ve třiceti jsem vážně onemocněl maniodepresivními stavy. Bylo to vyvoláno výslechy kvůli tehdejšími mému členství ve františkánském řádu. Mám sklony k depresím a četba a psaní veršů jsou mou radostí. Tak se projevuje, že v životě je něco za něco. Poezie je pro mne sváteční záležitost, nemohu psát bez inspirace, ale to je psaní, které přichází nečekaně. Systematicky tvořit neumím (takové psaní praktikoval básník František Lazický, tvořil každý den od 19 do 24 hodin).

2. Spravuješ nakladatelství „Řád“ i vydáváš stejnojmenný časopis. Kolik času to měsíčně obnáší, jestliže musíš s tímto ještě spojit posílání kněze?

Na jaře 1990 jsem založil své nakladatelství „Řád“. Byly to zlaté doby. Měl jsem roční obrát 750 000 Kč, což byly tehdy velké peníze.

Dne 12. února 1993 jsem byl vysvěcen na kněze a můj čas se rozdělil na dvě poloviny – kněžskou a nakladatelskou činnost. Zájem o knihy však rok od roku upadá, neumím si však představit, že by to bylo ještě horší. Svůj časopis „Řád“ (informace z Církve, ochrana nenarozeného života, křesťanská literatura) vedu už 11 let. Náklad je stále stejný – 1 100 výtisků. Vychází jen 3x ročně. Kněžskou činnost jsem vykonával naplno v kostele v Holešovicích v letech 1993 – 5. Byl jsem tam kaplanem Václava Malého. Potom jsem už jen kněžsky vypomáhal v kostele sv. Rocha na Žižkově. Nyní nejsem příliš hekticky vytížen.

3. Nemohu se nezeptat na trochu ožehavou věc... Proč jistí básníci jsou mediálně vynášeni až do nebes a jiní si ani, jak se lidově říká, neškrtnou? Nedostává tím literární demokracie pěkně na zadek?

Mám dojem, že v médiích není kvalita psaní prvořadá. Rozhodují známosti mezi vlivnými lidmi a některými spisovateli a básníky. Věřím, že všechno prověří čas.

4. Jaká jména tě v české televizi nejvíce přitahují?

Nikdy nebylo v Čechách tolik básníků, jako je nyní. Mimořádným zjevem je poezie Jiřího Haubera. Ten je však úplně „zasutý“.

5. Už jsem se příliš dlouho nikoho nezeptal, proč spisovatelé, básníci nevyjímaje, přestali být svědomím národa? Možná jsou, ale pak píší ne v jinotajích, ale přímo v nesrozumitelných hádankách...

Zdá se mi, že se nynější básníci příliš nevyznají v politice. Tím, že směšný náklad většiny sbírek se pohybuje ve stovkách, klesá tak možnost, že by básníci oslovili větší počet lidí, neřku-li národ.

6. Jaké jsou tvé dnešní vzpomínky na exil ve Velké Británii?

Do Londýna jsem emigroval v roce 1986. S emigranty bylo těžké vyjít, naopak bez nich bylo smutno. V Anglii sem trpěl depresemi, takže návrat do vlasti byl pro mě vysvobozením. Mohl jsem tam trochu nahlédnout, jak se dělá nakladatelská činnost (něco jsem pochytil z rozhovorů s Alexandrem Tomským, ředitelem nakladatelství Rozmluvy). Takto vyzbrojen lepším rozhledem jsem mohl začít vydávat knihy už na jaře 1990.

7. O literárních plánech se nemá mluvit... Každý si je chrání zuby nehty. Je možné pro jednu udělat výjimku?

V létě chci napsat životopis P. Bradshawa, misionáře na Islandu a na Sibiři. V příštím roce chci vydat svou sedmou sbírku básní „Sepnuto duhou“.

8. Na jakou letošní knihu se nejvíce těšíš?

Úplně upřímně říkám, že se těším na básnické almanachy. Letos by měly vyjít nejméně čtyři.

9. Nobelova cena je nejvyšším literárním oceněním... Myslíš, že někdy spadne i do české kotliny?

Takovou osobnost, jako byl Jaroslav Seifert, nevidím. Nevím, zda něco přijde zase do Čech. Upřímně, neznám po zadí udělování Nobelovy ceny.

Děkuji za rozhovor.

V Nechvalicích, dne 25. března 2006

Vladimír Stibor

Agnus Dei

Luciána Stiborová

*Tajná touho moje,
nejsi mi nablízku,
abych Tě mohla kolébat
v náručí nebo laskat ve vlasech.
Nejsi ani v dálce,
abych Tě neviděla,
neslyšela Tvé jisté kroky.
Nejsi ani uprostřed,
abych Tě slyšela zpívat Agnus Dei...*

Příteli z Tamilské pouště

*Nikomu neříkej,
že se za mne modlí
každý den jeptišky z leprosária;
polykají po hrstech indické nebe,
odhalují tvář,
musí-li se sklonit,
vyměnit fáče
léky na utišení...
Nikomu neříkej,
jak jsou šťastné.
Jednou se k nim vrátím.*

Pod noční oblohou

*A otevřeš-li dlaň
jako mřížovou tepanou klec
s neklidnými zvířaty,
zvedne se oblak prachu
nedaleko mé krajiny.
Podívej,
řeknou nosičky vody,
stezku
zasypal popel z lávových polí.*

Provinilý úsměv

*Strážce majáku
postaví na oheň konvici s vodou;
přístí vlna,
jež se neslyšně opře o zed'
vymazanou písněmi kosatek,
bude ještě vyšší,
sladká jako velbloudí oči...*

Vladimír Stibor

O autorovi

Vladimír Stibor se narodil v roce 1959 v Benešově u Prahy. Celé své dětství prožil v kraji kamenů, v kopcích pod Cunkovem, kam se téměř po dvacetiletém pobytu v Praze vrátil. Nemohl studovat, protože jeho otec nepodepsal, že souhlasí se vstupem sovětských vojsk. Vyučil se jako knihkupec v Luhačovicích, posléze si dálkově udělal gymnázium. Prošel řadou zaměstnání. Je ženatý, má dcery Dianu a Luciánu, dvouletého syna Štěpána. Vydal sedm básnických sbírek, z nichž poslední, „Návrat měsíčních vzducholodí“ vyšla v roce 2005 v nakladatelství Knihovna Jana Drdy Příbram, nákladem 600 výtisků. „Řeka poutníků“ byla jeho jedinou knihou povídek z roku 2003. Rovněž se podílel jako editor a spoluautor na vzniku tří básnických almanachů. Z kraje Sedlčanska a Petrovicka spatřily světlo světa tři sborníky zachycující tuto krajinu v rozmanité šíři. Je členem Obce spisovatelů. Byl přítelem básníka Vlastimila Maršíčka, dlouholeté přátelství jej pojí s panem doktorem Jaroslavem Hovorkou z Kamy, básníkem, spisovatelem a osobním lékařem Jana Wericha.

Vladimír Stibor si o poezii myslí, že je nedílnou součástí tohoto světa. Vrací se převážně tehdy, trpíme-li nedostatkem krásy.

V Nechvalicích u Sedlčan, 27. ledna 2006

Vladimír Stibor

Milanovy Villonely

Jméno Milan Křesadlo není docela neznámé. V šedesátých letech před dvoutisícovkou Čs. rozhlas dokonce odvysílal řadu jeho pohádek a v produkci Čs. televise se objevila jeho celovečerní „Růžová Anička“, v hlavních rolích s čelními herci scény Národního divadla. I když on sám s „velkou“ dramatickou formou nebyl vůbec spokojen (a po odvysílání „chodil kanála ma“, jak se tehdy říkalo), televizní dramaturgyně paní A. Jurásková byla přesvědčena, že z něj vychová českého Exupéryho. Křesadlo se ale rozhodl uniknout „slávě“. To byl konečně celý on. Rebel do morku kostí po předcích proti všem lžím a zlořádům všude, a dokonce i rebel pro Krista.

Po dlouhých odmlkách se ozýval jinak. Je udivující, že teprve až dnes se odhodlává, aby se jeho studentské verše dostaly na světlo světa. Není ale vlastně dvakrát se co divit, i když některé jeho básničky vyšly v ostravském Rudém květu. Začal psát dva roky před maturitou (1950), a to byla tuhá

stalinská léta, kdy jen usmát se při hodině „Marxáku“ bylo považováno za provinění proti vítězství dělnické třídy .

On byl a je naopak názoru, že se spisovatelé mají usmívat textem. Tehdy před maturitou vznikly lehkovážné „Krkonošské elegie“, které zmizely v kterémsi dívčím šuplíku ... Básnický se shlédl v našem králi poesie Nezvalovi, Rimbaudovi a ovšem Villonovi.

Villonely samotné psal od roku asi 1948 do druhé půlky padesátých let.

Název sám napovídá, že šlo o nespokojené verše, někdy prostořeké rýmovačky pro povyražení a útěchu jeho vlastní a nevelkého okruhu kamarádů či kamarádek. Je s podivem, jak málo se od těch dob změnilo, a bude tedy osvěžením, zábavné i zajímavé se podívat přes desítky let do přítomnosti nazpět.

ITIS, April 2006

Zrození Villonel

*Ať zazní moje písně
jak kdysi dávno zněly
ty
jichž autorem byl Villon
a
ať se zvou Villonely.*

Villonela

*Pravda ta se nemění
a nejde ji vyvrátit
má pevné kořeny
a postav se třeba na hlavu
pravdě se krev nezpění*

Kantor

*Kantor jehož páteř rákosu se podobá,
ten nám jistě mládež
mravně čistou vychová*

(pokračování)

Testament

*Až se rozvine před tebou
ten šílený koberec běhoun
v okamžiku tvé smrti,
kde budou nitky tvých skutků?
Okamžiky v zátoce Kentauru
budou lehké jako éter,
hřeby, které podrží tvůj život pro věčnost,
budou nevolnosti a přidržování Kristova kříže,
jako drží ministrant lem ornátu
při Tridentské mši.
Nebudeš vzpomínat na číši vína
z tuniských hroznů,
nebo na hrozny samotné.
Proč jsem hleděl příliš na krásu,
a ne na mince,
které mohou ulehčit tíži?
Naslouchám často francouzštině
s hrdelním er,
je to na radiu hned vedle stanice
s Bachovou mší h-moll.
Poslouchám a tepne mě
sem tam nějaké slovo,
ale význam znám
jen při hluchém čtení novin.
Proč jsem nepil vodu z Rýna,
proč jsem se nepřesídlil
do západního Berlína?
Mohl jsem přivést
půl kufru marek.
Je to jako při rybaření,
Báseň může přijít, kdy chce,
ale daří se jí,
když jsi přikován
pod zlatou renetou*

nebo na lůžku mezi municí –
haldami knih z tvého nakladatelství.
Pro některé je málo myslet,
smát se, plakat nebo křičet.
Mladá žena Terri Schindler-Schiavo
už je patnáct let na přístrojích.
Uprostřed hrůz televizních novin
bývá šot zvířátka v zoologické.
I ten zlý se někdy
raduje z mláděátka.
Proč ji chtějí poslat na věčnost,
podle nich jen do prachu krematoria,
když slyší, raduje se a trpí?
Kdo ví, co je to za myšlenky v její hlavě
nebo srdci nebo duši?
Nepočítá se, že by se mohla modlit.
Jistě jsem i trpěl,
ale básně přicházely lehce od Boha,
což si málokdo uvědomí.
Jako ševel v ráji
nebo tanec mezi krinolínami.
Byl jsem někdy tupý,
polku neumím dodnes,
obdivoval jsem páry
tančící rock and roll
na ruské lodi Stroganov,
která mě měla dovézt do ráje,
ale žádný tady není.
Snad některé země registrují,
že není jenom práce
ale i oparný dech při nedělní mši.
Londýn je ale léčka ptáčnickova.
Nikdo nebyl tak tupý
při ministrování jako já,
snad jen děti s nízkým IQ

*by svedly méně než já.
Přece jsem se stal knězem,
jinou pohmutku jsem neměl
než lásku k utlačované Církvi.
Dnes bych to nedokázal.
Jako dospělý jsem nikdy nekolaboroval.
Po patnácti letech od pádu komunismu
nechápu příliš patera Bártu
v pekle pozemských kobek.
Už dokážu pochopit kněze Kamaryta,
který u sklenice piva
bilancoval svůj týden
s estébákem Zbořeným.
K zpovědi chodil
jednou za měsíc
Z čeho se zpovídal,
ví jen Pán Bůh.
A tak mě, Pane, neopust'.
Vím, že si nezasloužím
ani jeden verš,
a přesto je mi smutno,
když v můj sluch nedrnkají
struny božské harfy.*

2.1. 2005

P.Ing. Karel Dachovský

Zastavení

*chvěje se zachvívá nechtěná membrána ticha
do kruhu let škrábána bolesti krvavá rýha*

kmen dubu seménko jehož vzklíčí již brzy

*deště v tom závětrí nečistých mechů
vláha tak opojná sladká plná budoucích vzdechů
i mrazů přepevný vysněný vzdálený stisk
břežnová jitra v pupenech svírají laločný list*

*chvěje se zachvívá nechtěná membrána ticha
slovo a myšlenka poselství od a pro člověka
dřevo svíjí se bolestí pokora pokojně dýchá*

*v hluboké studnici času
ukryto břemeno vin
člověk člověku člověkem*

*na dlani hořící slzy
na srdci čadící stín*

2.2. 2006

Josef Menšík

Nedostatek odvahy

Janka Procházková

Jen nevyřčená slova

*vyrývají šrámy
na desku vzpomínek.*

*Statisíce minut
promarněných příležitostí*

proměňují

slzy v oceán.

A mou touhu

*jak hozenou větvičku
odnáší dravý proud*

Bez Tebe

Marie Dolistová

*Z rámu roků, dní, hodin, minut i vteřin
Vystupují obrazy, tváře, gesta, tóny a slova
Sněží, sněží na všechno
Někde písek, někde vlny vod
Vločky času usedají, pohřbívají vše
Bez Tebe, bože
jsme třepetajícím se cárem látky ve větru
náhodně zachycené na větvi života
Bez Tebe, Bože, jsme zanikajícím echem
výkřiku osamoceného trosečníka ostrova Země v pustině vesmíru
Bez Tebe
Hraje vítr na flétny stébel travin
píseň o marnosti
Bez Tebe nadarmo koluje v žilách krev, když ztuhne k nicotě
Bez Tebe se nadarmo staví města,
ze kterých svědkové pomíjení v rozvalinách,
na smetištích času, obrušování zrnky písku,
pohlcování vegetací, kde kopečky travnaté náhrobky
rozpadlých domů i s rezavými hrnci dávných obyvatel
Ta touha, touha po smyslu
a mráz kolem
Tiché hvězdy
Kadidlo mlh v obřadu stvoření
pod hostí Slunce
RESURREXIT Velikonoc*

*Z hlubin své duše
volám k Tobě Pane
a prosím
láskou sežehni
mé srdce
aby se nebálo
svědčit
o pokladu víry*

*Tvé slovo Bože
učí moji duši
a ona před tabulí života
vyznává lásku
jako princip
všeho*

*Nauč mě Pane
lásce ke všem lidem
a moje srdce
rozdej všem
aby už
nikdo nebyl sám*

Zdenka Líbalová

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2006

*„Každý kříž, který člověk nese
cílevědomě jako kříž Kristův
s jistou dávkou ochoty,
nutně přinese plody.
A často krásnější,
než by si člověk mohl vymyslet.“
(P. MUDr. Ladislav Kubíček)*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Milí přátelé,

málokdo si připouští, že žijeme v období Apokalypsy. Ta trvá nejméně od 25. 2. 1948. Éra komunismu byla zlá a tvrdá, atmosféra nedýchatelná. Teď se ale s úsměvem pokračuje ve vraždění nenarozených dětí – interrupce jsou hrozným zločinem, který přivolává Boží hněv (potažmo antikoncepční pilulky a nitroděložní tělíška). Do pekla půjdou nejenom zrůdy, ale i ti, kteří jsou elegantní a úsměvní, ale nelitují svých těžkých hříchů. Evropa je v těžké krizi. Na jedné straně si lidé hoví v blahobytu, ale nestarají se o masové zločiny ve své zemi. V takovém stavu není divu, že Církev ztrácí, počet věřících se zmenšuje, kněžstvo vymírá a není takřka žádný kněžský dorost. Není divu, Církev se příliš přizpůsobuje nekřesťanské společnosti. Taková Francie bývala baštou katolicismu, její dnešní Církev nemá skoro žádný vliv. V parlamentu je 60% poslanců-zednářů. Ti se stále snaží ohánět zprofanovaným heslem: „Rovnost, volnost, bratrství“. Co to je za stát, který má státní svátek v den, kdy se lůza dala do pohybu a nastala krutá a zákeřná Francouzská revoluce? V Británii není situace lepší.

V Evropě jsou už jen tři státy, které nepropadly masovým zločinům – interrupcím. Baštou katolicismu je nyní Polsko – opravdu náš vzor. Není divu, že evropští bezbožníci útočí na Polsko. Pisálek z Berlína ohavně napadá polského prezidenta Kaczyňského. Pak je tu ještě Irsko. Tamější katolicismus ztratil však mládež – ta propadla hédonismu a blahobytu ze zvýšené životní úrovně. Irsko tak nebude mít budoucnost. Ještě tu je miniaturní Malta. Navazuje na slavné tradice maltézských rytířů, kteří zahnali islám od Evropy. Velmi sympatický ostrov, kde většina praktikuje katolickou víru.

Básník Jan Zahradníček byl prorokem. Ve svých skladbách „La Saletta“ a „Znamení moci“ popsal bolševickou přítomnost a bezbožeckou budoucnost. Konec však vidí příznivý: Krista. Zahradníček napsal: „Šlo o to proniknout hlasem, provrtat/přísností slova rozžhaveného/to, čemu od věčnosti nebyla dána žádná řeč./žádná ústa, žádný nástroj, žádný dech/a co se teď s démantnou neprostopností/srazilo proti nám/v jedinou kráčeající zeď./“

Jsou to krutě krásné básně: „V této hodině temnot, v něž Evropa potápí se./zatímco ruka kněze prodloužená staletími nám žehná./A je to sám Kristus, neboť ta ruka je probodená/a vrací se zase k svému hřebu, k své nehybnosti/a všude se dějí přísná opatření./aby se nepohnula už nikdy.“

Divím se a obdivuji, jakou moc má Panna Maria, že zadržuje rameno trestající ruky svého Syna (viz zjevení v La Salletě). Soudobé zjevení Panny Marie v Medžugorje se církevně prošetřuje a snad budeme brzy znát výsledek. (Letos uplynulo 25 let od začátku zjevení.) Každopádně je Medžugorje významným duchovním centrem, kde se lidé obracejí, záračně uzdravují, je tu mnoho zpovědí a probudilo se zde mnoho povolání ke kněžství a řeholnímu životu. Před 25 lety Panna Maria řekla vizionářům: „Řekněte vesničanům, ať jdou na pole Gumno, a tam se mne budou dotýkat.“ To se stalo. Tam, kde se dotýkali, šaty Panny Marie ztmavly. To se vysvětlilo tím, že jsou hříšní lidé. A vyzvala je, aby se chodilo jednou měsíčně ke zpovědi. Toto jsem kázal v pěti kostelích, ale mám dojem, že účinek mého kázání je pramalý.

Chci se ještě vrátit k předvolebnímu období. Biskupové vydali pastýřský list. Ten byl na první pohled pěkný a duchovní. Ale měl značnou vadu na kráse: Zapomnělo se výslovně na interrupce. Lidé po vyslechnutí listu v kostele se mě ptali: „Koho vlastně máme volit?“ Když jsem byl v exilu v Anglii, biskupové před volbami (rok 1987) také vydali pastýřský list a v něm v popředí kladli důraz na postoj politiků k interrupcím. Naši stateční biskupové z roku 1949 by razantněji vystupovali proti interrupcím.

Ačkoli jsem volil KDU-ČSL, vidím zde v současnosti hlavní vadu, že vedoucí této strany rezignovali na zápas o zákaz interrupce zákonem. Také svého nejlepšího člena, JUDr. Ing. J. Karase, postavili na kandidátce na nevolitelné místo. Slyšel jsem v rozhlasu, že bude poslán na velvyslanectví do Uzbekistánu.

Podivuji se, že Katolický týdeník nezveřejnil informaci o mé nové knize – životopisu Alfie Lamba, misionáře Mariiny legie v Jižní Americe. Ve sloupku s novými knihami nemají problém zveřejnit pohanské tituly, bez potíží upozorňují na knihy kontroverzního nakladatelství Vyšehrad. A tak jsem já – kněz „trestán“ za kritičnost k některým článkům Katolického týdeníku. To se týká i čísla 30, kde je článek „Zajímavé filmy podle Vatikánu“. V roce 1995 Papežská rada pro hromadné sdělovací prostředky vybrala 45 filmů, které doporučuje jako nejlepší. Katolický týdeník dodává: „I když se dalo očekávat, že na seznamu budou filmy zobrazující násilí a sexualitu v omezené míře, přesto zde najdeme i snímky, které mají sexuální obsah, je v nich přítomna nahota, obscénní jazyk i explicitní násilí. Jedná se však o filmy mající určitou míru ukázněnosti, která je odlišuje od morálně a umělecky bezcenných

výtvorů.“ Co k tomu dodat? V seznamu je dvakrát vyvýšen i režisér Bergmann, který je znám svými prasárnami ve filmech, které se dají označit za pornografii. To, co provedla Papežská rada (i potažmo Katolický týdeník), je paskvil. Rozhodně by se pod to nepodepsal Jan Pavel II., kterého mám rád. To, že mám pravdu, dosvědčuje i fakt, že odpadlý kněz a zednář Odilo Štampach si v Lidových novinách pochvaluje, jak těch 45 filmů, vybraných Papežskou radou, je fajn.

Mám před sebou fotografii z jednoho časopisu. Jde o uctění památky křesťanských mučedníků vězněných za komunistického režimu. Fotografováno je na vyšehradském Slavíně v den umučení sv. Jana Nepomuckého, 20. března 2006. Jsou tu vyfotografovaní kněží zúčastnění při této slavnosti. Vedle sebe stojí kněží vězněni komunisty (arcibiskup K. Otčenášek a P. M. Pometlo, OFM) společně s kněžími – agenty StB. Je to dost zvláštní. Já nikoho neodsuzuji. Snad tito oltářní spolubratři konají pokání a při případné změně politického klimatu nám nevráží kudlu do zad. Poslal jsem kardinálu PhDr. M. Vlčkovi seznam 42 kněží – agentů StB v pražské arcidiecézi. Odpověděl mi, proč mu to posílám a že neznám souvislosti. Pan nuncius a arcibiskup Graubner na zaslání seznamu neodpověděli. Souvislosti náhodou znám dobře, protože už 32 let stojím v první linii Církve (té pronásledované).

Dostala se mi do rukou teprve teď vzácná kniha od Marie Svatošové „Až k prolití krve“. Je v ní líčen život zavražděného kněze, P. MUDr. Ladislava Kubíčka. Je to úžasné svědectví kněžského života. Tento kněz rovněž silně působil na matky, aby donosily počaté děti.

Cituji z knihy: „Ladislav, kterého strana a vláda dávno ze zdravotnictví vyhodila, si už s těmito problémy prsty pálit nemusel. Jeho už nikdo nemohl nutit potraty provádět. Přesto k tomu nemlčel. „Sám jsem Otce Ladislava osobně neznal, ale vyměnili jsme si několik dopisů,“ píše MUDr. Miloslav N. Začalo to v roce 2001, kdy vyšla nová náplň přípravy katestací z gynekologie a porodnictví, kde byla uvedena podmínka provést v předatestační přípravě dvacet interrupcí. „Tehdy jsem s několika přáteli rozpoutal kampaň za zrušení této podmínky. P. Ladislav byl jedním z mála, kteří se aktivně zapojili. Jak? Jednoduše sedl a 26. 11. 2001 napsal Ministerstvu zdravotnictví: „Seznámil jsem se s požadovanými podmínkami ke gynekologické atestaci. Jako věřící lékař nemohu souhlasit s požadavkem

umělého ukončení těhotenství. Pracoval jsem na třech gynekologiích a nikdy jsem nemusel žádný potrat udělat – po dohodě se šéfem. S odvoláním na respektování svědomí zdravotníků, na lékařskou etiku a Chartu základních práv se ptám: Nebylo by možno udělat podobnou výjimku i u uchazečů o atestaci? Je to požadavek nejen nás, věřících lékařů, ale i lékařů, kteří s potratem nemohou souhlasit na základě svého svědomí a etických zásad. Byla by přece škoda, kdyby kvalitní část lékařů byla takto diskriminována a naše zdravotnictví ochuzeno o kvalitní odborníky s vysokými etickými zásadami. Nežijte mě už přece v politickém totalitním systému, snad by tedy šlo podobné totalitní požadavky změnit i v našem zdravotnictví. S díky za pochopení, MUDr. Ladislav Kubíček.“

„Nakonec se nám s pomocí senátorky Dr. R. podařilo, že byla ona ostudnost – aspoň formálně – z podmínek vypuštěna,“ raduje se ze společného úspěchu gynekolog Dr. N.“

Otce Kubíčka jsem znal osobně. Poprvé jsem ho viděl sloužit mši svatou v roce 1974 v kostele ve Sloupu, kde probíhalo týdenní školení likvidátorů škod v chatě pojišťovny, právě když jsem do pojišťovny nastoupil.

Podruhé to bylo v roce 1985 ve Vysokém, kde jsem byl týden. Otec L. Kubíček měl faru plnou mládeže a já jsem jim promítal diapozitivy o sv. Padre Piovi doprovázené textem z magnetofonu. Tyto pořady jsem tehdy vyráběl. Fotografie Padre Pia mi půjčil kardinál Tomášek, já jsem je ofotografoval na diapozitivy. Jakmile byl Otec L. Kubíček přeložen, na jeho místo přišel františkán P. Antonín Kejdana. K němu jsem často jezdil na faru, takže jsem dobře poznal působiště jeho předchůdce. Otec Antonín brzy ztratil státní souhlas k duchovní službě, protože nosil do kostela františkánský hábit, což církevní tajemník nesnášel.

Otec MUDr. Kubíček odebíral časopis „Řád“ i knihy z mého nakladatelství.

Svatý mučedníku, Ladislave, oroduj za nás!

Znovu ujišťuji o své naprosté loajálnosti Svatému Otcí.

Srdečně Vás zdravím a žehnám

P. Ing. Karel Dachovský

8. 9. 2006

Curriculum vitae

Na duchovní bojiště jsem vstoupil před Velikonocemi 1974 přistěhováním do tajného kláštera františkánů v Liberci. Do noviciátu jsem vstupoval s Petrem Záněm 14. 9. 1974. Představeným kláštera byl Otec Jan Baptista Bárta, OFM, který odseděl 16 let ve vězení. Napsal jsem o něm později dvě knihy. Pracoval jsem v pojišťovně jako likvidátor škod na věcech movitých. Ve volném čase jsme studovali teologii. V domě jsme měli kapli, chodili jsme se do ní modlit v hnědých hábitech. Brzy byly v Liberci kláštery tři. Vše šlo dobře šest let, ale v září 1979 přišla razie Státní bezpečnosti. Já jsem se ze stresu a také ze studijního a pracovního vyčerpání nervově zhroutil. Přestěhoval jsem se ke svým sestřím do Prahy, kde jsem pracoval jako poštovní doručovatel. V práci mě přepadala StB a vozila mne na dlouhé výslechy do Bartolomějské. Tady mi vyhrožovali, že mne zavřou do blázince kontrolovaného StB. Proto jsem se rozhodl odejít z řádu. Řízením Božím jsem byl tajně vysvěcen na kněze 31. 10. 1981. Sloužil jsem mše svým sestřím v našem bytě. Doba katakomb skončila až 12. 2. 1993, kdy jsem byl poslán do duchovní správy v Holešovicích jako kaplan mons. Václava Malého. Ten se mnou jednal velmi přátelsky. Dne 1. 5. 1995 mě pověřil tehdejší generální vikář ThDr. J. Škarvada, abych převzal duchovní správu u sv. Rocha, protože tamější kněz, P. Slouk odcházel do Brna a kostel se měl zavírat pro nedostatek kněží. Farnost to byla živá (dvě nedělní mše svaté s účastí celkem 150 věřících). Mým nadřízeným byl P. Kellnar, který mi plně důvěřoval a světil mi celý chod u sv. Rocha. Vše trvalo idylicky 7 let, poté vystřídal Patera Kellnara P. ICLic. M. Szabo, se kterým jsem si hned od začátku nerozuměl, a vytlačoval mě systematicky z chodu farnosti. Farnost byla úředně zrušena a přifařena k sv. Prokopovi. Největší ranou pro komunitu u sv. Rocha bylo přeložení nedělní mše svaté z 9:00 na 11:00. Farníci sepsali petici (55 podpisů), aby tomu zabránili. To však generální vikář, ThDr. M. Slavík ignoroval. Většinu farníků tvořily ženy, které mají povinnost vařit nedělní oběd, a 11:00 jim nevyhovuje. Takto se stalo, že mši svatou v 11:00 navštěvuje 45 lidí, většinou neznámých (místo dřívějších 90) a farnost se rozprchla po kostelích celé Prahy. Farnost u sv. Rocha přežila komunisty a církevní tajemníky, ale je zdecimovaná v roce 2006. Navíc 17. 8. 2006 mi Pater Szabo sdělil, že mě už nepotřebuje. Ocitl jsem se tak kněžsky na dlažbě a připomíná mi to dobu katakomb. V něčem to přece jenom je lepší. Nemusím se bát StB a smím

přistoupit k oltáři v jakémkoli kostele. Věřím, že zvítězí zdravý rozum. A budu opět, třeba i částečně, zapojen do duchovní správy.

12. 9. 2006

*P. Ing. Karel Dachovský,
v roce 58 od začátku Apokalypsy v českém národě*

Irsko

Největší irské katolické noviny „The Irish Catholic“ (30 000 výtisků) nyní mají polskou přílohu. V zemi žije 160 000 Poláků. Editor O' Sullivan řekl, že Poláci jsou trhem, o který je třeba pečovat. Většina mladých Irů nechodí do kostela, ale v polských kostelech je nával. Do země má přijít víc polských kněží. Arcibiskup Martin věnoval polské komunitě kostel sv. Elden ve středu Dublinu.

The Tablet, 5. 8. 2006

* * *

Biskupové katolíků i anglikánů odsoudili společnou mši svatou, které se zúčastnili u oltáře tři katoličtí kněží – augustiniáni a anglikánský kněz koncebroval. Eucharistie byla podávána jak katolíkům, tak anglikánům. Augustinián P. O' Donovan toho nelituje a myslí si, že jednal správně.

The Tablet, 22. 4. 2006

Turecko

Kardinál W. Kasper, hlava Papežské rady pro křesťanskou jednotu, řekl, že nevěří, že by teď integrace Turecka do Evropy byla možná. Řekl to po několika násilnostech na katolických kněžích. V Turecku žije 71 milionů – převážně sunnitských – muslimů. Žije tu také 150 000 křesťanů (z toho pětina katolíků). Papež má navštívit Istanbul a pravoslavného patriarchu 30. listopadu.

The Tablet, 8. 7. 2006

Rakousko

Svěcení jediného kandidáta na kněžství v Horním Rakousku bylo oddáleno. Kandidát A. Golatz totiž zpochybnil praxi svěcení jen celibátníků. Biskup L. Schwarz z Lince si ho pozval na dlouhý rozhovor. Vedoucí kněžské rady v Horním Rakousku, P. W. Sommer, varoval, že umlčování lidí je kontraproduktivní.

The Tablet, 8. 7. 2006

Austrálie

Novým arcibiskupem arcidiecéze Canberra-Goulburn se stal M. B. Coleridge (57 let). Má doktorát z biblistiky z Říma a studoval i v Jeruzalémě. Přednášel teologii v Melbourne (1991 – 97). V letech 1998 – 2002 pracoval ve Státním sekretariátu Vatikán. V roce 2002 se stal pomocným biskupem v Melbourne. Bude věnovat zvláštní pozornost: sjednocení diecéze, podpoře politiků a pomoci přežít australské etické základně. Řekl: „Australský étos a kultura tíhnou k pragmatismu, ale pouhý pragmatismus může vést k cynismu. Jakmile se to stane, etická základna se rychle zhoršuje, a protože zde ještě nejsme, měli bychom si dát pozor.“ Jinde řekl: „Jedinou věcí, kterou mám jako biskup, je Ježíš.“

AD 2000, 7. 8. 2007

Jižní Korea

K oslavě 50 let činnosti Mariiny legie v zemi byl uspořádán kongres s účastí 130 000 legionářů. Arcibiskup Cheong ze Soulu řekl, že před 50 lety procento křtů bylo 1%, nyní je to 10%. Velkou zásluhu na tom má Mariina legie. Každý třináctý katolík v zemi je legionář.

Ve světě je přes 3 miliony aktivních legionářů.

„Maria Legionis“, 2006

Čína

Vláda uvěznila další dva kněze podzemní katolické Církve. Otec Lu po svém vysvěcení v roce 1990 byl už třikrát uvězněn (z toho 3 roky v pracovním táboře). Otec Guo (svěcen roku 1998) byl teď uvězněn poprvé.

Biskup Jia Zhiguo byl uvězněn znovu v listopadu 2005, nikdo neví, kde je. Byl vězněn osmkrát (celkem strávil 20 let ve vězení). Je vyvíjen tlak na podzemní Církev, aby uznala státem podporovanou Katolickou vlasteneckou asociaci.

The Catholic World Report, duben 2006

* * *

Čína je opravdu bolševická říše zla. Každé druhé počaté dítě je usmrceno. Více jsou zabíjena děvčata, takže v Číně je už nedostatek žen. Národ Uyghuru má být vyhlazen násilnou sterilizací. V zemi je mnoho úředníků dohlížejících na to, aby se ženám nenarodilo druhé dítě. Také internet je hlídán 30 000 dohlížiteli. Při censuře spolupracují i americké firmy (Yahoo, Microsoft). Katolíci jsou velmi pronásledováni. Muž, který hodil na plakát s Maem vejce, dostal 16 let vězení. Vězňům jsou odnímány orgány.

Population Research Institute Review, květen – červen 2006

Mexico

Kardinál F. Arinze, prefekt Kongregace pro bohopoctu, napsal biskupovi Arizmendimu (diecéze San Cristóbal de Las Casas), aby ukončil takzvanou domorodou nebo indiánskou církev. Nová politika Arizmendiho znamená, že zabraňuje aktivitám mnoha hnutí a řádů a kritizuje celibát kněží. Vysvětlil velké množství trvalých ženatých jáhnů a rozmlouvá celibátním kandidátům jejich touhu po kněžství. Předpokládá, že brzy bude zrušen povinný celibát pro kněze. Myšlenka Arizmendiho už pronikla také do Guatemaly, Bolívie, Ecuadoru a Peru.

The Catholic World Report, duben 2006

Kanada

Kanadská řeholní konference (CRC), sdružující 200 řádů, napsala 26-ti stránkový dopis kanadským biskupům, v nichž nesouhlasí s církevním učením o mnoha morálních záležitostech a žádá revizi. Jde prý o mínění většiny katolíků v zemi. Dopis se týká: rozvodu, antikoncepce, ochrany proti AIDS, eutanázie. Protestuje se proti nedostatku svobody projevu v univerzální Církvi. Požaduje se znovuzavedení generální absoluce a „dialog“ o svěcení žen a přijetí svazku homosexuálů. Chce se zavést přístup ke svátostem rozvedených a znovu sezdaných. Kardinál Oullet řekl, že dopis klade prst na zranění v naší společnosti (postoje k homosexualitě) a vítá pozvání k zamýšlení a dialogu.

The Catholic World Report, duben 2006

Tanzánie

Tanzanijská biskupská konference zahájila proces blahořečení prezidenta Nyerere. Narodil se roku 1922 v chudé rodině, každý den chodil 13 km do školy, učili ho misionáři z Maryknollu (z USA), podporovali ho ve studiu na pedagogické fakultě. Má také vystudovanou univerzitu v Edinburgu (Skotsko). Byl učitelem a profesorem. Založil politickou stranu TANU, která dovedla zemi k samostatnosti. V roce 1962 se stal prezidentem. Na rozdíl od jiných prezidentů nestavěl monumenty. Byl člověkem lidu, nikoliv diktátorem. Lid ho považoval za velkého sociálního vůdce (něco jako Gándhí). Nikdy nezneužil moc k osobnímu zisku a neohrozil zájmy lidu pýchou, mocíctivostí a prestiží. Spojil zemi navzdory etnickým rozdílům. Zemřel roku 1999.

The Catholic World Report, duben 2006

Kazachstán, Kirgizstán

Byli vysvěceni dva katoličtí biskupové. Pro Kirgizstán 51letý jezuita Nikolaus Messmer. V zemi je 5 000 katolíků. Země je muslimská. Nový světitel biskup pro Kazachstán je Athanasius Schneider. V zemi je 40 000 katolíků (hlavně z etnik Poláků, Němců a Ukrajinců deportovaných sem Stalinem). Země má tři diecéze a sedm biskupů. V zemi je 40 % ruských pravoslavných a 38 % muslimů.

The Tablet, 17. 6. 2006

Afghánistán

Misionářky lásky (Matky Terezy) mají klášter v Kábulu (4 sestry). Budou pomáhat dětem, jejichž situace je zlá.

The Tablet, 27. 5. 2006

Bulharsko

V Sofii byl postaven katolický kostel (první po 60 letech). Nahrazuje kapucínský kostel, klášter a školu vybombardovaných Spojenci v roce 1944. V zemi je 70 000 katolíků.

The Tablet, 27. 5. 2006

USA

Tom Monaghan – ultrakonzervativní katolický miliardář, který získal peníze z provozu prodejen pizzy, chce uskutečnit svůj sen: Vybral si 5 000 akrové pole rajčat, aby postavil katolické město Ave Maria, kde bude katolická univerzita stejného jména (první nová katolická univerzita po 40 letech v USA). Věnoval 400 milionů dolarů a už se staví. Univerzita bude v plném provozu na podzim 2007 s 5 000 studenty. Město bude mít 25 000 obyvatel (v 11 000 domech). Vše bude kolem kostela 30 m vysokého s křížem (33 m – největší v zemi). Monaghan (je mu 68 let) chce zachovat katolicitu města opatřeními, která konsternují sekulární svět. Jednak tím, že spolu s partnery bude ovládat hospodářský život. Takže bude zakázáno prodávat pornografii, bude se kontrolovat přístup ke kanálům kabelové televize, bude zakázáno prodávat antikoncepční prostředky. Nebude mít mnoho překážek, protože ho podporuje guvernér Floridy Jeb Bush, bratr prezidenta a konvertita ke katolicismu. Monaghan a jeho spojenci vykreslují nové město jako záchraný člun ortodoxního katolicismu na rozbouřeném moři mravního relativismu, chránící pravou víru před bezbožným světem a od katolíků, kteří nemají stejnou vizi Církve. Řekl: „Není mnoho těch, kteří jsou autentickými katolíky.“ Ave Maria má být citadelou, z které se obnoví Amerika. Řekl: „Věřím, že celé dějiny jsou jednou velikou bitvou mezi dobrem a zlem. Nechci stát bokem.“

Byl vychován řeholnicemi v sirotčinci a začal své impérium Domino's Pizza s 500 dolary. Stojí teď za ním mnozí vlivní konzervativní katolíci. Jeho projekt se zrodil v roce 1998, když otevřel kolej Ave Maria ve svém rodném Michiganu. Kolej bude zavřena, až bude v provozu Ave Maria na Floridě. V roce 2000 v Michiganu vznikla právnická fakulta, která už má absolventy a posílá je po celé zemi, aby bojovali s interrupcemi, výzkumem embryí, klonováním, homosexuálními „manželstvími“, morálním relativismem a světovým terorismem. Proč Florida? Radní v Michiganu odmítli souhlasit s rozšířením univerzity.

Univerzitu podporují: kardinál Schönborn z Vídně, kardinál Pell z Austrálie, z USA kardinál Egan (New York) a kardinál Maida (Detroit).

Proboštem nové univerzity je jezuita, P. Joseph Fessio. On také spojuje s Vatikánem. V šedesátých letech studoval v Tübingenu a byl žákem nynějšího papeže. P. Fessio také řídí nakladatelství Ignatius Press, které vydává papežova díla v angličtině. Když se P. Fessio setkal s nově zvoleným papežem, ten se ho hned zeptal: „Jak se vede Ave Maria?“

Nevýhodou projektu je to, že je uzavřen chudým lidem. Domek tam bude stát 500 000 dolarů.

The Tablet, 1. 6. 2006

* * *

Arcibiskup Raymond Burke ze St Louis byl jmenován do Nejvyššího soudu apoštolské Signatury ve Vatikánu. Je to uznání jeho vynikajících schopností církevního právníka. Je také znám tím, že v roce 2004 při kampani před prezidentskými volbami prohlásil, že varuje kandidáta Kerryho před tím, aby nepřistupoval k Eucharistii kvůli své podpoře liberálního přístupu k interrupcím. To vyvolalo celonárodní diskusi. K jeho postoji se přidalo mnoho biskupů.

Nyní má apoštolská Signatura 19 členů (z toho 3 američtí biskupové). Členem je i prelát Opus Dei – biskup Javier Echevarria Rodriguez.

The Tablet, 15. 6. 2006

* * *

Arcibiskup Ch. Chaput vyzval k podpisu petice za volbu ve státě Colorado na ochranu manželství jako svazku jednoho muže a jedné ženy a za zákaz interrupcí v pozdějším stadiu těhotenství. Každá petice musí mít alespoň 68 000 podpisů. Biskup Sheridan varoval, že jestliže je legalizováno „manželství“ homosexuálů, kostely, které takové „svatby“ odmítnou pořádat, mohou ztratit daňové výhody a každý projev zatracující homosexuální styk bude trestán vězením. To ponižuje křesťanský pohled na manželství a sexualitu na bigotnost.

AD 2000, 7. 8. 2006

* * *

Biskup John W. Yanta je znám po celém světě tím, že ve své diecézi Amarillo (Texas) založil řeholní společnost kněží pro život („Společnost misionářů evangelia života“). Spolu zakladatelem je Pater F. Pavone.

Biskup Yanta byl dosazen do diecéze Amarillo v roce 1997 a hned začal posílat věřící k interrupčním klinikám k veřejné modlitbě. Od té doby se tu snížil počet interrupčních klinik z jedenácti na dvě. V roce 2005 vydal pastýřský list o přirozeném plánování rodičovství a nařídil ho vyučovat během přípravy na manželství.

Jako ocenění dostal od největší organizace pro život – HLI cenu kardinála von Galena.

Front Lines, jaro 2006

* * *

Marion „Doc“ Hile z Portlandu se modlí každý den u interrupční kliniky Lovejon Surgicenter, a to pět hodin denně, bez ohledu na počasí. Už to dělá 20 let. Je mu letos 100 let.

Front Lines, jaro 2006

* * *

Nejvyšší soud rozhodl, že pouliční demonstrace pro život nemohou být zakázány podle federálního zákona zakazujícího organizovaný zločin. Nový zákon byl schválen všemi osmi soudci Nejvyššího soudu. Tím končí i dvacetileté soudní spory s obhájci života nenarozených.

Nejvyšší soud projde další zkouškou. Guvernér státu Jižní Dakota, M. Rounds ve svém státě podepsal zákon zakazující takřka všechny interrupce. Oponenti zákon napadli a platnost bude pozdržena, než rozhodne nejvyšší instance. Guvernér Rounds zasadil první ránu zákonu Nejvyššího soudu z roku 1973 (případ Roe versus Wade) umožňujícímu interrupce v celých USA.

The Catholic World Report, duben 2006

* * *

V zemi je 226 katolických kolejí a univerzit. Nejstarší katolickou univerzitou je Georgetown University. Stěží ji však lze nazvat katolickou. Biskupové si nevědí rady. Jsou zde homosexuální kluby, kluby pro svobodnou volbu pro interrupce, učí zde profesoři souhlasící s interrupcemi a eutanázií. Na slavnostech univerzity se rozdávají kondomy a antikoncepční pilulky. Jsou sem zváni schizmatičtí kněží a politici schvalující interrupce. Bohužel, takových „katolických“ univerzit je v zemi víc. Někázni se vyznačují i některé univerzity vedené jezuity.

The Catholic World Report, duben 2006

* * *

V říjnu 2006 počet obyvatel dosáhl 300 milionů. Z toho 36 milionů jsou imigranti. Hispánci tvoří 14 % obyvatel, což je víc než počet čemochů. V roce 2004 má být v zemi 400 milionů obyvatel (hispánců má být 25 %, čemých 14 % a asiátů 7 %).

Population Research Institute Review, červenec – srpen 2006

Velká Británie

Protestantský zednářský Oranžský řád ve Skotsku má organizovat vyučování o náboženské toleranci pro své mladé členy (16 – 25 let), aby se

radikálně bojovalo s bigotností a sektářstvím. Má se s tím začít na podzim a budou zde mluvit o své víře představitelé náboženských komunit (také katolíci). Mladí budou navštěvovat také mešity a katolické kostely, aby se spřátelili se svými vrstevníky. Plán schválilo 700 lóží ve Skotsku a bude se žádat parlament o finanční podporu tohoto projektu. Velmistř Ian Wilson chce otevřít lóže (které někteří považují za zastaralé a bizarní), aby se učilo toleranci.

The Tablet, 5. 8. 2006

* * *

Vláda v říjnu vydá dokument, podle kterého se zakazuje diskriminace homosexuálů. To může v nejhroším případě znamenat zavření katolických agentur pro poskytování adopce a pěstounství. Tyto agentury odmítají dát do adopce děti homosexuálním párům. Arcibiskup Peter Smith prohlásil, že katolické školy, farnosti, střediska a ostatní instituce budou nadále odmítat používání svých prostor skupinám obhajujícím interrupce nebo homosexuální „manželství“.

The Tablet, 8. 7. 2006

* * *

Amnesty International – světová organizace hájící práva lidí, zvláště politických vězňů, změnila postoj k interrupcím. Svůj dřívější neutrální postoj vystřídala „péč“ o reprodukční „práva“ žen – tedy právo na interrupci.

Mnoho aktivistů pro život protestovalo, také biskup Michael Evans, který byl členem Amnesty 30 let.

The Tablet, 29. 4. 2006

* * *

Jaká je v Británii svoboda? To dosvědčuje případ pana Atkinsona (75 let). Poslal fotografii zmasakrovaného dítěte při interrupci adresátce paní Ruth Mayové, ředitelce nemocnice v Kings Lynn. Ta věc oznámila policii a pan Atkinson byl hned uvězněn, protože prý „poslal urážející materiály poštou“.

Soudce ho odsoudil na 1 měsíc vězení a k pokutě 500 liber. Soudce Brown řekl obžalovanému: „Je jasné, že jste chtěl šokovat, a jsem si jist, že vaším cílem bylo způsobit stres a úzkost.“

Global Family Life News, červen – červenec 2006

Nové knihy

Je nepřehledné množství knih o Janu Pavlu II. O dovolené jsem četl „*Tajemství papeže*“ od Dariusze Tomasz Lebiody (překlad Libor Martínek). Tato kniha je napsána nesmírně poutavě, nemohl jsem se od ní odtrhnout a přečetl ji za jeden den (217 stran). Na záložce knihy se píše: „V životě Karola Wojtyły je mnoho záhadných momentů, řada situací, nad nimiž je třeba se zamyslet a pokusit se najít jejich smysl v kontextu budoucnosti. Autor této knihy si v zápal za úkol především zaznamenat zvláštní a podivuhodné události ze života tohoto velkého Poláka, věnuje pozornost ověřeným faktům a epizodám, které později měly souvislost s událostmi sedmadvaceti letého pontifikátu.“

Jaké je to tajemství papeže? Jde o kříž trpělivě snášený (zejména za války v poniženém Polsku), ale i v jeho funkcích a povýšení, která s sebou nesla těžkosti vyplývající z kněžství a práce biskupa a nakonec papeže. Šlo o utrpení vidět i špatné věci v Církvi a častokrát nemožnost je změnit. Rovněž atentát byl šokem a je podivuhodné, že se papež poté neuzavřel a byl schopen nadále jít mezi lidmi.

Spisovatel Lebioda (ročník 1958) je také básník, a proto je tu i kapitola o papeži – básníkovi.

Jediné, co mi tu chybí, je obsáhlejší pojednání o papeži – bojovníkovi za práva života pro nenarozené. Je tu o tom jen krátký odstavec.

Knihu vydal Volvox Globator. Jejich knihkupectví: Štítného 16, 130 00 Praha 3.

Nadanému básníkovi střední generace, Vladimíru Stiborovi vyšla knížka veršů „*Atrium z růžového pískovce*“. Je to výsledek velké básnické imaginace, verše jsou přetíženy metaforami. Něco jako z Holana, ale není to Holan, je to Stibor. Chce to vyspělého čtenáře a dokáže si představit, že tyto verše by se lépe poslouchaly, než četly. O Stiborovi ještě často uslyšíme. Knižku vydanou v nakladatelství Protis lze koupit v knihkupectví a kavárně Obratník, Jindřicha

Plachty 28, 150 00 Praha 5 nebo v knihkupectví Academia, Václavské náměstí 34, 110 00 Praha 1.

V únoru 2007 vydám svou sedmou básnickou sbírku „*Sepnuto duhou*“ – nákladem 450 exemplářů. Oproti předchozí sbírce „*Česká odyssea*“ je zde méně básní inspirovaných cizinou a žádná o mém exilu v Anglii. Také málo z kostela sv. Rocha. Zato víc je zde básní apokalyptických. Nejsou to žádné sladkobolné veršičky, ale duchovní poezie 21. století (36 básní). Už teď si u mne můžete objednat. Cena je 50 Kč.

P. Ing. Karel Dachovský

Poučení z církevních dějin

Jako v historii států a národů, i v dějinách Božího lidu existují periody úpadku a rozkvětu. A tak jako by se měly národy poučit ze svých dějin, což bohužel nedělají, i Církvi by prospělo ohlédnutí za svou minulostí se snahou najít poznání, jak funguje věrnost Božímu zákonu a jak naopak nevěrnost. Novozákonní lid Boží by zde našel hodně podob se starozákonním Izraelem: Když byl věrný smlouvě s Pánem, dostavilo se požehnání a rozkvět, když koketoval s pohanskými bohy a přinášel jim oběti – skutečné i symbolické – nastal úpadek a rozvrat.

Málokterí církevní historikové konstatovali, že přesně tak to s železnou pravidelností probíhalo, jen sv. Augustin ve starověku v díle „O obci Boží“ hodnotí tímto způsobem minulost nejen starozákonního, ale i novozákonního vyvoleného národa, podobně i Baronius v 17. stol. V novověku si tohoto problému všímají ani ne tak historikové, jako spíš apologeté.

Pokusme se projít jednotlivé etapy v dějinách Katolické církve. Období krvavého pronásledování až do roku 313 znamenalo požehnání po všech stránkách. Platilo známé Tertullianovo: „Krev mučedníků je semenem křesťanů“. Počet věřících rychle vzrůstal. Byla to doba, kdy Církve byla nemilosrdná jak vůči bludům, tak i vůči závažným morálním prohřeškům, kdy se diskutovalo o tom, jestli vražda, odpad a krvesmilstvo mohou vůbec být ve svátosti pokání odpuštěny.

Po roce 313, kdy císař Konstantin udělil křesťanům svobodu, se však situace změnila. Církví otrásl Ariův blud, že Ježíš Kristus prý není Bohem, ale

jen jakýmsi demiurgem, éterickou bytostí mezi Bohem a člověkem. Koncil v Nicei roku 325 jej odsoudil. Většina biskupů však zaměnila věrnost Kristu a Božímu Zjevení za lpění na svých úřadech a přízni mocných tohoto světa. Proto poklonkovali císařům, vyznávajícím ariánskou herezi a nevybíravě pronásledovali ty své spolubratry v úřadě, kteří zůstali věrni pravé nauce Kristově, např. sv. Athanasia, sv. Basila nebo sv. Lucifera. (*Lucifer, v překladu „světlonoš“, bylo obvyklé římské jméno – pozn. autora*). Jiný věrný a statečný biskup, sv. Hilarius z Poitiers, si povzdechl: „Celý svět zakvílel, že je ariánský.“ Bůh nenechal tuto zradu bez trestu. Církev v polovině 4. stol. ztrácela věřící, mnozí křesťané odpadali k arianismu nebo se vraceli zpět k pohanství. Teprve když se ujali úřadu papež sv. Damas a pravověrně smýšlející císařové Gratian a Theodosius, kteří vystoupili rázně proti ariánskému bludu i jiným herezím a biskupy, jež se zpronevěřili, sesadili, se Církev opět upevnila, její misionáři obraceli na víru nově přichozí národy, řeholní řády basilianů a benediktinů se rozrůstaly, vzkvétala charita a vzdělanost.

Toto období vzestupu a Božího požehnání však dostalo trhlinu v 10. stol., kdy moc nad papežským stolcem získali představitelé hamižné stredoitalské šlechty, kteří tam dosazovali své loutky nebo rodové příslušníky, ano, jistá dáma Marozzia dokonce nechala zvolit papežem svého milence (Sergius III.) a později svého nemanželského syna (Jan XI.) i vnuka (Jan XII.). Tato odpuzující podoba papežství se podepsala na rozkolu s byzantským Východem, k němuž definitivně došlo roku 1054. Bůh nenechal nevěrnost svých služebníků nepotrestanou.

Zpustlost mravů našťestí zasáhla jen papežský Řím a Itálii, nikoliv západní a střední Evropu, kde zaznamenávala své úspěchy misijní činnost obětavých biskupů a mnichů. Zde také vzniklo jako reakce na mravní úpadek Říma reformní hnutí benediktinského kláštera v Cluny, které jako blahodárná vláha zasáhlo absolutní většinu klášterů. Odtud vzešla nakonec i tolik očekávaná požehnaná reforma papežství v 11. stol., jež vyvrcholila velkolepým dílem papeže sv. Řehoře VII., původem clunyjského mnicha. Nastala opět epocha rozkvětu Církve, spojená se jmény sv. Norberta, sv. Bernarda z Clairvaux, sv. Františka z Assisi, sv. Dominika, sv. Bonaventury, sv. Alberta Velikého, sv. Tomáše Akvinského aj. Vznikají nové řeholní řády, rozvíjí se charita, jsou zakládány univerzity, prohlubuje se zbožnost kléru i lidu, především úcta

k Nejsvětější Svátosti a mariánský kult. Církevní autority dbají na mravní kázeň, jak dokazují dekryty prvních čtyř lateránských koncilů ve 12. a 13. stol., a také na ortodoxii: nekompromisně čelí bludům katarů albigenkých. To přineslo Církvi Boží požehnání.

Ve 14. stol. však Církev ve své velké části opět dala přednost nevěrnosti Božímu zákonu. Papežové, sídlící na přání francouzského krále v Avignonu a podřizující se jeho rozkazům, si počínali daleko více jako bankéři než jako pastýři svého lidu a ukládali mu neúnosná finanční břemena. Jejich příkladu následovali i mnozí biskupové, kněží a mnichové. Následkem bylo papežské schizma a nakonec renesanční papežové, žijící přímo nemravným životem, v čemž nechvalně vynikl zvláště Alexander VI. V rozporu s Evangelie bylo také násilí proti bludařům a jejich odsuzování na smrt. To všechno se stalo příčinou výbuchu husitské revolty v Čechách, která způsobila Církvi těžké krvavé rány, a v 16. stol. protestantské reformace, jež znamenala odpad celé severní Evropy od katolické víry. Jistěže vina spočívá především na Lutherovi a Kalvínovi, nicméně nelze zde nevidět trest Boží za hřích renesančních papežů a prelátů.

Jen blahodárnému vlivu tridentského koncilu lze děkovat, že expanze protestantismu se zastavila u Alp. Byla provedena důkladná a očištná reforma papežské kurie, biskupství a řeholních řádů. Je to doba vzniku nových vynikajících řeholí, na prvním místě jezuitů, dále pak kapucínů, milosrdných bratří, piaristů aj., doba velkých světců a reformátorů sv. Ignáce z Loyoly, sv. Karla Boromejského, sv. Františka Sáleského, sv. Jana od Kříže, sv. Terezie z Avily, papeže sv. Pia V. aj. Církev se zaskvěla v nové kráse, očištěna a zbavena renesančních zlořádů. Její věrouka byla jasně definována a protestantská hereze kategoricky odsouzena. Rozšířila se pravá katolická zbožnost, zejména modlitba sv. růžence. Takovou odpověď na Boží vůli nemohla Nebesa nechat bez požehnání. Díky tridentské reformě protestantismus nezasáhl jižní Evropu a také turecké nebezpečí bylo odraženo v bitvě u Lepanta roku 1571. Katolicismus se znovu upevnil a začal se zpětně šířit i do zemí, které přijaly protestantismus, např. do Anglie, Holandska a Čech.

Nicméně nešťastným zlomem se stala třicetiletá válka. Po ní se katoličtí panovníci především ve Francii a v Rakousku snažili učinit z Církve nejprve nástroj své politiky a potom teprve nástroj věčné spásy poddaných, proto

prosazovali na biskupské stolce lidi připravené plnit jejich vůli bez ohledu na duchovní kvality. Jako mor se rozšířil v celé Církvi tzv. galikanismus, podřizující duchovenstvo nejprve státu a potom teprve papeži. To vedlo k tomu, že biskupské stolce a vůbec vedoucí úřady v Církvi byly čím dál častěji obsazovány kariéristy převážně šlechtického původu, kteří si počínali vůči kněžím i vůči lidu jako pánové a nikoli jako duchovní pastýři a otcové.

Lpění církevních hodnostářů na funkcích, úřadech a titulech byly jednou z hlavních příčin, proč se v 18. stol. prosadilo zhoubné bezbožecké osvícenství, logický důsledek protestantského odpadu od pravé Církve Kristovy. Z pohodlnosti a zbytnělosti ve Francii řada prelátů vstoupila do všemocných zednářských lóží a ztotožnila se s názory, že křesťanský středověk byl „barbarský“ nebo že Ježíš Kristus byl pouhý filozof a nikoli Syn Boží, jenž konal zázraky, zemřel pro naši spásu a vstal z mrtvých. Ale i značná část těch mužů Církve, kteří nezašli až tak daleko, nekladla těmto satanským teoriím patřičný odpor, aby „nenarazila“. Cesta k Velké francouzské revoluci a krvavému pronásledování Církve byla volná. „Přizpůsobení se“ zhoubnému osvícenství a později liberalismu nezůstalo jenom francouzským fenoménem. I v jiných zemích, byť ne v takové míře, se preláti takto zpronevěřili Kristově Církvi. Francouzská revoluce se svými sadistickými hrůzami protikřesťanského běsnění a po ní následující odpad od víry v celé Evropě byly opět trestem za tyto hříchy.

Druhá polovina 19. stol. však přinesla opět obrat. Hrdinství mnoha francouzských katolíků, duchovních i laiků, jež krvavá perzekuce stmelila a kteří kráčeli statečně pod gilotinu za zpěvu „Salve Regina“ jako sestry karmelitky roku 1794 nebo povstalci z Vendée pod praporem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, přineslo počase své požehnané plody. Velkým papežům bl. Piovi IX., Lvovi XIII. a sv. Piovi X. se podařilo zastavit rozklad katolické věrouky kategorickými zásahy proti všem liberálním rozměňovačům v kněžských talárech a dosazováním do biskupských úřadů kvalitních osobností. Zvlášť velký význam tady měly I. vatikánský koncil let 1869 – 70 a encyklika sv. Pia X. proti modernismu „Pascendi“ z roku 1907. Církev opět početně vzrůstala, zvyšovala se účast na nedělních bohoslužbách, cestu k ní nacházelo stále více konvertitů.

To všechno vedlo ďábla k zuřivosti, proto vyvolal dosud nejstrašnější krvavé pronásledování Kristových vyznavačů novověkými totalitními systémy

komunismu a nacismu. Když ani to nepomohlo a Církev vycházela z těchto jatek naopak duchovně ještě více posílena, zintenzívnilo peklo svůj nápor na rozklad Církve zevnitř. Využilo meziválečného a poválečného oslabení bdělosti učitelského úřadu Církve, zaměstnaného přespříliš vnějšími problémy hledání místa v rychle se měnící společnosti a odsouvajícího boj proti teologickému modernismu, vyhlášený sv. Piem X., stranou. Pius XII. po válce pochopil nebezpečí a vydal encykliku „*Humani generis*“ proti modernistickým teologům na církevních učilištích, nicméně už bylo pozdě. Neomodernisté již byli pevně usazení na katolických univerzitách a fakultách, chráněni mnohými biskupy, kteří si nechtěli „přidělovat problémy“ a stát se terčem výpadů liberálního, socialistického nebo komunistického tisku. Díky těmto hříčům prosadili neomodernisté nakonec svůj vliv i na II. vatikánském koncilu, jehož mnohé věty, i když správné, byly nakonec právě jejich vlivem dvojznačně formulovány. To umožnilo všem Rahnerům, Küngům, Schillebeeckxům, Murrayům, Curranům aj. s neustálým odvoláváním se na koncil a jeho dokumenty ničit z univerzitních kateder i od ambonů v kostelech víru lidu. Výsledky jsou známy: Poklesla úcta k Eucharistii, adorace před Sanctissimem je ve velké části katolického světa neznámým pojmem právě tak jako úcta k Božskému Srdci, silně utrpěl mariánský kult. Zpověď v mnoha zemích úplně vymizela, nedělní účast na mši svaté vytrvale klesá. V rámci tzv. „ducha koncilu“ se zdůrazňuje ve vztahu k odloučeným křesťanům ekuumenismus, jenž zakazuje konat mezi nimi misie s cílem návratu zpět do Katolické církve, a ve vztahu k příslušníkům nekřesťanských náboženství i k ateistům „dialog“, je muž prý odporuje jakákoliv forma christianizace. Mnozí teologové a biskupové jdou až tak daleko, že kladou Ježíše Krista na stejnou úroveň s Mohamedem či Buddhou, jak markantně ukazuje kniha Hanse Künga „Církevní dějiny“.

Krize Církve po II. vatikánském koncilu je především krizí teologů a biskupů. I když koncilní a pokoncilní papežové byli a jsou muži svatého života a mají velké zásluhy, nezmohli a nezmohou mnoho, protože právě biskupové a teologové, mnozí z nich členové zednářských lóží nebo alespoň jimi dirigovaní, je neposlouchají a revoltují s odvoláním na mylný výklad koncilových dokumentů, podle něhož je papež pouze „první mezi rovnými“ a nemá pravomoc biskupům nařizovat. Proto většina biskupských konferencí odmítla encykliku Pavla VI. „*Humanae Vitae*“ proti antikoncepci, proto

mnoho biskupů a teologů odmítlo statečné osobní nasazení papeže Jana Pavla II. proti potratům a na obranu nerozlučitelnosti manželství. Postupují zcela proti intencím sv. Pavla, který volal: „Nepřizpůsobujte se tomuto světu!“ Oni se naopak chtějí přizpůsobit, aby je bezbožná média, chrlicí dnem i nocí pornografická svinstva, chválila, jak prý jsou „pokrokoví“ a „na úrovni“. Místo modlitby, duchovního života a vnitřního obrácení, k němuž tak naléhavě vyzývá Panna Maria ve Fatimě i v jiných zjeveních poslední doby, nabízejí neomodernističtí reprezentanti Církve plané diskuse, nazývané „dialogem“.

Masový odpad od Církve, o němž byla výše řeč, je opět trestem Božím za tuto nevěrnost značného množství prelátů a teologů. Jim to ovšem nevadí, to prý je neodvratný proces „sekularizace“ a „laicizace“, s tím se údajně nedá nic dělat. Současná pokoncilová krize Církve je tou největší v dějinách. Za zradu katolické věrouky a mravouky, zjevené Bohem, musel nutně následovat takový trest. Jenže – jak ukazují neomylně dějiny – i tady opět nastoupí díky Božímu zásahu obrodné hnutí, které vyrosté z malých skupinek pravověrných katolíků, shromažďujících se k pravidelným modlitbám a duchovním setkáním a často pronásledovaných vnitřně odpadlou hierarchií. Svou důležitou roli zde bude mít i obnovená mariánská úcta. To je ta správná cesta, po níž nutno jít a která opět nezklame, tak jako nezklamala nikdy v dějinách vyvoleného Božího lidu.

PhDr. Radomír Malý

Na aktuální téma: Je vinen jenom Kulínský?

Naší veřejností již od roku 2004 otrásá skandál. Dirigent věhlasného dětského sboru Bohumil Kulínský, o jehož uměleckých kvalitách se nedá pochybovat, se zodpovídá před soudem z pohlavního zneužívání nezletilých dívek ze sboru a z ohrožování mravní výchovy mládeže. Žaluje ho celkem 49 bývalých sboristek. Pod tíhou jejich svědectví, která se shodují, musel pan dirigent, jenž dosud svoji vinu kategoricky popíral, s pravdou alespoň částečně ven. Leze ale z něho jak z chlupaté deky. Postupně, pomalu a neochotně doznává, že některá děvčata osahával, ostříkoval je po saunování nahé vodou a s několika měl i pohlavní styk. Přesto však některá média se tváří, jako by Kulínský byl nevinen.

Představte si, kdyby např. stál na jeho místě katolický duchovní. To by se nikdo nesměl ani ve snu odvážit pochybovat o jeho vině. Proti zesnulému

vídeňskému kardinálu Groerovi vystoupila údajná oběť jeho homosexuálních choutek až po dvaceti letech a zůstala dva roky samojedíná, až potom se připojili další tři muži. Televize, rozhlas a tisk byly však okamžitě hotovy: Groer je prase a patří před soud, kdo nevěří, je buď gauner nebo pitomec. Nedávno Světlo přineslo informaci, že v USA se média zabývají téměř výlučně sexuálními skandály kněží, ačkoliv těch je procentuálně vzhledem k jejich počtu nesrovnatelně méně než stejných případů u nevěřících učitelů, lékařů nebo psychologů či dokonce u rodin s otčímý místo otcí. Další doklad, jak se měří dvojmým metrem!

Nicméně tady jde o jinou závažnou věc. Kulínského vina je nepochybná, alespoň zcela určitě v tom, k čemu se přiznává. Je však vinen pouze on? Justice dává najevo, že tato kauza je pro ni „horký brambor“. Soudkyně z Hradce Králové vynesla ve věci žaloby dvou bývalých členek sboru osvobozující rozsudek, i když musela konstatovat, že skutková podstata, týkající se osahávání dívky pod pyžamem, je pravdivá. Spis je pouze jeden a protože státní zástupce se odvolal, poputuje k Vrchnímu soudu, jehož zasedání proběhne kdoví kdy. Potom teprve bude spis uvolněn k hlavnímu líčení před příslušným soudem v Praze, takže kauza se ještě hodně dlouho povleče, ačkoliv vše mohlo být urychleno tím, že by se konal pouze jeden proces, a to v Praze, nikoli jeden v Hradci Králové a druhý v Praze. Odpověď na otázku, proč se tak neděje, bude asi jednoduchá: Soudcům se do toho chce jak psovi do pastvy. Celkem se jim ani nelze divit. Kulínského proces může totiž spustit lavinu. Sexuální zneužívání je, žel, velmi častým jevem v naší společnosti a jen menšina z toho prosákne na povrch, nemluvě už vůbec o projednávání před soudem. Kdyby orgány činné v trestním řízení postupovaly důsledně, musely by nejenom dostat za mříže více sexuálních zvrhlíků, ale také pozvednout ruku zákona proti internetovým svůdcům nezletilé mládeže, autorům dětského porna atd. To všechno je přece také „ohrožování mravní výchovy mládeže“! Zodpovídat by se museli i trafikanti, vystavující erotické magazíny, které procházející mládež vidí, stejně tak majitelé různých sexshopů nebo „Ladies“ či „Gentle mans“ klubů s růžovými okny a výlohami, nabízejícími patričné „služby“. Nezletilí nejsou slepí a toto pozorují. A máme-li se ptát dál, tak neohrožují snad mravní výchovu mládeže i pedagogové, kteří vyučují v rámci biologie nebo základů společenských věd sexuální výchovu tím způsobem, že

doporučují mládeži první pohlavní styk „čím dříve, tím lépe“, nejlépe už ve 14 letech?

Možná ani není třeba větší legislativní přísnosti v tomto směru, i když by jistě byla vítanou. Postačí jen náležitě uplatňovat paragrafy proti sexuálnímu zneužívání a ohrožování mravní výchovy mládeže. Jenže o to není zájem, strůjci a ideologové současné bezbožecké protikřesťanské civilizace, manipulující světem a skryti za nedobytnými dveřmi světových bank a sídel nadnárodních koncernů, scházející se pravidelně na utajených orgiích zednářských lóží, si stanovili za cíl přeměnit celý svět v jeden obrovský bordel. Vědí, že takto nejsnadněji dosáhnou dechristianizace celé planety. Jenže zapomněli na to podstatné: na Boha, který nebývá posmíván a toto nedopustí.

PhDr. Radomír Malý

Hitler a Stalin byli posedlí d'áblem

Známý římský exorcista Gabriel Amorth řekl pro Radio Vatikán, že oba původci druhé světové války, masoví vrahové a reprezentanti zřůdných protikřesťanských režimů, Hitler a Stalin byli posedlí zlým duchem. Tato posedlost se netýkala jen těchto dvou diktátorů, nýbrž i celých organizací, které měli pod svojí kontrolou a mocí. Podle patera Amortha byli posedlí všichni aktivní nacisté. Podle nedávno zveřejněných tajných vatikánských dokumentů papež Pius XII. vykonal na dálku nad Hitlerem exorcismus, bohužel neúspěšně.

www.kreuz.net/article.3789.html

Za zády rodičů

Německá propotrátová organizace „Pro familia“ rozšiřuje v masovém nákladu brožuru, která navádí za zády rodičů 13-ti až 16-tileté dívky k sexu. Rodiče se prý o tom nedozví, neboť „když selže antikoncepce, je zde možnost potratu“. Mladým mužům jsou doporučovány 14-tileté jako „nejlepší“. Tato brožura je hojně a bezplatně nabízena mládeži ve školách učiteli, kteří vyučují tzv. sexuální výchovu. Jen na školách v Mohuči bylo v tomto roce rozdáno žákům 10 tisíc výtisků této publikace.

www.kreuz.net/article.3782.html

Zachránili 300 lidských životů

Zemský soud v Bavorsku vydal rozhodnutí, že ochránci nenarozeného života smějí na ulici před potratovými klinikami oslovovat ženy, které se rozhodly podstoupit interrupci, a odrazovat je od tohoto činu. Podle údajů mnichovského Centra pro život se takto podařilo jen v tomto roce zachránit nejméně 300 nevinných nenarozených lidských životů.

www.kreuz.net/article.3780.html

Kardinál smel Bibli ze stolu

Kardinál Karl Lehmann z německé Mohuče se vyjádřil na internetových stránkách Německé biskupské konference, že prý „Církev musí znovu sebekriticky prozkoumat své dosavadní přesvědčení o povinnosti křtít nekřesťany, aby dosáhli spásy“. Tato slova jsou ovšem v příkrém rozporu s novozákonní výzvou všem křesťanům, aby šli, kázali Krista a křtili. Sám Ježíš Kristus prohlásil v závěru Matoušova evangelia: „Jděte, učte všechny národy a křtěte je ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého...“ Sv. Pavel ve svých listech často nabádá věřící, aby obraceli pohany od modloslužby k pravému Bohu. Jestliže tato slova Božího Zjevení pro předsedu Německé biskupské konference nic neznamenají, tak je to na pováženou.

www.kreuz.net/article.3786.html

Jubileum televize EWTN

V americkém Birminghamu ve státě Alabama se konala slavnost u příležitosti 25 let trvání katolické televizní stanice EWTN, založené charismatickou matkou Angelikou z řádu klarisek, která, dnes 83letá, řekla při této příležitosti, že začínala se 200 dolary v kapse a bez znalostí, jak se „dělá televize“. Pustila se do toho jen proto, poněvadž ji k tomu vedl Boží hlas. První studio bylo umístěno v garáži kláštera. Dnes má tato stanice mezi katolickými vysílací největší síť na světě. Je známá svou věrností nauce Církve, zejména pak bojem proti potratům.

Gość niedzielny, 34/2006

V Číně uvězněn novinář

Police v komunistické Číně uvěznila novináře Zan Aizonga za články, informující o ničení kostelů a zatýkání protestantů ve východních provinciích země.

Gość niedzielny, 34/2006

Proti právům rodičů

Američanka latinskoamerického původu Diana Lopézová byla zavolána do školy své 13-tileté dcery, aby se teprve od učitelů dozvěděla, že její dítě bylo odvezeno do nemocnice se silným krvácením po umělém potratu. Vůbec nevěděla, že její dcera byla těhotná a podrobila se v Institutu plánování rodiny potratu. Došlo však ke komplikacím a musela být hospitalizována. Tento případ vyvolal velkou diskusi, neboť zákony mnoha států USA na jedné straně zakazují dát osobám mladším 18 let injekci proti chřipce bez souhlasu rodičů, ale umožňují jim vykonat potrat v utajení před rodiči. V Kalifornii proběhne v listopadu referendum, kde občané sami rozhodnou, jestli interrupce mohou být prováděny osobám mladším 18 let.

Gość niedzielny, 34/2006

Půl století od Jasnohorských slibů

Poláci si připomenuli 50 let od slavnostních slibů, které vykonal roku 1956 na památném mariánském poutním místě Jasná hora v Čenstochové před známým milostným obrazem Matky Boží tehdejší polský episkopát. Byla to obnova slibů, které vykonal v souvislosti s obranou Čenstochové před Švédy roku 1656 tehdejší král Jan Kazimír jménem celého národa. Poláci se zavázali k věrnosti svaté katolické víře a k životu podle Božích a církevních přikázání. Tyto sliby byly roku 1956 obnoveny. Text napsal primas, kardinál Stefan Wyszyński, jenž se však slavnostního aktu nemohl účastnit, protože komunistické úřady jej držely v internaci. Podařilo se mu však propašovat ven text, který katolická mládež rozšiřovala ilegálně mezi duchovenstvem. Vytvářely se tzv. „osmičky“, tj. skupiny po osmi lidech, které vyrážely na fary a biskupské kurie. Text nakonec k velké zlosti komunistických úřadů byl

15. srpna 1956 při slavnostní poutní mši svaté za přítomnosti několika milionů lidí přečten.

Gość niedzielny, 34/2006

Proroctví sv. Antonia Marii Klareta

Velký světec 19. století, arcibiskup v Santiagu na Kubě a zakladatel charitativního řádu klaretinů, byl znám mimo jiné i svými prorockými viděními. Jedno z nich se týká i současného krutého komunistického režimu Fidela Castra. Claretovi bylo Kristem sděleno: „Vlády se chopí drzý mladý člověk s hustou bradou, který poleze po horách se zbraní v ruce a po několika letech z nich triumfálně sestoupí. Bude vládnout diktátorsky přes 40 let a zemře ve vlastním lůžku...“ Potom má dojít na Kubě ke krveprolití, ale nakonec Kuba zaujme „důležité místo v mezinárodním koncertu národů“. První část proroctví se splnila do slova a do písmene. Na tu další si počkáme.

Gość niedzielny, 34/2006

Atrapy víry

Je známo, že na Západě ubývá křesťanů. Jak evangelíci, tak i katolíci se potýkají s vyprazdňujícími se kostely. V Německu např. jsou prognózy, že evangelická církev ztratí v následujících dvou letech 2 miliony věřících. Katolická církev má podobné problémy, i když v menším rozsahu.

Média však informovala, že vedení německé evangelické církve chce řešit situaci tím, že „bohoslužby se musí stát pro obyvatelstvo atraktivní“. Kostely mají být častěji využívány ke koncertům rockových skupin, diskotékám, kabaretům atd., samozřejmě při bohoslužbách. Tím prý církev „přiláká“ lidi do kostela. Katolická církev sice nic podobného oficiálně neorganizuje, ale podobné věci se dějí i v jejich kostelech bez ohledu na to, že je tam Nejsvětější Svátost. I k nám tato tendence proniká, v některých chrámech se už také v rámci bohoslužeb nabízí lidem různá show.

Jenže to je hluboký omyl. Pokud mládež bude chtít jít „na disko“, proč by na ně chodila do kostela, když má spoustu nabídek v jiných, pro ni atraktivnějších podnicích? Ale i kdyby se podařilo zaplnit kostel koncertem nějaké vyhlášené rockové skupiny, bude to pouze jednorázové a bez

jakéhokoli vztahu k víře, nadto půjde jednoznačně o profanaci Božího chrámu. To není nic jiného než atrapa víry, farizejské pokrytectví, které chce navenek demonstrovat, jak je „kostel plný“, ale zamlčuje přitom, že se nejedná o náboženství, o vztah k Bohu, ale o ryze světskou akci.

Zajímavé je ale něco jiného. Kostely na Západě se nevyprazdňují všude. Stačí jen zajet na vyhlášená poutní místa, zvláště mariánská, kde si na nedostatek věřících nemohou duchovní stěžovat, spíše naopak. Ve Francii v kontemplativních kláštorech je na mších svatých, sloužených benediktinskými nebo cisterciáckými mnichy, pořád přeplněno, stejně tak v mariánské svatyni ve Wigratzbadu, sídle Bratrstva sv. Petra, kde se celebruje tridentská liturgie aj. Na těchto místech se duchovní otcové nikomu nepodbízejí, nesnaží se dělat liturgii „atraktivní“ – a mají plno. Nápadné též je, že současný nedostatek kněžských a řeholních povolání se netýká kontemplativních řádů. Mládež se tam hrme, i když nikdo nenahrazuje nešpory klábosením u piva (tzv. „dialogem“) nebo koukáním na televizi. Půst tam znamená skutečně umrtvování, adorace klečení před Nejsvětější Svátostí.

Není na tom nic podivného. Lidé zkrátka potřebují Boha, ne jeho nepodařené atrapy. Chce-li Církev opět lidi „dostat“ do kostela, nemusí vymýšlet různá láková show apod. Stačí jen jedno: Zcela prostě a obyčejně dělat to, co dělala vždycky – sklonit kolena před Pánem.

PhDr. Radomír Malý

Názory německých nacistů na Vatikán a Pia XII.

Pro dokreslení, jakými byli papež Pius XII. a Vatikán „spojenci“ nacistů, jak se lze stále dočíst v některých tiskovinách, stačí citovat z deníku nacistické strany „Völkische Beobachter“: „Vatikán od počátku odmítal rasovou nauku nacionálního socialismu... a vyhlásil jí politický boj. Vatikán musel rasovou nauku odmítnout z toho důvodu, poněvadž odporuje jeho dogmatu o rovnosti všech lidí... papežova nešťastná láska k Německu výmarského systému (*Německu před nástupem Hitlera, pozn. red.*) ho vede jen ještě více k boji proti dnešnímu zřízení. Tomuto boji obětuje katolická strana všechno a mobilizuje všechny síly do boje proti III. říši.“

Fels 7/2006

„Katolická“ politička kritizuje kardinála

Kdo z katolíků zničí lidské embryo, byť jen za účelem vědeckého výzkumu, podléhá exkomunikaci, řekl prefekt vatikánské Kongregace pro rodinu kardinál Alfonso Lopéz Trujillo. Vatikan je podle něj ochoten hájit tato práva počatého života i u Mezinárodního soudního dvora. Proti jeho názoru ostře vystoupila italská senátorka Paola Binettiová, která jinak ostantativně zdůrazňuje svůj katolicismus. Kardinál prý se „unáhnil“.

Glaube und Kirche, 7 – 8/2006

Pozn. red.: Je s podivem, jak někteří lidé, prohlašující se za „katolíky“, ostantativně projevuji nesouhlas s naukou Círky v těch nejelementárnějších věcech jen proto, aby sklidili chválu od médií.

Klesající počet praktikujících katolíků v USA

Podle nedávných informací Biskupské konference USA počet osob prohlašujících se za katolíky v této zemi stoupá díky přistěhovalcům z Latinské Ameriky (letos 68 milionů), ale počet praktikujících katolíků rychle klesá. Ukazují to následující čísla: V roce 2005 bylo zapsáno v katolických vysokých školách 680 tisíc studentů, tj. o 13 tisíc méně než před rokem. Neustále jde dolů i počet nově vysvěcených kněží. Roku 2005 bylo vysvěceno 438 mužů, o 29 méně než předchozí rok. Nedělní mše svaté navštěvuje pravidelně cca 10 milionů katolíků, podstatně méně než v minulých letech. Nejvíce alarmující je však klesající počet křtů, svateb a prvních sv. přijímání. Roku 2005 bylo sezdáno o 11 tisíc párů méně než před rokem, pokřtěno bylo o 34 tisíc dětí méně a k prvnímu sv. přijímání přistoupilo o 40 tisíc dětí méně. Církve v USA patří k těm, které byly a jsou nejvíce poplatné neomodernismu posledních desetiletí. Toto je výsledek.

Glaube und Kirche, 7 – 8/2006

Mučednická smrt nigerijské křesťanky

Muslimové jednu křesťanku na ulici zbili a ukamenovali. Stalo se tak ve městě Izomu. Tato žena, protestantka, hlásala veřejně na ulici Krista.

Muslimové ovšem tvrdili, že prý tím urazila proroka Mohameda a podle zákona zvaného šaría sáhli k ukamenování.

Glaube und Kirche, 7 – 8/2006

Až 40 tisíc obětí!

Na nedávné světové mistrovství světa ve fotbale v Německu bylo ilegálně zavlčeno ze zemí Východní Evropy a z rozvojových států 40 tisíc děvчат jako prostitutek. Na tuto skutečnost poukázaly ve své zprávě německé vlády USA, Francie a Švédsko. Narazily však na hluché uši německého kabinetu, vedeného křesťanskodemokratickou (!) premiérkou Angelou Merkelovou. Je nápadné, že policie nejenže nic nevyšetřovala, ale v Karlsruhe dokonce zastavila předem ohlášenou akci proti obchodu s lidmi. Kšeft je zkrátka kšeft, aniž se někdo ohlíží na tragické osudy mladých, často i nezletilých dívek, podvodem a násilím přinucených k prostituci. Toto je velikou hanbou západní demokracie.

Glaube und Kirche, 7 – 8/2006

Wigratzbad má budoucnost

Mariánské poutní místo Wigratzbad v augsburské diecézi v Německu je od roku 1989 sídlem Kněžského bratrstva sv. Petra, které slouží mše svaté v tridentském předkoncilním ritu. Tito kněží byli původně členy Kněžského bratrstva sv. Pia X., založeného arcibiskupem Marcelem Lefébvreem. Když tento roku 1988 proti vůli papeže Jana Pavla II. vysvětil čtyři kněze na biskupy, po čemž následovala formální exkomunikace, několik desítek duchovních v čele s německým knězem paterem Josephem Bisigem vyslovilo nesouhlas s tímto činem arcibiskupa Lefébvrea a vyhlásilo svoji plnou jednotu s Římem, který potvrdil jejich právo slavit liturgii v ritu sv. Pia V. Za své sídlo si zvolili nikoli náhodou Wigratzbad.

Toto poutní místo je nového data. Žila tam vizionářka Antonia Rädlerová, řeznická dcera, které se Panna Maria poprvé zjevila roku 1923 a řekla jí: „Hledej útočiště jen u mne, pojď a služ mi!“ Poté se jí Matka Boží zjevila ještě několikrát. Z jejich poselství uvádíme: „Bůh chce, aby váš život byl setkáním s Ním. K tomu vám dává své mimořádné milosti a seslá zástupy andělů s posláním, aby svět, který utrpěl zkázu svým odvrácením od Boha, si

uvědomil, že Maria tady chce vládnout, že ona je vítězem nad světem i ďáblem...”

Přišla však nacistická éra. Místní farář Feiel, který Antonii podporoval a uvěřil v pravost jejich zjevení, byl zatčen gestapem. Zatčení neminulo ani samotnou vizionářku, které Panna Maria sdělila, že je „matkou vítězství nad nevěřícím světem“. Antonia toto hlásala a šířila modlitbu: „Matko vítězná, bez poskvrny počatá, oroduj za nás!“ Nacisté to pochopili (správně) jako přání jejich porážky, proto Antonia strávila několik let ve vězení.

Místo, na němž se Panna Maria zjevovala, se stalo vyhlášeným, začalo sem zejména po válce putovat mnoho lidí, jsou hlášena i záračná uzdravení. Matka Boží vyzvala Antonii ke stavbě kaple. K tomu na základě povolení místního biskupa Josepha Stimpfleho došlo, svatyně byla vysvěcena roku 1976 spolu se sochou Panny Marie Vítězné. V té době také Panna Maria předpověděla, že na tomto místě bude zřízen „velký seminář, kde budou vzdělávání kněží, kteří se zcela oddají klanění Ježíši v Nejsvětější Svátosti a účtě k Marii“. To se stalo skutečností roku 1989. Vizionářka Antonia se toho dožila. Zemřela roku 1992 ve věku 103 let.

Podle Information St. Petri, 5/2006 PhDr. Radomír Malý

Podvod Dana Browna

O tom, že kniha amerického spisovatele Dana Browna „Kód Leonarda da Vinciho“ je velkým podvodem, snůškou výmyslů a hrubou urážkou Pána Ježíše a Katolické církve, již bylo napsáno dost na jiných místech. Zde uvádíme alespoň jeden markantní podvod Brownův. Tvrdí, že prý roku 1099 bylo založeno tzv. „Převorství Sionu“ v Palestině, které mělo za úkol střežit dokument o údajném manželství Ježíše Krista s Marií Magdalenou a jejich dětech. Skutečnost je taková, že žádné „Převorství Sionu“ nikdy neexistovalo. Teprve roku 1956 vznikla pod tímto názvem okultní společnost, založená jistým Pierrem Plantardem ve Francii.

Information St. Petri, 7/200

Umění nebo kýč?

Svět je zahlcen nejen informacemi, nýbrž i nejrozmanitějšími kulturními produkty, ačkoliv u mnohých je slovo „kultura“ urážkou tohoto vznešeného a

ušlechtilého pojmu. Na člověka se chrlí spousta románů, televizních seriálů a filmů, divadelních představení, „cédeček“ a „dývdýček“ atd. Co z toho je „umění“ a co „kýč“? Tak zní prastará otázka po rozlišení pravého umění od falešného. Takové otázky vznášeli v minulosti mnozí teoretikové umění na adresu zejména sakrálních výtvorů a konstatovali, že kritériem autentického ku mštu je pravda. Souhlasíme.

Nic méně kritikové různých údajných „kýčů“, vzniklých převážně v 19. stol., zapomínají, že 20. a 21. stol. je v tomto ohledu mnohem horší a nebezpečnější. „Umění“ této epochy se podstatně více mýjí s realitou, a nejen to. Ono přímo nestoudně a bezmezně lže. Uvedu konkrétní příklad: Nejpopulárnějším a nejsledovanějším televizním seriálem v Česku se stala v poslední době „Ordinace v růžové zahradě“, obsazená herci zvučných jmen. Jaký dojem si divák může odtud asi odnést, když ani jedna z postav seriálu nežije v řádném manželství, nýbrž střídá partnery jako ponožky? Taková propánajána není realita! Přes veškerý úpadek morálky přece jen ještě většina lidí naší země žije v řádném manželském svazku. Jestliže film, divadelní kus nebo román prezentuje opak, tak lže, vytváří iluzi něčeho, co neexistuje. Je toto kýč? Ne, horší než kýč. Jde o podvodný záměr vytvořit lživou představu, že „toto je normální“, tak žijí všichni, řádné manželství a věmost jednomu partnerovi jsou něčím nepřírozeným, ne-li vůbec neexistujícím. Taktéž je to s erotickými a pomografickými scénami. Normální a samozřejmě je chodit náležitě oblečen podle toho, jak mi velí přirozený stud, jenž chrání moji intimitu. Jenže různé „umělecké“ kusy vytvářejí iluzi, že normální a přirozené je být nahý a stavět to na odiv, to má být standard. Je smutné, že k tomuto se propůjčují i někteří církevní představitelé, klasicou ukázkou je nedávné „posvěcení“ údajné sochy Panny Marie v Bohdanči, kterou zobrazuje zcela nahá žena. V zájmu spravedlnosti a objektivity však musíme konstatovat jako klad, že kardinál Miloslav Vlk se veřejně vyslovil proti nedávnému pražskému koncertu zpěvačky zvané „madonna“.

Umění současnosti tak přisluhuje ideologii současného protikřesťanského světa, ideologii New Age, zednářských lóží, demokratického a socialistického liberalismu, který chce zvrátit myšlení lidí právě tím, že nenormální a zvrácené předkládá lživě jako normál a samozřejmost. Na tomto principu se dosáhlo v západním světě ve 2. polovině 20. stol. legalizace potratů. Různé rádoby „umělecké“ produkty jej prezentovaly jako něco přirozeného, ačkoliv pravdou

byl pravý opak. Tak se stalo, že lid vystavený této masáži mozku si zakódoval představu, že potrat je vlastně pouhým zákrokem na úrovni vytržení zubu. Taktéž je tomu dnes s homosexualitou. Tato perverzita je v nejrůznějších filmech a na jevištích kladena na roveň řádnému heterosexuálnímu manželství, a ačkoliv lidé takto orientovaní tvoří mizivé procento obyvatelstva, vytváří se klamná iluze, že jde o masový jev.

Tváří v tvář tomuto ohrožení diskuse o pravém umění a kýči už nemá vůbec smysl. Zde jsou v sázce základní hodnoty naší morálky a civilizace! Čelit tomu lze jedině autentickým uměním, které by nejen zobrazovalo realitu takovou, jaká je, ale současně uvádělo do povědomí lidí kladné hodnoty, jež reprezentuje a dva tisíce let hlásá Církev. Kež Pán to muto požehná!

PhDr. Radomír Malý

Zpovědníci do školy!

Z iniciativy polských kapucínů probíhá se souhlasem episkopátu v Krakově školení zpovědníků. Prohlubují si především své znalosti z kulturní antropologie a psychologie. Důležitým elementem je analýza konkrétních případů. Je chvályhodné, že v dnešní době, kdy svátost smíření se v Církvi na Západě opomíjí, Církev v Polsku jí věnuje takovou péči.

Gość niedzielny, 35/2006

Francouzské statistiky

V zemi galského kohouta podle oficiálních státních výzkumů tři čtvrtiny obyvatelstva udávají, že jsou katolíci. Z tohoto počtu však pouze 25 % má sňatek v kostele a křtí děti a 5 % chodí pravidelně na nedělní mši sváté.

Gość niedzielny, 35/2006

Únos kněze

Katolický kněz chaldejského obřadu Saad Sirop Hanna byl v iráckém Bagdádu na ulici přepaden maskovanými muži, vsazen do auta a odvezen neznámo kam. Kněz Hanna byl farářem kostela sv. Jakuba v hlavním městě

Iráku. Únosy jsou v této zemi na denním pořádku, hodně se jich týká právě křesťanů, což vede k jejich vystěhovalectví.

Gość niedzielnny, 35/2006

Brazilci proti potratům

Stále více Brazilců odmítá interrupce. Potvrdila to oficiální anketa, podle níž 63 % občanů si nepřejí liberalizaci zákona, který připouští potraty jen v případě znásilnění nebo ohrožení života matky. Jen 17 % by chtělo rozšířit možnost potratů o další důvody a 11 % je pro potraty bez omezení.

Gość niedzielnny, 35/2006

Nebepečí sekt

Na polské dominikány se obrací stále více mladých lidí, kteří se dostali do zajetí sekt, nejčastěji se jedná o hnutí Hare Krišna nebo Čajtani. Ze svědectví bývalých vyznavačů těchto směrů vyplývá, že sekty manipulují s psychikou svých svěřenců a omezují je v osobní svobodě. Vybírají jim např. manželského partnera bez ohledu na jejich přání nebo zaměstnání bez ohledu na jejich kvalifikaci a požadují v tomto absolutní poslušnost. Toto dělají nejen sekty nekřesťanské, ale např. i některé směry křesťanského tzv. letničního hnutí. Charakteristické pro všechny sekty je počáteční „bombardování láskou“, po oficiálním vstupu a zasvěcení však nastupuje povinnost bezvýhradné poslušnosti.

Gość niedzielnny, 35/2006

Podivný soudní proces

Student z polské Varšavy Lukasz Wróbel se musí zodpovídat před soudem. Žalují ho socialisté a propotratové organizace kvůli „veřejnému pohoršení“. Co udělal tak strašného? Nic více a nic méně než to, že uspořádal výstavu, kde vedle sebe umístil fotografie tělíček roztrhaných umělým potratem a fotografie těl obětí války a nacistických i komunistických koncentráků. Jak rozhodne soud, nevíme. Doufejme, že v katolickém Polsku žalobci odvážného studenta

neuspějí. Na Západě je bohužel běžnou praxí, že i ta nejmírnější protipotrátová výstava vyvolává okamžitou hysterii propotrátových organizací.

Gość niedzielny, 35/2006

Bezmezná drzost

Německá neonacistická strana NPD žaluje katolického faráře z obce Miltenberg v Bavorsku. Důvod? Rušil jejich shromáždění v tomto městě hlasitým vyzváněním kostelních zvonů. Tato strana popírá hitlerovské zločiny a hlásí se k odkazu nacistických pohlavárů.

Gość niedzielny, 35/2006

Manifestace katolické pravověrnosti

Přesně tak by se dala nazvat konference, kterou každoročně organizuje v srpnu v rakouském Aigenu „Linzer Priesterkreis“ (Linecký kruh kněží). Jedná se o sdružení pravověrných katolických duchovních, kteří protestují proti současnému výprodeji autentické katolické víry a neohroženě hlásají ortodoxní nauku v duchu dogmatických definic a papežských dokumentů, úcty k Nejsvětější Svátosti a mariánský kult. V jejich čele stojí dr. Franz Breid. Účastníka zahřeje u srdce, když do programu konference jsou zahrnuty růženec, modlitba „Anděl Páně“, adorace před Sanctissimem a samozřejmě mše svatá. Pravidelné aigenské konference trvají již 18 roků na různá témata. Letošní se týkala osobnosti zesnulého papeže Jana Pavla II., občanským jménem Karola Wojtyly.

Bylo konstatováno, že tento papež čtrnácti encyklik položil ve svém dlouhém pontifikátu důraz na ideu milosrdného a láskyplného Boha, jenž se zjevil v Ježíši Kristu. Tím se postavil proti osvícenské heretické představě deistického boha, jenž se prý o svět nestará a je vůči utrpení a problémům lidí lhostejný, i vůči panteistické představě neosobního boha, kterou zastávali především němečtí klasičtí filozofové. Jan Pavel II. vstupuje do dějin Církve jako papež Božího milosrdenství (zjevení bl. sestry Faustyny Kowalské) a mariánské úcty, již si přinesl ze své polské vlasti. Ve filozofické rovině znamená pontifikát Jana Pavla II. návrat k tomismu, o čemž svědčí jeho encyklika „Fides et ratio“, což ve své přednášce vyložil arcibiskup

z ukrajinského Lvova, kardinál Marian Jaworski, který zároveň přiznal, že Wojtylův tomismus nebyl v jeho mládí tak bezvýhradný, byl ovlivněn filozofií německého existencialisty Maxe Schellera. Závěr jeho života však znamená definitivní a jednoznačné přijetí to mis mu. Kardinál Jaworski dále uvedl, že Jan Pavel II. považoval za největší nebezpečí pro víru „historicismus“, tj. mylnou ideu, že nauka Církve se v průběhu historie vyvíjí, a tím také mění. Toto odsoudil již sv. Pius X. ve své protimodernistické encyklice „Pascendi“.

Věhlasný církevní historik prof. Walter Brandmüller (nepřítomen, jeho přednáška byla přečtena) a sociální teoretik prof. Wolfgang Ockenfels promluvili o názorech Jana Pavla II. na komunismus. Právě tento papež má lví podíl na rozkladu onoho zločinného systému, proto sáhla sovětská státní moc k atentátu, jenž se uskutečnil 13. května roku 1981. Dnes již je prokázanou skutečností, že tento zločin nařídil přímo nejvyšší sovětský šéf Leonid Brežněv a jeho vykonání svěřil nejvyššímu veliteli KGB Juriji Andropovovi. Jan Pavel II. komunismus poznal na vlastní kůži, nebylo jej proto možno „opít rohlíkem“, proto okamžitě změnil kompromistickou východní politiku Vatikánu, provázenou ústupky komunistickým zemím. Podle Brandmüllera se však Wojtyla ještě v 60. letech jevil jako „nepolitický biskup“, proto jej nejprve komunistické úřady podporovaly s úmyslem postavit ho proti primasovi Polska kardinálu Wyszyńskému, v němž viděly svého největšího nepřítele. To se však nepodařilo, Wojtyla odmítl tuto polohu, takže se brzy stal stejně nenáviděným jako Wyszyński. Proto ta panická hrůza v komunistickém táboře, když byl zvolen papežem.

Z toho pramenila i sociální etika Jana Pavla II., která v duchu vyjádření jeho předchůdců striktně odmítala socialismus a komunismus. Zároveň ale tento papež byl kritický i vůči nově nastupujícímu kapitalismu v postkomunistických státech, jak dokazuje jeho encyklika „Centesimus annus“. Wojtyla byl podle Brandmüllera přesvědčen, že socialismus pokračuje, i když v kapitalistickém hávu. Nabírá celosvětové rozměry, což je vlastní podstatou tzv. globalizace. To vytváří nové problémy především v morální oblasti, jimž nutno čelit. Jsou to rozklad rodiny, jehož symptomem se staly sexuální promiskuita a ji doprovázející pornografie, AIDS jako důsledek tohoto způsobu života, legalizace homosexuálních svazků, klonování, pokusy na lidských zárodcích a eutanazie. Jan Pavel II. neohroženě a statečně čelil těmto zlům, za což byl mnohokrát ve vlivných médiích skandalizován. Prof.

Ockenfels v této souvislosti řekl, že kapitalismus se svým hromaděním majetku, lichvou a nadměrným zdůrazněním trhu není katolického, nýbrž protestantského původu, je tudíž křesťanskou herezí a katolíci nesmí být vůči němu nekritičtí. Toho si byl Jan Pavel II. dobře vědom, proto kapitalismus mnohokrát kritizoval, zvláště pak jeho orientaci na „spásu“ člověka již na této zemi, když bude úspěšný v podnikání nebo ve své profesi a bude žít ve svobodě. Sociální nauka Jana Pavla však učí v duchu tradiční doktríny Církve, že primární je spása od hříchu, nikoli spása na této zemi, což je utopie, hlásaná jak zastánci kapitalismu, tak i přívrženci socialismu a komunismu.

Největší rozruch vzbudil v sále salcburský světící biskup Andreas Laun. Promluvil o ožehavých tématech ekumenismu a dialogu. Zaujal kritický postoj k modlitbám za mír v Assisi v roce 1986 a posléze v roce 2002, kam Jan Pavel II. pozval reprezentanty všech světových náboženství. Laun litoval, že při této příležitosti byla v katolickém chrámu postavena na oltář soška Buddha a celý charakter shromáždění měl synkretický ráz, kdy byl setřen rozdíl mezi pravým náboženstvím a náboženstvími falešnými, nekřesťanskými a pohanskými. Laun také kritizoval Jana Pavla II. za to, že při návštěvě iránské delegace ve Vatikánu políbil korán, který mu byl přinesen jako dar. Biskup Laun to považuje za projev pokoncilní mentality a dotkl se také kriticky dokumentů II. vatikánského koncilu, které podle něho zaujímají vůči nekřesťanským náboženstvím „jednostranně pozitivní postoje“. Kritika těchto jevů v pontifikátu Jana Pavla II. je podle biskupa Launa legitimní, nesmí však být zaujatá a agresivní vůči tomuto velkému papeži, neboť je těžké konkrétně posoudit, kolik odpovědnosti za tyto jevy padá na něho a kolik na vatikánskou kurií či další činitele. Pontifikát Jana Pavla II. musí být hodnocen globálně, nelze pro jednotlivé stromy nevidět celý les, ulpět na těchto spíše gestech než konkrétních činech a odsuzovat z tohoto úhlu pohledu pontifikát Jana Pavla II. jako špatný. Každý papež je jenom člověk a může se dopustit při nejlepší vůli omylů, je však nespravedlivé nevidět kvůli nim zásluhy. A ty v pontifikátu Jana Pavla II. jednoznačně převažují. Jan Pavel II. byl podle biskupa Launa jedním z největších papežů světových dějin, což podle něj ukáže teprve budoucnost.

PhDr. Radomír Malý

Čím ses pokazil, tím se sprav?

Úřady západoevropských zemí přiznávají, že čím více se věnuje ve školách pozornosti tzv. sexuální výchově, tím vyšší je mezi mladistvými počet pohlavních chorob, těhotenství a potratů. Jenže ministerstva školství států EU vidí proti tomu jen jediný lék: ještě větší a intenzivnější sexuální „osvětu“, která např. v Německu má být doprovázena distribucí pornočasopisů a cédéček. Je to podobná logika jako když silného kuřáka, který si přivodil kouřením těžkou plicní chorobu, chceme z ní vyléčit ještě vyšší denní dávkou cigaret.

Information FMG, 89/2006

Slova Sv. Otce

Papež Benedikt XVI. řekl při kázání 19.3.2006: „Desatero Božích přikázání chce být garantem lidské svobody. Je to prostředek, který nám Pán dává, aby naši svobodu chránil jak před vnitřními tlaky, které nás usilují ovládnout, tak i před vnějšími nátlaky lidí se špatnými úmysly...“

Information FMG, 89/2006

Z kázání bl. Klementa von Galena

Velký odpůrce nacismu, biskup německého Münsteru a pozdější kardinál, blahoslavený K. A. von Galen řekl v kázání 3. srpna 1941 mj.: „Šesté přikázání: Nesesmílníš! Pomyslete na proslulý dopis mezitím zmizelého Rudolfa Hesse o prospěšnosti nevázaného pohlavního styku a nemanželského mateřství, který byl zveřejněn ve všech novinách. Kolik dokladů nestydatosti máte jen tady v Münsteru! Na jakou nestydatost si musí naše mládež zvykat! Toto je příprava pozdějšího rozpadu manželství. Když se ničí stud, ničí se tím zároveň i cudnost, základ manželství. Moji křesťané! Je nejvyšší čas učinit Boží přikázání vodítkem svého života a vzít vážně slova: Raději zemřít než hřešit!“

Information FMG, 89/2006

Kondomy nejsou řešením

Arcibiskup z Lusaky v africké Zambii Telesphore Mpundu prohlásil, že kondomy v jeho zemi nejen že nesnížily výskyt AIDS, strašlivý v této zemi, ale naopak ještě přispěly k rozšíření této smrtící choroby. Mládež totiž spoléhá na jejich „stoprocentnost“, což je velký podvod. Sexuální promiskuita se tak stává častější a větší, čímž se zvyšuje i riziko onemocnění, neboť kondomy nepředstavují spolehlivou ochranu.

Information FMG, 89/2006

Lež pomocí změny významu slov

Vídeňský kardinál Christoph Schönborn řekl v letošním Božičtělovém kázání, že katolíci si mají být vědomi lži pomocí změny významu slov. Demonstroval to na výrazu „přerušeni těhotenství“. To je lež, neboť umělým potratem se těhotenství nepřerušuje, ale likviduje a nenarozené dítě je zavražděno. Stejnou lží je i výraz „eutanázie“, což znamená „dobrá smrt“. Jenže smrt způsobená buď svojí nebo cizí rukou není nikdy dobrá. Tak bychom mohli pokračovat dál.

Information FMG, 89/2006

Pilulky a potraty spolu souvisí

Německý sociální teoretik Manfred Spieker prohlásil, že existuje přímá úměra mezi potraty a antikoncepčními pilulkami. Již skutečnost, že mnohé pilulky mohou být zároveň i abortivní, ospravedlňuje tezi, že čím více pilulek, tím více potratů. Ale i kdyby toto nebylo, tak antikoncepce stimuluje promiskuitní život a poněvadž není stoprocentně spolehlivá, tak když selže, je potrat jediným řešením.

Information FMG, 89/2006

Ekumena v etických otázkách?

Zástupce ruské pravoslavné církve při EU biskup Hilarion Alifijev volá po „strategické alianci“ všech církví, které zastávají nekompromisní postoj vůči

potratům, ctí manželskou věrnost a rodinu a odmítají homosexuální sňatky. Přirozeného spojence vidí v Katolické církvi, je ale zklamán luterány, kteří, zvláště ve Skandinávii, nejsou jednoznačně proti interrupcím a žehnají homosexuálním párům.

Information FMG, 89/2006

To je svoboda?

Ústavní soud v německém Karlsruhe zamítl stížnost jednoho fundamentalistického protestantského manželského páru, který se rozhodl neposílat své dítě do školy a učit je doma, což je např. v USA možné. Tato rodina argumentovala „konfliktem ve svědomí“, nedokázala se smířit s tím, že jejich dítě se ve škole učí sexuální výchově, ezoterickým praktikám a Darwinově vývojové teorii. To nesvědčí příliš o tom, že proklamovaná demokracie je skutečně demokracií, že garantuje svobodu jednotlivců.

Information FMG, 89/2006

Pokřikovat se je přestupkem?

Brankář skotského fotbalového mužstva Celtic Glasgow, Artur Boruc, který je Polák, se před zápasem s mužstvem Rangers Glasgow na hřišti pokřikoval. Za to se mu dostalo napomenutí od prokuratury, že se dopustil „přestupku veřejné provokace“, za což by mu mohla být uložena pokuta.

Gość niedzielny, 36/2006

Pozn. redakce: Ještě před nějakými dvaceti lety bylo běžné, že se před sportovními utkáními reprezentanti z katolických zemí, např. Irové, Poláci nebo Latinoameričané pokřikovali, aniž to někoho pobouřilo. Inu, časy se mění a asi si budeme muset zvykat na to, že veřejné přihlášení se ke katolické víře se stává v demokratické společnosti čím dál více červenou barvou pro krocana. Je třeba pohlédnout realitě tvrdě do očí: Pomalu, ale jistě se schyluje k pronásledování Církve ze strany tzv. demokratického, svobodného světa, pokud Pán sám nezasáhne, a situace se nějakým způsobem neobrátí.

Donum vitae nebo donum mortis?

Němečtí biskupové konečně zasáhli proti organizaci „Donum vitae“, laickému sdružení, které vede poradny pro těhotné. Před léty diecézní poradny pro těhotné vydávaly ženám potvrzení, jež opravňovalo k potratu. Na základě protestů ochránců života nakonec biskupové na základě příkazu z Vatikánu toto svým poradnám zakázali. Nespokojenci s tímto rozhodnutím založili laické sdružení „Donum vitae“ (Dar života), které zakládalo paralelní poradny, jež vydávaly potvrzení, opravňující k potratu, dál. Poradny, vedené sdružením „Donum vitae“, vystupovaly přitom jako církevní. Vatikán opět zasáhl a biskupové v Německu museli vydat prohlášení, že „Donum vitae“ není církevní organizací a udělování potvrzení k potratu (tzv. „Scheinu“) je v rozporu s katolickou naukou, proto duchovenstvo a osoby zaměstnané v církevních službách se nesmějí na činnosti Donum vitae podílet ani s ním spolupracovat. Donum vitae není ve skutečnosti „darem života“, ale „darem smrti“ (donum mortis).

Fels, 8 – 9/2006

Nakladatelství Řád zašle tyto publikace:

1) P. K. Dachovský: „P. Paul Marx OSB“	Kč 30,-
2) P. K. Dachovský: „Ctihodná Edel Quinová“	Kč 30,-
3) P. K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím“	Kč 10,-
4) P. K. Dachovský: „Alexia“ - čtrnáctiletá dívka obětovala své utrpení za Církev	Kč 30,-
5) P. K. Dachovský: „Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer“	Kč 50,-
6) P. K. Dachovský: „Cestou k Bohu“ - první informace o Bohu pro dosud nevěřící	Kč 10,-
7) P. K. Dachovský: „V srdci Londýna“ – novela z prostředí emigrantů v roce 1987	Kč 30,-
8) P. K. Dachovský: „Cesta františkánského kněze Jana Bárty“ o knězi vězněném komunisty 16 let	Kč 10,-
9) P. K. Dachovský: „Česká odysea“ – náboženské básně	Kč 15,-
10) P. K. Dachovský: „Miniatury“ – básně	Kč 15,-
11) P. K. Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“ – básně	Kč 15,-
12) P. K. Dachovský: „Pod klenbou katedrály“ – básně	Kč 10,-
13) P. K. Dachovský: „Budu Ti Bože zpívat“ – básně	Kč 10,-
14) Stella Lilley: „Život s utrpením“ (sv. Padre Pio)	Kč 9,-
15) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“ – poezie	Kč 8,-
16) P. Fr. Mikulášek, SJ: Nový zákon – výklad	Kč 50,-
17) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano nebo ne?“	Kč 10,-
18) Zpovědní zrcadlo	Kč 1,-
19) P. K. Dachovský: „Alfie Lambe“	Kč 30,-

Pomoc těhotným ženám a informace:

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

Telefon: 603 976 231

Bankovní spojení: 159205438/0300

Variabilní symbol: 5030

Poselství Boha Otce světu

1. července 1932 na svátek drahocenné Krve našeho Pána Ježíše Krista se zjevil sestře Eugenii Ravasiové sám Bůh Otec. Je to jediné zjevení o Bohu Otci s poselstvím světu v celých křesťanských dějinách, které bylo církevně uznáno po 10 letech nejpřísnějšího zkoumání. Bůh Otec nadiktoval své poselství v latině, zcela neznámém jazyce sestře Eugenii. Později bylo přeloženo do mnoha jazyků. Pravým účelem poselství je zahnat strach, který lidé mají z představy přísného a trestajícího Boha. Bůh Otec říká: „Přináším naději všem lidem a národům. Chci, abyste se nebáli, ale poznali mě takového, jaký jsem. Lidé zapomněli na mou otcovskou lásku. Přicházím k vám dvěma způsoby: v Kříži a ve Svátosti oltářní.

Kříž je cesta, po níž lze vystoupit k mému Synu a od mého Syna ke mně. Bez něho byste nikdy nemohli ke mně přijít.

Ve Svátosti oltářní žiji mezi vámi jako otec se svou rodinou. Těmito dvěma prostředky ustavičně sesílám na svět svou moc a nekonečné milosrdenství. Přicházím skrze svého Svatého Ducha.

Dílo třetí Osoby mého božství se uskutečňuje potichu. Kdybyste mě začali uctívat se zvláštní oddaností od dob prvotní církve, zůstalo by po 20 staletích jen málo lidí žijících v modlářství, pohanství, sektách. Chci být poznán, milován a především uctíván. Nazývejte mě jménem Otec s důvěrou a láskou a dostanete od tohoto Otce všechno s láskou a milosrdenstvím. Přeji si všechny milovat, dát jim milost a odpuštění, činí-li pokání, a nesoudit podle své spravedlnosti, ale podle svého milosrdenství, aby byli všichni spaseni.

V další výzvě biskupům a kněžím si Bůh Otec přeje, aby všichni duchovní vzali na sebe úkol šířit tuto úctu. Bůh Otec si přeje jeden den v roce se mší svatou a zvláštním obřadem být uctíván pod jménem Otec celého lidstva. Nejlépe první neděli v srpnu nebo všední sedmý den téhož měsíce. Duchovní a věřící mají během roku vykonat několik pobožností k Jeho poctě. Viditelným znamením této úcty je obraz. Zvláštní úctě mají být vyhrazeny semináře, noviciáty, školy, domovy pro staré lidi. Ať kněží vyhledají v Písmu svatém, co jim dříve řekl a dosud zůstalo neznámé v souvislosti s úctou, kterou chci od lidí přijímat.

Poselství ze srpna 1932

Z mého srdce tryská osvěžující pramen a všichni lidé utiší svou žízeň.

Naučte se mě poznat a milovat jako svého přítele a důvěrníka.

Můj Syn je studnicí tohoto pramene, ke kterému lidé přicházejí a čerpají z Jeho Srdce, jež přetéká vodou spásy. Pojdte ke mně skrze mého Syna, a až mi budete blízko, svěťte mi svá přání. Přijďte po stezce důvěry, nazvěte mě Otcem, milujte mě v duchu a v pravdě, to stačí. Zahnuji svou láskou všechny rozu mné bytosti, které tvoří lidstvo.

Toto je čas milosti, předvídaný a očekávaný od počátku věků. Toto století má přednost před ostatními. Díky své moci mohu vykonat všechno. Nabízím tuto moc každému z vás, abyste ji užívali nyní i na věčnosti. Přicházím k vám pokaždé, když přijímáte svatou Hostii. Vy mne jen musíte požádat o ctnosti a dokonalost, které potřebujete. Nic vám nebude odepřeno. Církev, jejíž ustanovení jsem světil svému Synu, dovrší své dílo tím, že bude uctívat toho, kdo ji založil – Otce Stvořitele. Nejvroucnějším přáním Srdce Ježíšova je oslavit Otce, který Ho poslal a nedopustit, aby Jeho sláva byla snižována.

Ti, kteří budou pracovat pro tuto slávu a usilovat, aby mě lidé poznali, uctívali a milovali, velmi odměním, počítám vše, i sebemenší snahu. Přeji si, abyste slavili svátek Krista Krále jako odčinění za urážky, kterých se mu dostalo před Pilátem. Jsem světlo světel, které o září poutníka pochybujičho.

Mé otcovské a Boží požehnání každému člověku. A men.

Pozn.: Sestra Eugenie Ravasiová, narozená 4. 9. 1907 v San Gervasio v provincii Bergamo, zemřela 10. 8. 1990 v mateřské Kongregaci Naší paní od apoštolů, jejíž představenou byla v letech 1935 – 1947. Jako první objevila lék na malomocenství, v Africe založila velký projekt Město malomocných v Azopte na Pobřeží slonoviny. Francie jí udělila za toto sociální dílo nejvyšší národní poctu.

Příručku je možno získat na adrese: Národní středisko, Blanka Polívková, Kanina 8, 277 35 Mšeno.

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

V sobotu 8. 11. 2003 se konala mše svatá v kostele svaté Rodiny, po které následoval druhý brněnský pochod proti potratům. V noci před akcí polepili anarchisté vrata před kostelem marxistickými letáky a současně poškodili vstupní zámky. Před mší svatou 8 anarchistů v čertovských maskách přes tváře násilím usilovalo narušit bohoslužbu. Řeholní sestru Celestinu povalili na zem.

Mobilem jsme požádali o pomoc policii. Během pěti minut přijela zásahová jednotka a vyvedla násilníky na ulici, kde je odmaskovala. Když jsem řekl policistům, který anarchista povalil sestru Celestinu, tak tento anarchista mi hned vyčetl, jak to, že jako křesťan ho udávám policii, když on se už za to sestře Celestině omluvil. Po chvíli za mnou opět přišel a vyčítal mi, jak to, že jako křesťan a kněz lžu, že on shodil řeholní sestru. Vystupoval tak sebevědomě, že mě málem zmátl. Tento anarchista se vůbec nestyděl, že svým druhým proslovem protiřečí tomu prvnímu, že lže. Podle výzkumu psychologů takto nestydatě a sebevědomě lžou zejména nenapravitelní kriminální recidivisté. V kostele po mši jsem sdělil následující: Přátelé, blahoslavená matka Tereza říkala, že ten, kdo pomůže trpčícímu, ten pomáhá Ježíši Kristu. Já říkám, že ten, kdo zabije děti v lůně matky, ten zabíjí – znovu křížuje Krista. Ti lékaři a zdravotní personál, co provádí interrupce, zabíjí Krista. Jsou to vrahové. Někteří z nich zabili Krista už stokrát, jiní desetitisíckrát.

Na svátek Panny Marie, prostřednice všech milostí dne 8. 5. tohoto roku jsem se modlil: „Pane Ježíši Kriste, dej mi prosím odvahu nebát se těch, kdo tě zradili a zrazují.“ A také jsem toho dne prosil: „Pane Bože, dej mi spolupracovníky!“ Těmi spolupracovníky jste vy, kdo tu sedíte a stojíte. Já potřebuji vaši spolupráci v bitvě proti interrupcím. Je to těžký a namáhavý boj. Každý všední den dopoledne, když stojím před nemocnicí a čtu tam Žalmy, tak si připadám, že stojím před branami pekla, či přímo v srdci pekla. Má duše i tělo cítí tu nenávist lékařů, sester a některých pacientek po potratu.

Bratři a sestry, my za chvíli budeme stát u pekelné brány. Navenek to není poznat, protože ta brána je maskovaná. Skrze tuto bránu totiž vycházejí i šťastné maminky. Je to totiž nejen brána do pekel, ale i brána porodnice. To je symbolické. Zdejší lékaři se podobají nacistickým lékařům. Napomáhají k životu porodem a vraždí potratem. V porodnici konají vůli Boží a v potratárně vůli satana. Chovají se jako blázni, nemyslíte?

My jdeme k nemocnici abychom napomohli k porodu, nikoliv k potratu. Jde o to, aby se aspoň jeden lékař a jedna zdravotní sestra znovuzrodili. Aby se rozhodli přestat provádět potraty. K tomu jim může napomoci kříž, který sem přineseme, a naše společná modlitba. Před nemocnicí se budeme modlit Žalmy, celkem 250 veršů. Na rozdíl od pochodu před měsícem nebudeme Žalmy zpívat každý zvlášť. Budeme je pouze číst, a to nahlas a všichni

současně po dobu více než půl hodiny. Při pochodu tam a zpět, prosím mlčte nebo se potichu modlete každý sám své osobní modlitby. Jdeme totiž na hřbitov a ze hřbitova. V nemocnici byly odhozeny do odpadků statisíce nenarozených nemluvňátek. Prokažme čest těmto mučedníkům. Děkuji.

Pochodu se zúčastnilo zhruba 115 ochránců počatých dětí. Z nich byli 3 z komunity Emanuel. Po odjezdu záahové jednotky však 8 anarchistů vytáhlo své marxistické transparenty a černou vlajku s lebkou a hnáty a postavilo se s jejich megafonem do čela našeho průvodu. Skrze megafon hlasitě velebili potrat a vysmívali se Bohu. Do mne jakoby bodlo. Nechtěl bych být v jejich kůži. Vždyť se posmívali Stvořiteli Bohu, vyzývali ho k souboji a uráželi ho jako kdysi Goliáš. Naši lidé přestali mlčet a začali se sami od sebe hlasitě modlit růženec a další modlitby.

Tak jako první pochod i tento druhý pochod měl velmi krátkou trasu. Kolem filosofické fakulty na Obilní trh k nemocnici. Tam stáli policisté z obvodního oddělení policie České republiky v Brně-Žabovřeskách. Před nemocnicí stál náš obří kříž a vlála černá vlajka anarchistů. Stáli js me na obou chodnících a hlasitě js me se modlili Žalmy. Na silnici tančili a pak se dlouze líbali dva homosexuální anarchisté. Jiní anarchisté vystavovali nápis: „Kdyby byl Bůh, museli bychom ho zničit.“ K žádnému násilí již však nedošlo. Po pochodu se modlím za anarchisty slovy Žalmu 83, verši 14, 16, 19: „Bože můj, dej, ať jsou jako chmýří, jako stéblo unášené větrem... svou smrtí je vyděs... Ať jsou zahanbeni, vyděšeni navždy... ať poznají, že ty jediný, jenž Hospodin máš jméno, jsi ten nejvyšší nad celou zemí!“

Mši svatou před pochodem sloužili 3 katoličtí kněží. Nově i P. Lubor D. Modlitby našeho zástupu před nemocnicí se zúčastnil i šéf radia Proglas P. Martin H. a také farní kněz z kostela svaté Rodiny P. Pavel K. Oznámil jsem, že další pochod bude 13. 12. 2003.

Po boku Boka k nebesům, nebo s Bokovými decibely vzhůru do nebes

Miloš Bok, který se blíží čtyřicítce, oslavil dvacetileté jubileum činnosti, věnované zejména chrámové hudbě. Už při studiích na Pražské konzervatoři (prof. Kříž) a na AMU (prof. Páleníček) na sebe upozornil jako laureát několika národních a mezinárodních klavírních soutěží. Absolvent oboru

dirigování u prof. M. Klemense se pak s vášnivou iniciativou a plným nasazením vrhl na pole kompoziční. K výčtu jeho velkých děl patří např. oratoria Svatá Zdislava nebo Skřítkové z Křínického údolí a několik mší včetně dětských. Bokova Missa Solemnis byla s velkým ohlasem provedena v New Yorku roku 1999. K výčtu autorových úspěchů patří účinkování v Carnegie Hall či hudba k filmu Anděl Páně režiséra J. Stracha, natočenému roku 2005. Bokova chrámová hudba v sobě výrazově spojuje prvky jakési barokní vznícenosti a oslavnosti, vyjádřené expresivní melodikou a moderní harmonií drsných disonancí. Zatímco antické umění Říma oslavovalo hudbu znějící v co nejvyšších polohách, Bok často dosahuje barevnosti orchestrálního zvuku hlubokými polohami dechových i strunných nástrojů, které vytahují dynamiku na nejvyšší decibelovou úroveň. Nezvyklosti a kontrasty osobitého slohu jsou propojeny a jednoceny naléhavým citovým apelem, přítomným v jemné lyrice stejně tak jako v extatických výkřicích forte a orgiastického zvuku. Pódium chrámu sv. Tomáše trochu připomínalo nedávné provedení Schönbergových Písní z Gurre. Spolu s Českými symfonickými sólisty účinkovaly hned tři sbory. Ústecký dětský sbor v náročném Hymnu k Duchu Svatému a dále pak Vysokoškolský umělecký soubor UK Praha a Vysokoškolský umělecký soubor Pardubice v exponovaných partech díla Credo fis mol. Modlitba, která je základním vyjádřením křesťanské víry zde dostala nezvykle dramatický háv, barvitě líčící části ukřižování a vzkříšení Krista, nově objevující význam každého, tolikrát již vyřčeného slova. Kompozičním nebezpečím tak velkého interpretačního aparátu zůstává vzájemné krytí jinak vynikajících sólistů (P. Zabalová, K. Jalovcová, M. Pelikán, P. Vančura) orchestrem či varhany (P. Kšica). Bokova hudba, vycházející z F. Liszta, R. Wagnera, R. Strausse či G. Mahlera je však repertoárem přesahujícím nabyté zvyklosti a poutající svou maximálně odvážnou hudebností. Divák si při jejím poslechu může meditovat o tom, proč byly Haydnovy mše označeny za příliš epikurejské, Janáčkova Glagolská mše za barskou a proč Messiaenovy Tři malé Liturgie vyvolaly vlnu kritiky odsuzující mimo jiné i hlučnost elektronických Martenotových vln. K chvále Boka (i Boha) budiž řečeno, že jemu nikdo nic nevyčítal, ohlas publika byl mimořádný.

Olga Kittnarová

Katoličtí mučedníci doby předbělohorské

Augsburským mírem roku 1555 byla protestantským stavům zabezpečena plná náboženská svoboda. I v českém státě měl tento mír mocný ohlas. Byl to vlastně impuls k novým protestantským výbojům, a proto musíme pochopit, proč Ferdinand I. tolik usiloval, aby i v Praze mohl zřídit kolej Tovaryšstva Ježíšova. Poměry v té době byly ve Vídni žalostné, kláštery zely prázdnotou, kněží byli vydáni na pospas útokům lůzy, 20 let nebyl vysvěcen ani jeden kněz a mnoho farností bylo bez duchovního správce. Pražské kláštery dosud stály v troskách, jak je po sobě zanechali na památku husité. S protestantstvím se šířila v Čechách germanizace.

Zákon vypracovaný stavy, tzv. Majestát na svobodu náboženskou, podepsaný Rudolfem II., dovoloval stavům i jejich poddaným svobodně vyznávat „Českou konfesi“ z roku 1575, vydal jim správu univerzity a dal stavům právo obsazovat dolejší konsistoř. Nejvyšší kancléř Lobkovic, Slavata a Bořita odmítli se podílet na schválení Majestátu. Evangeličtí podobojí jim to velmi zazlívali a Václav Budovec je prohlásil za nepřátele. Reformace byla dovršením náboženského rozvratu.

V Praze se všechny kostely podřídily České konfesi, hodně se rozmohli i němečtí luteráni. Jejich oporou byl lékař Jan Jesenius, zvolený roku 1617 rektorem univerzity. Odpovědí na protestantskou unii, která vznikla roku 1608 pod vedením kalvínského kurfiřta Fridricha, bylo založení Katolické ligy roku 1609 bavorským vévodou Maximiliánem. Důvěrné styky mezi knížaty unie a českými stavy byly navázány již dávno předtím. Účast německého živlu, domácího a zahraničního v přípravě revoluce byla veliká. Stejného myšlení byl i předák evangelických stavů, neústupný pan Václav Budovec a s ním další náčelníci Jednoty bratrské.

V Praze dostoupily štvance proti mnichům vrcholu v roce 1611. Bosí františkáni byli na ulici bití a kamenováni, jinověrci jim nadávali a vytýkali, že nepodávají Tělo Páně pod obojí způsobou. Byly také šířeny falešné zprávy, že např. v klášterech jsou ukryty zbraně a střelný prach. Rozjitřené zástupy vyznání Lutherova, Kalvínova a bratrského, vrhly se 15. února 1611 s pokřikem do Emauz na benediktiny a odtud do augustiniánského kláštera. Tam zavraždili převora Melichara Holmanna, potom se vrhli na opata Kašpara Čepla a na pokřik zvrhlých žen ho vykastrovali, usekli mu ruce a nohy (viz Bohuslav Balbín: „Sacri Pulveres“ I., 282). Odtud táhli na klášter bosých

františkánů u Panny Marie Sněžné. Kdo jim přišel do cesty, toho ukrutným způsobem usmrtili, prosby a přimluvy byly zbytečné. Tak např. staříčský kuchař, Němec Kryštof Greiss právě nesl dříví, když na ně narazil. Floukli ho do hlavy a do zad cepy a nakonec mu rozsekli hlavu řeznickou širočinou. Umírajícím řeholníkům pak uřezali rty, nos a uši, vypíchali oči, rozpárali břicha a strčili do břicha sošky svatých z oltářů.

Artur Munsterský ve svém „Martyrologiu“ z roku 1638 píše: „...beati 14 martyres...pro quorum canonisatione fiunt processus.“ Řím prozkoumal roku 1698 akta o pražských katolických mučednicích, ale k potvrzení procesu a k prohlášení za blahoslavené nedošlo. Proto je třeba nezapomínat na ně a připomínat si jejich oběť. Je třeba vyjít z ghetta, jak připomíná Otec arcibiskup Vlk. Oprostit se od bludů, uměle udržovaných lží při životě v českém národě. To je s myslím eku menis mu.

Kdyby zvítězila reformace, tak bychom mluvili německy a nebyli Čechy. I v tom se T. G. Masaryk hluboce mýlil, když označil reformaci za „pokrok“ lidstva. Proto je třeba nezapomínat na mučedníky oné doby, kteří bránili čistotu víry proti zneužívání jako zástěrky v boji o politickou moc, jak ji zneužívali protestanté ve středověku, popravení na Staroměstském náměstí 1621. Koho svedli z cesty za Kristem, dopadl nakonec špatně.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Homosexuální svazek jako svazek manželský?

V poslední době se hodně hovořilo a hovoří o svazcích homosexuálních partnerů a o postavení těchto svazků na úroveň svazků manželských. Média a lidé na tom zainteresovaní pro to dělají kampaň a předpokládají, že heterosexuálové a Církev k tomu snad budou se svěšenými hlavami mlčet.

Především nevím, jak homosexualita vzniká; jestli je k ní třeba nějaká dědičná náklonnost, nebo jestli to je určitý typ nemoci, případně přehnaná forma kamarádství, která přerostla až do sexuálních vztahů, či póza určité skupiny lidí, toužících po výjimečnosti. Dřív se jim říkalo estéti. Ať už je to jak chce, chápu jejich potřebu toto spojení či svazek právně ošetřit. Je to z celé řady hledisek docela potřebné, jak z hlediska podávání informací v případě onemocnění tak při pozůstalostním řízení a při zastupování při řešení dalších problémů.

Rozhodně nelze tyto svazky nazvat a stavět na úroveň svazků manželských! Je to nejen zavádějící a zmateční, ale uráží to ty, kdo žijí v manželských svazcích mužů a žen. Homosexuální pár nikdy nemůže a nebude plnit funkci normálního manželského svazku. Také nemůže v žádném případě plnit výchovnou funkci rodiny, protože by svěřeným dětem nikdy nemohl předat vzory chování rodičů, mužský a ženský vzor chování. Děti vychované homosexuálními páry by asi těžko zakládaly normální rodiny. A každý stát má především zájem na dobře prosperující a zdravé společnosti, kterou může zajistit pouze rodina tvořená otcem, matkou a dětmi. Bohužel to, co nám předvádějí média, ať už jsou to filmy, hry, soutěže a já nevím co ještě, to k vytvoření stabilní rodiny a tím i stabilní společnosti nepřispívá. (Vy Volení, Big Brother atd.)

Upravit právně vztah těchto lidí, pokud se takovými cítí, je jistě potřeba, i když to lze řešit i smlouvami atd. Ale nelze, a to zcela jednoznačně, postavit jejich svazky na roveň svazků manželských. To, co se od manželství očekává, nejsou schopni zajistit, a svazky homosexuálů nejsou pro národy a státy tím, co by je posilovalo a zajistilo jejich další rozvoj a existenci. To, že se jim chce vyjít vstříc nad míru nezbytně nutnou, považují za urážku manželství a zneuctění manželského svazku a rodiny vůbec.

Nevím, z jakých poměrů pocházejí poslanci a senátoři našeho parlamentu, ale myslím si, že jejich vlastní manželé by jim schvalování těchto, rodinu i stát deklarujících, a vlastně stát ničících zákonů, měli omlátit o hlavu!

Vážení, nejen křesťané a věřící, ale především občané vůbec, jestli chceme, aby tento stát a jeho národy a národnosti, jak Češi, Moravané a Slezané, tak i všichni další v něm žijící, měli budoucnost, musíme se stále ozývat a připomínat námi zvoleným zástupcům, proč tam jsou a co od nich očekáváme. Ne přehnanou vstřícností vůči EU nebo USA, jako dříve před sověty a RVHP a neustálé ústupky těm, co nejvíc řvou, ale hájení potřeb společnosti, zajištění bezpečnosti i pracovních místa platnost zákonů pro všechny bez výjimky! Zabezpečení rodiny, potřebného vzdělání a uhájení produkce toho, co se naše zemědělství a náš průmysl za léta existence tohoto státu a společnosti naučil dělat! Gayové tomu nepomohou!

RNDr. Petr Benda

Literární příloha

Maltézský kříž vlaje

Karel Dachovský

*Bílá domů a kostelů La Valetty,
zčernalé prapory vítězných bitev,
někde se najde i válečný buben –
ten svědek.*

*Nechci zpívat
o vítězství maltéžského kříže.
Je mi líto obléhatelů,
sebrání z vesnic,
namačkání jako dobytek v lodích
pod vlajkou půlměsíce,
v táboře hlad, nemoci
a pod hradbami smrt,
žádné hurisky v ráji,
o to jde, co mohli čekat,
když řáli do samotného Krista.
A Ježíš plakal v Getsemanské zahradě
nad těmi, kdo budou zavrženi.*

*Evropa dnes?
Maltéžský kříž háže rukavici.
Věřím, že ti malí Malťané
vydrží řádění
devíticásé saně Apokalypsy.*

(„Sepnuto duhou“)

Apokalypsa

Karel Dachovský

Plameny fialové, rudé a černožňhané.

Sekyra Apokalypsy.

Umím si představit,

jak do tanků pouštějí

černou hudbu Black Sabbath.

A ze sekyry krev,

nenarozené děti se nemohou bránit.

Jan Zahradníček byl hlasem,

kterého se rudá moc bála.

Viděl tu démantnou zed'

se přibližovat.

Jsme dál.

Satanské obličejy jsou upíří,

ale mají také stovky jiných podob.

Elegantní pánové z Londýna a Prahy.

Je těžké a klopotné

jít ve stopách Jana Zahradníčka.

Statečný a svatý mučedníku,

oroduj za nás!

(„Sepnuto duhou“)

Touha

Janka Procházková

*Jen fyzická přítomnost
dokazuje kolemjdoucím
– jsi zde –
nastálo
za obzorem
toulají se sny básníků,
co pevnýma nohama
stojí v říši fantazie...
Vánek
zasutých vzpomínek
probouzí
vůně
touhy
z neznáma –
zakreslit a vyčarovat
kontury
a převést
nehmotné do světa viděného,
co neslyšně
našlapuje
před zraky nenechavců...
Tebe však odsuzují
k letu.*

Villonela 2

Milan Křesadlo

*Třeba po loktech
a po kolenou
se budu plazit lidé
za vámi*

*dokud mi kousek kůže
zbude na kostech*

a budu zpívat bouřit lát

*dokud jen budu mít hlas
dokud můj hlas
bude třeba jen vzdech*

budu vám plivat do tváří

*dokud budete špinavě žít
dokud si budete lhát*

*budu vám křesat
jiskry naděje*

*budu vás litovat
a strašně nenávidět
a za hrob milovat*

Johance z Arku

Jiřina Fuchsová

*Upředu vřava
a naježená kopí
Už není ani
kdo by chránil bok
Krajiny a anděly
a podkověnky zvoní
Zas neznají tě
Snad
Možná?
Napřesrok ???*

*Jen dál
Dej koni pít
Pevněji sevři kuši
Co na to
Bože můj!
že zvolna
stydne krev?
Jak včera
kolkolem
jen němí jsou
a hluší
A přesto
nad hlavou
slavně plá korouhev*

*A na ní
jméno Tvé
s písmenem Mariiným
plamenem
lásky Tvé
pozvedá oblohu*

*Z černých hrůz minula
lednovým krajem
siným
klestí si
cestu vpřed
Tvá žízeň
po Bohu*

Zdenka Líbalová

*Z Tvé štědré ruky
dary přijímám
abych se jimi těšila
a rozdávala dál
Tvou lásku skrytou
v odpuštění*

Setkání

Nebe bylo neklidné i zlověstné. Skrývalo všechny hvězdy, ale na zdánlivě spící krajinu nedalo dopustit. Zdálo se, že tma a sílcí hučení letadel jedno jsou a že mají a uznávají mezi sebou neměnný řád. Náhle z nízkého domku, který připomínal spíše chatrč než lidské obydlí, vyběhla žena. Rukama zdviženýma nad hlavou si přidržovala plášť. Zastavila se letmo jako štvaná zvěř až na okraji dlážděné silnice. Opatrně, bojácně se rozhlédla, pak rychle přeběhla na druhou stranu a vrhla se do hlubokého příkopu plného kopřiv. Výkřik bolesti zdržela na poslední chvíli, ale ruka a obličej se jí pokryly pálivými pupenci.

Mezi staletými stromy, pár kroků od ní, se objevila ozbrojená hlídka. Žena ležela v prohlubni u cesty takřka nehnutě. Zorničky očí zúžené strachem pozorovaly strážného. Viděla vysoké černé boty, jak z rozborceného náspu padá dolů do příkopu hlína a kamení. Cítila ostré údery na tváři. Je celá promáčená. Od šíje do zad přeběhla horká vlna; první, druhá, třetí za nimi se ženou jiné, studené jako led. To je zimnice, pomyslela si zděšeně, tak začíná, slyšela o tom tolikrát...

Zoufale se brání sebemenšímu pohybu, který by ji mohl prozradit. Zatíná křečovitě prsty do bahna před sebou, zuby se horečnatě zachycují rtů. Tělo se pod slabým kabátem chvěje jako osika, ale voják na hlídce kouří, nevnímá tenhle podivný šelest, který by zcela určitě zaslechl, kdyby se nemísil se šuměním deště. Čeká, až ho vystřídají, až skončí tohle nekonečné utrpení. Už by to mělo být každou minutou; počasí je zlé, cedí jako z konve, zdivočelý vítr nabírá na síle, vrací se ve spirálách a bije do očí.

Konečně! Na žulové dlažbě zazvonily okované boty. Hlídka přskočila příkop. Muž s přílbou hluboko do čela dopadl nemotorně a těžce kousek za jejími zády. Zsinalá žena, ležící dosud strnule a nehybně na dně strouhy, využila nenadálého hluku, nazdvihla se, aby spatřila, co se děje. V šedomodré přítmí viděla siluety stráží, jak se k sobě blíží, slyšela tlučený hovor a pak jen dunivé, pozvolna se vzdalující kroky. V mžiku se vztýčila, odhodila ztěžklý plášť, jež ji spoutával i tížil, vydrápala se vzhůru. Ještě jednou se rozhlédla a jako pouhopouhý stín zmizela starými s mrky v parku.

Zimou se chvěje, celá se otrásá, ale běží rychle, ze všech svých posledních sil. Zdržela se, ví to, a teď jí zbývá již málo času. Zastavila se, sotva popadajíc dech, až na úplném konci zámeckého stromořadí u dlouhého, ponurého baráku, hlavu opřela o rezatý plechový okap a rukou popaměti hledala okenní rám.

Sotvaže prsty dotkly skla, zlehka po něm začaly poskakovat, jako v transu vyřukávaly smluvený signál. Za oknem však vládne mrtvý klid, nikdo nepřichází, aby otevřel jako dřív a zeptal se: „To jsi ty, Marie?“

Stála a přešlapovala bezradně pod oknem. Potom se pomalu rukama přitáhla k římse, aby se podívala do zčeřelé prázdnoty. Nikde, ale vůbec nikde se nic nepohnulo. Nečekaně ji bodlo u srdce.

„Jeane,“ zvolala tlučeně, její hlas se třásl a mísila se v něm naděje i potlačovaný pláč. Ticho. Bezedný chrám, z něhož uprchl i poslední bůh. Nikdo se neozval. Byla tu zčistajasna opuštěná, sama mezi tmou a počínajícím ránem. Nevěděla, co si počít. Neviděla skrze slzy; byla prostě zoufalá. Už chtěla běžet zpátky, když se pojednou zarazila. Zdálo se jí, že má halucinace, nebo se snad přece jen někdo v posledním okamžiku objevil za oknem? Ne, dozajista to není sen, okno se otevírá a v něm vidí známou milou tvář.

„Jeane, přinesla jsem ti chleba.“ Muž, skrývající se ve tmě místnosti, vzal rozechvělýma rukama pečlivě svázaný balíček.

„Jsi hodná, Marie,“ řekl tiše a pohladil ji očima. Měla by už jít, je nejvyšší čas, ale stojí jako přikovaná, stojí tu pod oknem a mlčí. Jean nezná tolik slov v její rodné řeči, avšak jeho oči jako by se ptaly: „Stalo se něco?“

„Dnes v noci odjíždíme,“ sklouzlo Marii ze rtů.

„Probůh! Řekni kam,“ otázal se zlomeným, roztreseným hlasem.

„Nikdo neví,“ zašeptala, jako by pravdu chtěla i nechtěla znát. V přítomí stiskl Mariinu ruku. Cítil, jak se mu krev nahrula do obličeje.

„Díky za všechno. Válka brzy skončí, uvidíš. Napiš, budu se těšit...“

Bude se těšit, myslí si v duchu Marie, ale dočkají se vůbec jejího konce? Pravda, teď za pár týdnů bude jaro; říká se o něm, že už je opravdu poslední v téhle strašné válce. Vydrží však se silami, nepodlehnu? Němci je sem na nucené práce nahnali z celé Evropy a dřou je do úmoru. Jídla je pramálo, někdy se ta šlichta nadá ani polknout. Ještěže se tu a tam sežene kousek chleba, jinak by mnozí už dávno pomřeli hladem. Od podzimu v lágru sbírá po barácích skývy komisárků. Někdo obětuje krajíček, jiný alespoň pár suchých kůrek. Mezi nocí a ránem nosívá chleby na druhý konec parku Holanďanům a Belgičanům; jsou na tom ze všech totálníků nejhůř; někteří se sotva drží na nohou.

V zimě, když napadl sníh, bála se, že ji Němci objeví. Musela často dlouho a předlouho čekat, až přejde stráž. A potom našlapovala do hlubokých stop po vojenských kanadách. Celou zimu měla štěstí. Neví, bude-li při ní stát i dnes...

Vrací se stromořadím k silnici; je pozdě, začíná svítat. Mezi kmeny stromů, jež ji mateřsky chrání, mizí ranní stíny. Zrychlila krok. Musí se dostat co nejdříve přes příkop, jinak bude zle. Za bílého dne se tudy nedá projít. Chválabohu, již dosáhla náměstíčka. Opatrně se rozhlédla, přeskočila hromadu země, běží s větrem o závod a vbíhá celá uříčená do úzké uličky mezi dřevěnými ubikacemi. Náhle se zarazila. Tam, v řídnoucí tmě za ní, z ranního oparu se ozval výstřel. Slyší, jak někdo běží za ní a zběsile křičí: „Halt, halt!“

Dusot okovaných bot sílí, stále jich přibývá. Utíká, ne, spíš letí jako šílená, klíčkuje, padá a zase vstává mezi oprýskanými barabiznami. Vpředu, na opačném konci lágru se ozvali psi. Zmateně se vrací zpátky k baráku, kde bydlí.

Prolézá páchnoucím kanálem, který vede přes rozbahněnou cestu, a promáčená a odřená vbíhá do prvních otevřených dveří. Někdo ji vtáhl dovnitř a spěšně za ní přivírá, zastrkuje závoru. Čísi teplé ruce ji táhnou po chodbě. Nebrání se, nemá sil. Už neslyší dunění bot svých pronásledovatelů ani zuřivý štěkot psů a řev esesmanů. Leží nehybně a netuší, jestli ještě žije nebo již pozvolna odchází do jiného světa. Jen chvílemi se zachvějí její drobné popraskané rty, ústa se pootevírají, když se ozve nablízku další rána. Chtěla by zavolat, poprosit o pomoc, ale nemůže...

Teprve mnohem později se dozvěděla, že ji v poslední chvíli zachránila jedna Polka. Ani by nedokázala říct, která to byla, a i kdyby, stejně neměla čas ani poděkovat.

Toho pošmorného večera byly otrokyně v Köthenu naposledy. V noci je esesáci nahnali do vagónů pro dobytek a vlak se rozjel neznámo kam. Po nekonečném a nepřetržitém kodrcání, kdy již málem vypustily duši, se ocitly na malém nádraží v Semilech.

Už jsem skoro doma, říká si v duchu Marie, začíná předjaří, brzy skončí veškeré zabíjení i umírání. Pak napíše Jeanovi. Sejdeme se. Uvidí moře. Poprvé ve svém životě. K obzoru poplují lodě, zasnila se. Vlny se budou vracet s nadějí i netušenou silou. Poběží s ním po břehu, budou spolu hledat lastury i perly. A posléze? Oči se zúžily pocitem štěstí. Pak pojedeme do Čech,

budeme se brodit údolím Vltavy kolem Svatojánských proudů a pokorně, trochu znachověla, budeme vzývat večerní slunce.

Poslední zvonění ji zastihlo několik desítek kilometrů od Prahy. Válka si zavázala oči a skočila do propasti. Rozhořel se květen, nejkrásnější ze všech. Bývalé vězenkyně, s nimiž se Marie důvěrně znala, trhaly květy šeříků a házely je na cestu zaprášeným unaveným vojákům. Svoboda se vracela jako pradávna bohyně – a byla nahá. Nabízela na setkání ještě jednou šanci začít znovu...

Dlouhé dny se trmácela po všech cestách necestách, jak by kráčela kamenným chodníkem vzhůru k ústrkovu. Ale celou svou bytostí, nebo alespoň tím, co z ní zbylo, spěchala domů. Pohublá a s hlubokými kruhama pod očima, jež sestupovaly až ke rtům. Zastavila se po vleklém pochodu na násvi rodné vsi. Proti ní se belhala starší žena. Radostí se nemohla ani hnout, posléze vykřikla: „Maminko!“

Stařena se zarazila, nevěřícně si ji prohlížela vyhaslým zrakem a zlo meně a trhavě ze sebe vypravila: „To jsi ty, děvče? Co to z tebe jen udělalo?“

„Je po válce, mami, zas bude dobře, uvidíš...“ A pokryla tvář své matky prudkými a slanými polibky, tiskla ji k sobě, jak si představovala, nejvroucněji ze všech.

„Tady ještě moc dlouho poroste jen hloží a tmí,“ oponovala, avšak pokusila se, byť neohrabaně díky svému věku, vzít svou ztracenou dceru do náručí.

Marie, naplněná štěstím, že je doma, vyběhla do zahrad za chalupou a roztrásla se. Podivné jaro. To nečekala! Bylo jí pojednou do pláce. K obloze zdvíhaly jabloně i třešně své zmrzačené větve... Jako smyslů zbavená běžela dál, nemohla se ani zastavit. Vesnice opuštěné, rozstřílené. Nevěděla, že se lidé z jejího rodného Neveklovska a Sedlčanska museli nechat vystěhovat. Střelnice nacistů zamořila krajinu...

Do zpuštěného domova přibyla i maminka. Marie pomáhala, kde se dalo. Děla dlouho do noci, soboty, neděle, aby se v domě zase mohlo bydlet. Až to dám do pořádku, umínla si, napíšu Jeanovi. Ale když jednou po nedělním obědě hledala jeho adresu, nenašla ji. Jako by se do nejhlubšího moře propadala. Kolik nocí proplakala. Chodila po kraji celé měsíce jako padlý stín, žádná práce ji pranic netěšila, zdálo se jí, že je zoufale sama, že si na ní válka teprve teď vybírá svou nejkřutější daň...

Čas nezacelil tuhle ránu docela, jen ji milostivě přikryl, aby navenek nekrvácela. Minuly roky. Po letech se vdala. Vzala si hodného a pracovitého muže. Má s ním dvě děti, chlapce a děvče. Je spokojená, alespoň tak vypadá. Přes dvacet let uběhlo a ani ji nenapadlo, že by se ještě mohla s někým totálně nasazeným setkat. A přece se to stalo. Potkala se s děvčaty, co s nimi byla na nucených pracích v Německu. A rozhodly se, že každá z nich bude hledat jednoho člověka odtamtud.

Zavířil v ní neklid. Koho z těch lidí, nejlepších kamarádů, bude chtít zase vidět? Měla tenkrát několik adres, ale kdoví, kde je jim konec. Pátrala po všech koutech, už se vzdávala naděje. Náhle strnula. Krve by se v ní nikdo nedořežal. Ze železných polic na půdě vypadl svazek zažloutlých fotografií. Zezadu byl přilepen lístek. Spatřila drobný rukopis. Ruce se jí třáslly, když ho odlepovala. Ale srdce již tlouklo nebývalou radostí. To je přece Jeanovo písmo, trochu ležaté a nesmělé. Mnohokrát za tu dobu od konce války měla tuhle fotografii v rukou; byla tam na ní s holkama z polského tábora, ale nikdy ji nenapadlo odlepit štítek na rubu pohlednice.

Hned téhož dne, co objevila starou adresu, napsala na Ministerstvo zahraničních věcí o pomoc při hledání Jeana. Notně se jí třásla ruka, když psala jeho jméno a místo, kde před válkou žil.

Po celý říjen byla jako na trní. Čekání se jí zdálo víc než nekonečné. Začalo opadávat listí z javorů, každý den byl o poznání kratší. Denně vyhlížela listonoše. Když šel kolem, vybíhala mu naproti.

„Nic nemám, Marie,“ říkal smutně, „možná zítra.“

Zklamaně odcházela, ale nepřestávala věřit. Jak se očekávání prodlužovalo, rostla paradoxně její naděje. Musí Jeana najít. Když to nevyšlo tenkrát, zasnila se romanticky, musí to vyjít alespoň teď. Přišel listopad, chladný a nevlídný. Děšť se stídal se sněhem a nebylo vítězů ani poražených. Seděla za stolem, načež se ozvaly kroky na zápraží. Než se vzpamatovala z úleku, pošťák stál ve dveřích. Celý ojíněný, prostydý, avšak s úsměvem na rtech. V prstech držel podlouhlou bílou obálku. Konečně!

Z ministerstva přišla odpověď i s novou adresou. Jak ji uviděla, lekla se. Jeanovo příjmení tam bylo rozděleno natřikrát.

„Kristepane!“ vykřikla. „Tohle snad není on.“

Tehdy to jméno bylo spojeno dohromady. A tu si vzpomněla, že v Sedlčanech bydlí paní, která umí francouzsky. Poprosila ji, jestli by byla od té dobroty a složila pro něho psaní v jeho rodné řeči. První dopis po tolika letech.

Poslala dlouhý list na zasloupanou adresu. Ulice byla docela jiná, mohl se přestěhovat, myslila si, ale nejvíce ze všeho ji mylilo rozdělené jméno. V duchu si opakovala, kdo to je vlastně Van-de? Může to být šlechtic, avšak ten, s nímž se za válečných časů poznala, byl úplně prostý člověk. Čím byl a je? Přístavním dělníkem nebo sedlákem se spoustou vinohradů na jižních stránkách?

Neuběhl ani týden a listonoš přinesl odpověď. Na druhé straně obálky bylo Jeanovo příjmení zcelené dohromady.

Rozjela se do města za kantorkou francouzštiny. Seděla naproti ní u stolu a nebyla schopná vzrušením ani mluvit, když si nechala předčítat neznámý text. Zestárlá učitelka četla tu cizí řeč pomalu, odpočívala, klesala hlasem a letmo vždy na Marii pohlédla.

Tiše překládala: „Velmi drahá Marie. Po dvaadvaceti letech jsem obdržel od Vás dopis a moje radost a štěstí jsou nevypsitelné. Já už zapomněl německy i česky. Jak smím doufat, našla jste mou adresu řízením osudu. Koupil jsem si český slovník. Nikdy nezapomenu. Rychle odepiš. Jean!“

Druhého dne se zastavila v okresním městě, koupila si učebnici a pak dvakrát týdně jezdila na francouzštinu. Byla posedlá naučit se jeho řeč. Na nic jiného nemyslela. Začala prožívat, aniž o tom s kýmkoliv mluvila, nejkrásnější období svého života.

Každý týden přicházel nový dopis. Jednou napsal, že má doma pár fotografií z té vzdálené doby, ale nemůže si vzpomenout, která z nich patří jí. Vyhledala takovou starou, měla ji onehdy, než ji poslali do Köthenu... Snad si vybaví její noční tvář...

Kéž mu připomene oči a také ústa, nepatrné okamžiky, kdy se dotkl jejích dlaní... Zalekla se, na co všechno myslí. Potom se na dva tři týdny odmlčel. Co se s ním stalo? Zapomněl? Nebo ji zapudil ze svého života? Ale ne, bránila se sama před sebou, to by přece neudělal. Věřila Jeanovi teď víc než kdykoliv předtím. Jakmile přišlo další psaní, vše se vrátilo do starých kolejí. Pročítala řádky několikrát znovu za sebou, znala je už z paměti, a přece se k nim opětovně vracela. Rád by se s ní setkal, rád by přijel.

Musím to říct svému muži. Rozhodla se s ním okamžitě promluvit; hned, jak přijde z práce domů.

Když se dozvěděl o Jeanovi, zastavil se uprostřed světnice, jako by byl zasazen bleskem z čistého nebe. Něco tušil, ale pouhým dopisům nikdy nepřikládal velkou váhu. Voda teče, myslel si, a dopisy se píší a tím to také končí. Teď byl zaskočen. Viděla, jak se mu chvějí ruce, hrmek s kávou by v nich neudržel. Měla před očima jeho konečky prstů. Nyní vybuchne, udělá scénu; ještěže tu nejsou děti. Ale on, otec jejich dětských ratolestí, neudělal nic, co předpokládala, jen se trochu více nahrbil, schoulil se takřka do sebe, jako by mu cosi těžkého leželo na ramenou. A řekl hlasem, který zadržával: „Pozvi ho, jen ho pozvi,“ rozhodil rukama, jak by chtěl opsat kolem sebe pomyslný kruh, z něhož se tak nesmírně obtížně vystupuje ven i vstupuje dovnitř zároveň.

„Také já bych jel,“ pokračoval po chvíli bolestivého mlčení, „kdybych měl kam...“

„Já vím,“ odpověděla a vděčně se k němu přitiskla. Jednou, několik roků po svatbě, se to dozvěděla. Měl prý na nucených pracích děvče, měli se rádi, ale domů se vrátil sám; zastřelili ji, dodnes neví proč, prý někde poblíž Magdenburku. Když skončilo to válečné běsnění, museli přejít každý zvlášť svou propast úzkosti i most přes řeku, která v sobě mimo mrtvých ryb nese i zapomnění. A mají-li dodnes k těm, co s nimi byli na pokraji smrti, stále vřelý vztah, kdo jim to může zalívat?

Napsala Jeanovi předlouhý list. Zvala ho, aby přijel. A když se přiblížila hodina jejich setkání, oblékla si nejhezčí šaty a rozjela se do Prahy, aby ho uvítala na Hlavním nádraží.

Přes půl života ho neviděla. Pozná ho? Poslal jí fotografii, aby se nemuseli dlouho hledat.

Stále se otáčela, když vlak zastavil. Po peróně se hrnuly desítky neznámých lidí. Cestující do ní vráželi, ale Marie si ničeho nevšimla. Vlasy jí neposlušně padaly na ramena. Najednou Jeana spatřila. Žádnou fotografii nepotřebovala.

A když vystoupil z vagonu prošedivělý muž, běžela mu naproti. Připadalo jí, že se vznáší mezi lidmi a nemůže se dočkat jeho blízkosti. Zastavila se až těsně před ním, podala mu ruku a pak se objali. Za Jeanem stála jeho žena, bylo jí do pláče, avšak přemohla své vzrušení. Cizí žena s jejím mužem! A le ne, tak to není. Udělala odmítavé gesto. Potom se zklidnila a vyprávěla, jakou měl radost, když přišlo první psaní z Československa. A pak se rozbrečel.

Mezi slzami říkal, že je to ta, co jim v lágru nosila chleba, když neměli co jíst a hrozba konce se zdála neodvratná.

Byl znovu květen a Marie byla ráda, že přijel zrovna v tomhle měsíci, kdy se její země obléká do nejsvůdnějších šatů. Provázela ho po svém rodném kraji. Navštívili Vltavu, zákoutí, která měla nejraději. Místo hlubokého údolí, v němž se kdysi perlila řeka, nyní tu bylo rozlehlé jezero. Trochu se jí zatřpytilo v očích. Viděl na ní, jak podléhá dojetí.

„Musíš vidět moře, to naše je jako menší oceán...“ řekl.

Mnohokrát si v duchu říkal, o čem budou asi mluvit, o generaci, která poznala to nejhroší nebo jen o věčném hledání domova... Tápal v myšlenkách a připadal si jako ztracený, třebaže stál blízko u ženy a toužil jí nabídnout vše, o čem kdy snil.

Nadechl se, aby zůstal stát a nepodlomily se pod ním nohy. Po chvíli pokračoval: „Nejs me sami, kdo se po letech znovu hledají. I od nás z Francie, Belgie i Holandska posíláme dopisy na všechny strany, ale odpovědí je strašně málo...“

Marie se dívala zasněně před sebe. Zdálo se jí, že se čas zastavil, prolul s jiným světem, do něhož ani nenahlédla, ale byl jí tak blízký, že mohla nechat zavřené oči – a nebyla tma.

„Nebud' smutná,“ cítila jeho ruku, jak ji hladí po vlasech.

„Přijed' i s dětmi, a co se nevyplnilo nám, vyplní se možná jim. Ale na nás to také záleží...“

Obrátil se k ní, ještě více se k ní naklonil, téměř se jí dotýkal a cítil její ženskou vůni i rozehvění. Chtěl říci něco krásného, toužil najít nějaké ospravedlnění, ale všechna slova zmizela.

Jean jí visel na rtech a toužil ze všeho nejvíce vidět její příkývnutí.

„Pomů žeš nám zase, Marie?“

Stála mlčky u bílé Albertovy skály a dívala se, jak slunce rudne a zapadá.

Usmál se na ni a ona úsměv opětovala.

Vladimír Stibor
Nechvalice 39, Nechvalice u Sedlčan 264 01
17. 3. 2006

V sobě ukrývám

Josef Menšík

*veliký kulatý stůl
z dřeva poctivého
byl v koruně jeho
bzukotu plný úl*

touha oblaků

*na stráni blízké
šípky, na dlani
ozvěny dotyků*

*k poslední večeři
schází se
stíny milované
předkrm vzpomínky
v kalíšcích slzy
uprostřed svíce plane*

*v sobě
ukrývám
veliký kulatý stůl*

slova zadržnutá

*milosrdná bolest
kane*